


# Liabona



**Vor histories  
ydmyge kæmper,  
s. 16, 62, 65**

**Sådan opleves sand  
frihed, s. 32**

**Når din retskaffenhed  
er i fare, s. 40, 48**

**Skab jeres egen families  
frihedserklæring, s. 60**





»Kirkens  
nutidige pio-  
nerer ... bor i  
alle lande, og  
[deres] histo-  
rier om udhol-  
denhed, tro  
og offer, føjer  
storslåede, nye  
vers til den  
store hymne  
om Guds rige  
i de sidste  
dage.«

Præsident Dieter F.  
Uchtdorf, andenrådgiver  
i Det Første Præsident-  
skab, »Fædrenes tro«,  
*Liahona*, maj 2008, s. 70.

Til venstre: Tiaray Madera  
Rasoamampianina var  
blandt Kirkens første med-  
lemmer i Madagaskar.





## BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Verden har også brug for pionerer i dag**  
Præsident Thomas S. Monson
- 7 Besøgsbudskabet: Undervisning og læring i evangeliet**

## ARTIKLER

- 14 Med Gud er intet umuligt**  
Sang-Ick Han  
*Jeg indså, at hvis jeg som 53-årig skulle studere jura, kunne jeg kun fuldføre det, hvis jeg satte hele min lid til Herren.*
- 16 Pionertro og sjælsstyrke – før og nu**  
Ældste M. Russell Ballard  
*Fortidens pionerer overlevede uovervindelige udfordringer – må vores vidnesbyrds flamme brænde lige så klart som deres.*
- 22 Miraklernes Gud: De slovakiske hellige i Sheffield**  
Ældste Erich W. Kopischke  
*Troen hos disse hellige i Sheffield i England førte til et moderne mirakel.*

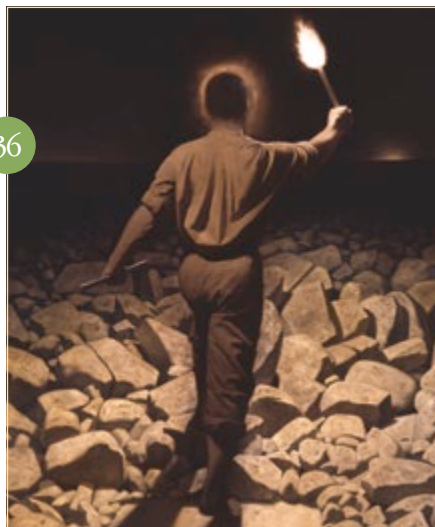
## FASTE ARTIKLER

- 8 Noter fra aprilkonferencen**
- 10 Det tror vi: Den, som Herren kalder, gør han egnet**
- 12 Tjeneste i Kirken: Et fjernsyn og en opløftet ånd**  
Kaci Cronin
- 13 Undervis i *Til styrke for de unge: Ærlighed og retskaffenhed***
- 28 Sidste dages hellige røster**
- 74 Kirkenyt**
- 80 Til vi ses: Vandringen ad håbets sti – sammen**  
LaRene Porter Gaunt

### PÅ OMSLAGET

Forsiden: *Yndlingshistorier*, af Michael T. Malm.  
Bagsiden: Foto: Craig Dimond © IRI.  
Indersiden af forsiden: Foto: Richard M. Romney.

36



## 32 Lev for evigt

Ældste Keith K. Hilbig

Jeg beder jer indtrængende at forestille jer jeres fremtidige celestiale tilværelse sammen med jeres familie i evigheden, en evig tilstand af herlighed og fordele, som vi endnu ikke fuldt ud fatter.

## 36 Erfaring med dyb tillid

Melissa Zenteno

Unge voksne fortæller om, hvordan de styrkede deres tro, trods udfordringer med forhold til andre.



Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer.  
Vink: Erika ved det.

48

## 40 Barmhjertig overbevisning

Ældste Jeffrey R. Holland

Hvornår kan man med rette dømme? Hvordan forsvarer vi vore standarder samtidig med, at vi udviser respekt over for andres handlefrihed?

## 44 Tilgiv personen i spejlet

David Dickson

Nogle tror, at de ikke kan tilgives, men Frelserens forsoning er uendelig og tilgængelig for alle.

## 47 Varige mærker

Dani Dunaway Rowan

Jeg skrubbede mine hænder til de smertede, men stregerne fra tuschen forblev.

## 48 Til styrke for de unge:

Ærlighed og retskaffenhed

Ældste Christoffel Golden jun.

## 50 Vendte tilbage med ære

Valerie Best

Jeg så på armbåndet, der tilfældigvis var faldet ned i min pose – hvor længe mon det ville ligge der, hvis jeg udsatte at give det tilbage?

## 52 Pagternes kraft

En pagt er mere end et gensidigt løfte; det er et løfte, der indeholder kraft, styrke, sikkerhed og fred.

## 54 Favoritfamilieaften

Tre unge, fra forskellige dele af verden, fortæller om deres mest mindeværdige familieaften.

## 56 Min sommer ved templet

David Isaksen

Køreturen til det nærmeste tempel i Stockholm i Sverige tog 10 timer, men jeg er glad for, at vi tog turen.



70

## 57 Familieaftenens hjul

Du kan lave og bruge dette hjul til at planlægge jeres familieaften.

## 58 Red hende!

Heidi S. Swinton

Som dreng, lærte præsident Thomas S. Monson, at en af de bedste følelser kommer af at hjælpe andre.

## 60 Få Primary hjem: Familien er en del af vor himmelske Faders plan

## 62 På rejsen:

Udfordringer i Missouri

Jennifer Maddy

## 64 Vores side

## 65 Særlige vidner: Hvorfor er slægtshistorie så vigtigt?

Ældste David A. Bednar

## 66 Historietæppet

Kay Timpson

Kaya og Nana lavede mere end bare et tæppe, mens de arbejdede sammen – de fortalte historier.

## 68 Udveksling af slægtshistorie

Brug denne aktivitet i din familie til at fortælle historier for hinanden

## 69 Hej, jeg er Erika fra El Salvador

Erika fortæller, hvordan hun har gjort slægtshistorie sjov.

## 70 Til mindre børn

## 81 Portræt af en profet: Joseph F. Smith



Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

**Det Første Præsidentskab:** Thomas S. Monson,  
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

**De Tolv Apostles Kvorum:** Boyd K. Packer, L. Tom Perry,  
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,  
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,  
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,  
Neil L. Andersen

**Redaktør:** Craig A. Cardon

**Vejledere:** Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,  
Christoffel Golden jun., Anthony D. Perkins

**Adm. direktør:** David T. Warner

**Leder af familie- og medlemsstøtte:** Vincent A. Vaughn

**Leder af Kirkens Tidsskrifter:** Allan R. Loyborg

**Forretningsfører:** Garff Cannon

**Chefredaktør:** R. Val Johnson

**Vicechefredaktør:** Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

**Udgivelsesassistent:** Melissa Zenteno

**Redaktion:** Sue Barrett, David Dickson, David A. Edwards,  
Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garry H.  
Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris,  
Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

**Ledende Art Director:** J. Scott Knudsen

**Art Director:** Tadd R. Peterson

**Designmedarbejdere:** Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,  
C. Kimball Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin,  
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

**Koordinator af intellektuel ejendomsret:**

Collette Nebeker Aune

**Produktionsleder:** Jane Ann Peters

**Produktionsmedarbejdere:** Kevin C. Banks, Connie  
Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,  
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

**Prepress:** Jeff L. Martin

**Trykchef:** Craig K. Sedgwick

**Distributionschef:** Stephen R. Christiansen

**Liahona:**

**Redaktør:** Svend Aage Andersen

**Redaktionens adresse:** Translation Division,  
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg,  
Tlf. 38 11 18 50

**Kirkenyt:** Finn Lykkegaard

**Distribution**

Jesu Kristi Kirke af Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A,  
441 32 Alingsås, Sverige

**Abonnementoplysninger**

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved  
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rctestockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

**Indsendelse af manuskripter og spørgsmål** sker online på  
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North  
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail  
til liahona@ldschurch.org

*Liahona* (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller  
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,  
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,  
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,  
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,  
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,  
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,  
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,  
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.  
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.  
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,  
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må  
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står  
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property  
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,  
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

**For readers in the United States and Canada:**

July 2013 Vol. 162 No. 7. LIAHONA (USPS 311)  
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church  
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,  
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00  
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals  
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required  
for change of address. Include address label from a recent  
issue; old and new address must be included. Send USA  
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center  
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.  
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may  
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication  
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).  
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to  
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,  
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

# Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.  
Her følger nogle få eksempler.*



FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND © IRI

»Vendte tilbage med ære«, s. 50: Når I har læst denne beretning, kan du og din familie downloade og se videoen »Honesty: You Better Believe It!« på youth.lds.org (tilgængelig på engelsk, portugisisk og spansk). Familien kan fortælle om, hvad de lærte fra enten beretningen eller videoen. I kan også læse i *Til styrke for de unge* om ærlighed og retskaffenhed (s. 19). Som aktivitet, kunne familien tænke over situationer, hvor deres ærlighed blev sat på prøve. Skriv situationerne ned på nogle små sedler, læg dem i en skål og bed alle om at trække en seddel. Lad alle skiftes til at oplæse en situation og fortælle, hvad der i den pågældende situation kunne gøres for at være ærlig.

»Historietæppet«, s. 66: I denne historie spørger Kaya sin bedstemor om, hvad hun godt kunne lide at lave med sin familie som ung. Hvad sagde bedstemor, de kunne lide at gøre? Bedstemor lærte Kaya et ny færdighed, og sammen skabte de et kærligt minde. Overvej at læse det syvende afsnit i »Familien: En proklamation til verden«. Hvad siger afsnittet om etablering af vellykkede ægteskaber og familier? Vælg et af disse punkter, fx barmhjertighed, og drøft det som familie. Du kan bede familien om at komme med forslag til, hvordan de kan være barmhjertige over for familiemedlemmer og andre på dette område. I kunne sætte mål for ugen om at vise større barmhjertighed, og ved næste familieaften kunne I drøfte, hvor godt det gik med målene. I kunne afslutte jeres lektion med at synge »Vores familie kan være sammen« (*Salmer og sange*, nr. 194).

## PÅ DIT EGET SPROG

*Liahona* og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på [languages.lds.org](http://languages.lds.org).

## EMNER I DETTE NUMMER

*Tallene angiver artiklens første side.*

**Befalinger**, 40

**Eksempel**, 16

**Familieaften**, 3, 54, 57

**Familien**, 16, 29, 30, 60,  
66

**Forældrerolle**, 13, 32

**Frelsesplanen**, 30

**Generalkonference**, 8

**Jesus Kristus**, 70

**Kirkekaldelser**, 10

**Kirkens historie**, 4, 16, 62,  
80, 81

**Lydighed**, 40

**Missionering**, 22

**Modgang**, 4, 16, 80

**Mål**, 14

**Om at dømmes**, 40

**Omvendelse**, 47

**Ordinancer**, 29

**Pagter**, 52

**Perspektiv**, 32

**Pionerer**, 4, 16, 62, 80

**Sabbatten**, 28

**Slægtshistorie**, 65, 69

**Smith, Joseph F.**, 81

**Standarder**, 4

**Templer**, 29, 56

**Tilgivelse**, 44

**Tjeneste**, 12

**Tro**, 14, 36

**Undervisning**, 7, 13

**Ægteskab**, 32, 36

**Ærlighed**, 13, 31, 48, 50





Præsident  
Thomas S. Monson

# VERDEN HAR BRUG FOR pionerer i dag

For mange, begyndte pionerrejsen i 1847 ikke i Nauvoo, Kirtland, Far West eller New York, men helt tilbage i England, Skotland, Skandinavien eller Tyskland. Små børn kunne ikke fuldt ud fatte den dynamiske tro, der motiverede deres forældre til at forlade familie, venner, magelighed og sikkerhed.

Et lille barn kunne spørge: »Mor, hvorfor skal vi rejse hjemmefra? Hvor skal vi hen?»

»Kom med, min skat, vi skal til Zion, vor Guds by.«

Imellem hjemmets tryghed og løftet om Zions stod Atlanterhavets truende og forræderiske vande. Hvem kan beskrive den frygt, der greb hjertet under en sådan farefuld overfart? Disse hellige pionerer stolede på Gud og påbegyndte deres rejse, der var tilskyndet af Åndens stille hvisken og opretholdt af en enkel men vedvarende tro.

De nåede endelig Nauvoo for blot igen at drage ud og udstå rejsens trængsler. Gravsten af salvie og sten markerede grave på hele ruten fra Nauvoo til Salt Lake City. Det var prisen, som nogle af pionererne betalte. Deres legemer er begravet i fred, men deres navne lever videre.

Trætte okser bevægede sig tungt af sted, vognhjulene knirkede, modige mænd puklede, krigstrommer gav lyd og prærieulvene hylede. Men de trosinspirerede og stormdrevne pionerer fortsatte. De sang ofte:

*Kom, kom, Guds folk, fremad og frygter ej,  
kun med mod fremad drag!*

*Skønt tornestrøet kan synes denne vej,  
Gud er med dig hver dag ...  
alt er vel! alt er vel!<sup>1</sup>*

Disse pionerer huskede Herrens ord: »Mit folk må prøves i alt, så de kan blive beredt til at modtage den herlighed, som jeg har til dem, nemlig Zions herlighed; og den, der ikke vil tåle revselse, er ikke værdig til mit rige.«<sup>2</sup>

Tidens tand slører vore minder og mindsker vores påskønnelse af dem, der gik ad smertens vej og efterlod en tårevædet rute markeret af navnløse grave. Men hvad med vor tids udfordringer? Er der ingen bjergveje at tilbagelægge, ingen barske bjerge at bestige, ingen kløfter at krydse, ingen stier at afmærke, ingen floder at vade over? Eller er der et meget aktuelt behov for den selv samme pionerånd, der skal lede os væk fra de farer, der truer med at opluge os, og føre os til et Zion af sikkerhed?

I årtierne efter 2. verdenskrig er moralens standarder blevet sænket igen og igen. Kriminaliteten skrues i vejret; anstændighed krænges nedad. Mange befinder sig på katastrofens rutsjebane og søger nuets spænding, alt imens de ofrer evighedens glæder. Herved forspilder vi freden.

Vi glemmer, hvordan grækerne og romerne sejrede storlået i en barbarisk verden, og hvordan den triumf endte





– hvordan en slaphed og blødsødenhed endelig overvandt dem og styrtede dem i ruin. Til syvende og sidst – og mere end frihed – ønskede de sikkerhed og et mageligt liv; de mistede alt – tryghed, sikkerhed og frihed.

Giv ikke efter for Satans tillokkelser; men stå urokkeligt for sandhed. Sjælens utilfredsstillende længsler vil ikke blive stilnet af en evig søgen efter glæde i spænding og moralske fordærv. Moralsk fordærv fører aldrig til dyd. Had fremmer aldrig kærlighed. Fejhed giver aldrig mod. Tvivl inspirerer aldrig til tro.

Nogle finder det svært at modstå tåbernes hån og usmagelige bemærkninger, som latterliggør kyskhed, ærlighed og lydighed mod Guds befalinger. Men verden har altid nedgjort overholdelse af principper. Da Noa blev befaleet at bygge arken, så den tåbelige skare mod den skyfri himmel og spottede og hånede – lige indtil det begyndte at regne.

Er vi nødt at lære sådanne beko-stelige lektier om og om igen? Tider

skifter, men sandheden varer ved. Når det ikke lykkedes os at lære af fortiden, er vi dømt til at gentage fejlene med al deres smerte, lidelse og sorg. Har vi ikke visdom til at adlyde ham, der ved alt fra begyndelsen til enden – vor Herre, som udtænkte frelsesplanen – i stedet for slangen, der foragtede planens skønhed?

En ordbog definerer en pioner, som »en foregangsmand, der bereder eller åbner vejen for andre.«<sup>3</sup> Kan vi på en

eller anden måde samle det mod og den standhaftighed, der karakteriserede den tidligere generation af pionerer? Kan du og jeg, i virkeligheden, være pionerer?

Det ved jeg, at vi kan være. Hvorverden dog også har brug for pionerer i dag! ■

#### NOTER

1. »Kom, kom, Guds folk«, *Salmer og sange*, nr. 16.
2. L&P 136:31.
3. *Oxford English Dictionary Online*, 2. udg., 1989, »pioneer«.

#### UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

**S**kriften forklarer, at hjemmelærere skal »advare, forklare, formane, og undervise og opfordre alle til at komme til Kristus« (L&P 20:59). Overvej at påpege advarslerne og opfordringerne fra præsident Monsons budskab for dem, som I besøger. I kan sammen drøfte måder, hvorpå man genkender og følger retskafne eksempler, undgår vildfarelse og lærer af andres fejl. Spørg dem, som I underviser, hvordan de kan være pionerer i vor tid.

Børn kan lære mere om pionerer ved at læse serien På rejsen, s. 62 i dette nummer.



## Drevet af tro

Maggi Earl

Jeg vil aldrig glemme, at jeg gik på området ved Winters Quarters i Nebraska i USA, hvor pionererne havde boet mange år tidligere. Området føltes helligt, som om jeg besøgte et udendørs tempel.

Mine øjne fyldtes med tårer, der slørede mit syn. Jeg så en statue, men kunne ikke se figurene. Da jeg tørrede tårerne bort, så jeg en mand og en kvinde, hvis ansigter var mærket af sorg. Da jeg så nærmere på statuen, så jeg også en figur af et spædbarn, der lå en i en grav for deres fødder.

Dette syn fyldte mig med så mange følelser: Sorg, vrede, taknemlighed og glæde. Jeg ville så gerne fjerne den smerte, som de hellige havde følt, men i det øjeblik var jeg taknemlig for det, som de havde ofret for evangeliet.

Min oplevelse ved Winters Quarters hjalp mig til at indse, at vor himmelske Fader giver evangeliet til sine børn og giver dem handlefrihed til at gøre med det, som de vil. Forældrene til spædbarnet kunne have valgt en lettere kurs. Det, at følge profeten og efterleve evangeliet, krævede at pionererne gik fremad, selv når det indebar at begrave deres børn. Men de valgte at tage evangeliet til sig og acceptere deres udfordringer. Jeg lærte, at de helliges hengivenhed over for evangeliet og deres beslutsomhed om at gå fremad, var drevet af tro og håb – håb om en lys fremtid og tro på, at Herren kendte dem og ville lette deres smerte.

*Forfatteren bor i North Carolina i USA.*



## BØRN

### Vær en pioner

Præsident Monson siger, at en pioner er en, der viser vejen for andre. Hvad kan børnene på disse billeder gøre, for at stå for det, der er ret, og være en pioner for andre? Skriv dine svar på linjerne under billederne.




---



---




---



---




---



---




---



---

Gennemgå bønsmødet dette materiale og drøft det med de søstre, I besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke jeres søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af jeres liv. Få yderligere oplysninger ved at besøge [reliefsociety.lds.org](http://reliefsociety.lds.org).

## Undervisning og læring i evangeliet

Jesus Kristus var en læremester. Han virker som et forbillede for os, idet han »underviste kvinder i skarer og som enkeltpersoner, på gader og ved havets bred, ved brønden og i deres hjem. Han viste kærlighed og venlighed mod dem og helbredte dem og deres familie.«<sup>1</sup>

Han underviste Martha og Maria og opfordrede dem til at følge ham og tage del i frelsen, »den gode del« (Luk 10:42), der aldrig skulle tages fra dem.<sup>2</sup>

I vores sidste dages hellige skrift befaler Herren os, at »undervise hinanden i rigets lære« (L&P 88:77). Cheryl A. Esplin, andenrådgiver i Primarys hovedpræsidentskab har omkring undervisning og læring af læresætninger sagt: »At lære og fuldt ud forstå evangeliets læresætninger er en livslang proces og kommer »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der« (2 Ne 28:30).«<sup>3</sup>



Efterhånden som vi lærer, studerer og beder, vil vi undervise ved Helligåndens kraft, som vil overføre vores budskab »til menneskenes børns hjerte« (2 Ne 33:1).

### Fra skrifterne

Alma 17:2-3; 31:5; L&P 42:12-13; 84:85

#### NOTER

1. *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 3.
2. *Døtre i mit rige*, s. 4.
3. Cheryl A. Esplin, »Lær vore børn at forstå«, *Liahona*, maj 2012, s. 12.
4. Spencer W. Kimball, i *Døtre i mit rige*, s. 50.



## Tro, Familie, Tjeneste

### Fra vores historie

Vore tidligere profeter har mindet os om, at vi som kvinder har en vigtig rolle som underviser i hjemmet og i Kirken. I september 1979 bad præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) os om at blive »lærde søstre«. Han sagde: »Bliv lærde i skriften – ikke for at nedgøre andre, men for at opløfte dem! Når alt kommer til alt, hvem har så et større behov for at »samle sig skatte« i form af evangeliets sandheder (som de kan dykke ned i, når der er brug for det), end netop kvinder og mødre, som har så meget med opdragelse og undervisning at gøre?«<sup>4</sup>

Vi er alle undervisere, og alle bliver vi undervist. Når vi underviser ud fra skriften og levende profeters ord, hjælper vi andre med at komme til Kristus. Når vi tager del i læreprocessen ved at stille meningsfulde spørgsmål og lytte, kan vi finde svar, der dækker vore personlige behov.

### HVAD KAN JEG GØRE?

1. Hvordan forbereder jeg mig på at blive en bedre underviser?

2. Bærer jeg mit vidnesbyrd for de søstre, som jeg våger over?



# NOTER FRA APRILKONFERENCEN 2013

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt . . . hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår aprilkonferencen 2013, kan I bruge disse sider (og noter til konferencer i kommende numre) til hjælp i jeres studium og anvendelse af den nylige undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

## BERETNINGER FRA KONFERENCEN



## Lær at være lydige

Præsident Thomas S. Monson

**D**a jeg voksede op tilbragte min familie hver sommer fra begyndelsen af juli til begyndelsen af september i vores hytte ved Vivian Park i Provo Canyon i Utah.

En af mine bedste venner i de sorgløse dage i dalen var Danny Larsen, hvis familie også ejede en hytte ved Vivian Park. Hver dag strejfede vi om i dette paradys for drenge, fiskede i bækken og i floden, samlede sten og andre skatte, vandrede, klatrede og nød ganske enkelt hvert eneste minut i hver eneste time hver eneste dag.

En morgen besluttede Danny og jeg, at vi den aften ville sidde ved et lejrball sammen med alle vore venner i dalen. Vi skulle kun rydde et lille område på en nærliggende mark, hvor vi alle kunne samles. Græsset fra juni, der dækkede marken, var blevet tørt og stikkende, hvilket gjorde marken uegnet til vores formål. Vi begyndte at trække det høje græs op, idet vi planlagde at rydde et stort, rundt område. Vi trak og vi hev af alle kræfter, men vi kunne kun rive små håndfulde af det irriterende græs op. Vi erkendte, at opgaven ville tage hele dagen, og vores energi og begejstring aftog hurtigt.

Og så dukkede en efter min mening fuldkommen løsning op i mit 8-årige hoved. Jeg sagde til Danny: »Vi kan bare sætte ild til græsset. Vi brænder kun en rundkreds i græsset!« Han var helt med på ideen, og jeg løb hen til vores hytte for at hente nogle tændstikker.

Hvis nogen af jer tror, at vi som 8-årige havde lov til at bruge tændstikker, så lad mig sige helt klart, at både Danny og jeg havde forbud mod at bruge dem uden voksentsyn. Vi var begge gentagne gange blevet advaret om farene ved ild. Men jeg vidste, hvor min familie opbevarede tændstikkerne, og vi skulle bare rydde den mark. Uden nogen forbehold løb jeg til vores hytte og snuppede et par tændstikker og sikrede mig, at ingen så mig. Jeg gemte dem hurtigt i en af mine lommer.

Jeg løb tilbage til Danny begejstret over, at jeg i min lomme havde løsningen på vores problem. Jeg kan huske, at jeg tænkte, at ilden kun brændte dertil, hvor vi ønskede det, og så ville den på en eller anden magisk måde gå ud af sig selv.

Jeg strøg en tændstik på en klippe og satte ild til det knastørre juni-græs. Det fængede, som var det overøst med benzin. I begyndelsen var Danny og jeg begejstrede, da vi så græsset forsvinde,

men hurtigt blev det klart, at ilden ikke ville gå ud af sig selv. Vi blev panikslagne, da vi forstod, at vi intet kunne gøre for at slukke den. De farlige flammer begyndte at fortære det vilde græs op langs bjergsiden, hvor de truede fyrretræerne og alt andet på deres vej.

Endelig indså vi, at vores eneste mulighed var at løbe efter hjælp. Snart løb alle tilstedeværende mænd og kvinder i Vivian Park frem og tilbage med våde lærredssække og slog på flammerne i et forsøg på at slukke dem. Efter flere timer blev de sidste gløder slukket. De gamle fyrretræer var blevet reddet og ligeså de huse, som flammerne i sidste ende ville være nået frem til.



Danny og jeg lærte flere vanskelige, men vigtige lektier den dag – ikke mindst vigtigheden af lydighed.

Der findes regler og love for at sikre vores fysiske sikkerhed. På samme måde har Herren givet os retningslinjer og befalinger til at sikre vores åndelige sikkerhed, så vi kan komme sikkert gennem dette ofte farefulde liv på jorden og i sidste ende vende tilbage til vor himmelske Fader. ■

Fra »Lydighed medfører velsignelser«, *Liahona*, maj 2013, s. 89-90.

## SPØRGSMÅL TIL OVERVEJELSE

- Hvorfor har vi regler?
- Hvorfor er det vigtigt for os, at vi vælger at adlyde Guds befalinger?
- Hvordan var Jesus Kristus et eksempel på lydighed for os?

Overvej at nedskrive dine tanker i din dagbog eller at drøfte dem med andre.

Flere hjælpekilder om dette emne: *Evangeliske principper*, 2009, »Lydighed«, s. 197-203; »Obedience« i Gospel Topics på LDS.org; D. Todd Christofferson, »Styrken i pagter«, *Liahona*, maj 2009, s. 19-23.

## Profetiske ord til medlemsmissionærer

»Jeg lover jer, at navne og ansigter vil komme til jer, når I beder for at vide, hvem I skal tale med. Ordene vil blive givet jer i samme stund, I har behov for dem. Muligheder vil åbne sig for jer. Tro vil overvinde tvivl, og Herren vil velsigne jer med jeres egne mirakler.«

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum, »Det er et mirakel«, *Liahona*, maj 2013, s. 79.



## MISSIONÆRSTATUS VED APRILKONFERENCEN

Antal missionærer på mission på nuværende tidspunkt	65.634
Antallet af unge mænd og unge kvinder, der har modtaget deres missionskald, men endnu ikke er begyndt på en missionærskole	Over 20.000
Antallet af unge mænd og unge kvinder, der på nuværende tidspunkt er i en interviewproces med deres biskop og stavspræsident	Over 6.000
Antallet af nye missionærer	58

Fra præsident Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, maj 2013 s. 5.



# DEN, SOM HERREN KALDER, GØR HAN EGNET

De fleste medlemmer af Kirken får mange muligheder for at modtage en »kaldelse« – en opgave til at tjene. »Herren forventer, at vi alle har en kaldelse i hans kirke, således at andre kan blive velsignet af vore talenter og indflydelse,« sagde præsident Ezra Taft Benson (1899-1994).<sup>1</sup>

Kirkeledere, der selv er blevet kaldet til at tjene, er afhængige af andre medlemmer til at tage imod og udfylde de kaldelser, de tilbydes. Enhver ny kaldelse er en mulighed for at tjene og udvikle sig og bør gribes an på en ydmyg og bønssom måde. Kaldelser i Kirken gives af præstedømmeledere, efter de har søgt inspiration fra Herren. »I er kaldet af Gud,« forklarede præsident Henry B.

Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab. »Herren kender jer. Han ved, hvem han ønsker skal tjene i hver enkelt stilling i hans kirke. Han valgte jer.«<sup>2</sup>

Vi repræsenterer Frelseren i vore kaldelser, og det arbejde, vi udfører – uanset, hvor småt det synes at være, har evige følger. En pligtopfyldende primarylærers påvirkning kan fx inspirere et barn til en dag at tjene en mission. Eller en dørvogters venlige hilsen kan hjælpe et betrængt medlem med at føle sig velkommen i kirken.

Herren vil hjælpe os i vore kaldelser, især når vi overvældes af ansvaret. Når vi beder til vor himmelske Fader om vejledning, vil han vejlede os gennem inspiration og vil velsigne

os til at være i stand til at tjene på bedste måde. Herren hjælper dem, der tjener ham og vil føje sin styrke til deres anstrengelser (se L&P 84:88). Som præsident Thomas S. Monson har lovet: »Når vi går Herrens ærinde, er vi berettiget til Herrens hjælp. Husk, at den, som Herren kalder, gør Herren egnet.«<sup>3</sup>

Når vi følger Herrens eksempel på tjeneste og lydighed med hensyn til vore kaldelser og kirkeansvar, vil vi blive velsignet, og vi kan blive mere som Gud (se Moro 7:48; L&P 106:3). ■

For yderligere information, se kapitel 14 i *Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow* 2012.

## NOTER

1. Ezra Taft Benson, i Dieter F. Uchtdorf, »Løft, hvor I står«, *Liahona*, nov. 2008, s. 54.
2. Henry B. Eyring, »Lev op til din kaldelse«, *Liahona*, nov. 2002, s. 76.
3. Thomas S. Monson, »Kaldet til at tjene«, *Stjernen*, juli 1996, s. 45.

## YD DIT ALLERBEDSTE

»Jeres styrke vil blive mangedoblet af Herren. Alt, hvad han beder om, er, at I gør jeres bedste og giver hele jeres hjerte. Gør det med glæde og med troens bøn. Faderen og hans elskede Søn vil sende Helligånden som jeres ledsager til at vejlede jer. Jeres indsats bliver højnet hos de mennesker, I tjener.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Lev op til din kaldelse«, *Liahona*, nov. 2002, s. 76.

**Vi kan ty til håndbøger, lærerhæfter, kirkelederes råd og andre ressourcer for at lære om vores ansvar og få hjælp til besvarelse af vore spørgsmål.**

Når vi tager del i Herrens værk, kan vi bede om og modtage hans hjælp (se L&P 84:88).

Vi søger ikke kaldelser, ej heller frabeder vi os kaldelser, der kommer gennem den rette præstedømmemyndighed. (se Moses 6:31-32).

Det bringer velsignelser og glæde at passe vore kaldelser (se Matt 25:23).

Alle kaldelser er lige vigtige; Kirken har lige så meget brug for lærere i børnehaven som hjælpeforeningspræsidenter (se 1 Kor 12:14-18). Hvorledes vi tjener er vigtigere, end hvor vi tjener.

## BESVARELSE AF SPØRGSMAÅL

### Hvorfor har jeres kirke ulønnede lægmænd?

Siden tidernes morgen har Herren kaldet sine disciple blandt almindelige mennesker med forskellig baggrund. De tjente af kærlighed til Herren og til andre mennesker. I Mormons Bog udvalgte profeten Alma fx præstedømmeledere og »befalede dem ... [at] arbejde med deres hænder for deres underhold ...

Og præsterne var ikke afhængige af folket med hensyn til deres underhold, men for deres arbejde skulle de modtage Guds nåde« (Mosi 18:24, 26; se også 2 Ne 26:29-31; TA 1:5).

På samme måde giver et kald i dag os mulighed for at hjælpe andre, for at udvikle os og dele vore talenter og åndelige gaver med andre. Vi bliver rigeligt betalt for vores tjeneste gennem Herrens velsignelser.



## ET FJERNSYN OG EN OPLØFTET ÅND

**Kaci Cronin**

Min mand er helt døv men fuldt ud dedikeret til evangeliet. Men flere års kamp med at forstå de ugentlige kirkemøder, havde gjort ham tilbageholdende med at deltage i øvrige præstedømmemøder og transmissioner. Selv om medlemmerne i vores menighed var venlige og opmuntrende, fik deres mangel på forståelse over for den tekniske hjælp, som han havde brug ved møderne, min mand til ofte at føle sig alene og frustreret.

Vi var nye i vores menighed, og generalkonferencen skulle til at begynde. Min mand forberedte sig modvilligt på at tage til præstedømmets hovedmøde og spekulerede på, hvilke problemer han ville støde på, når han forsøgte at overvære transmissionen. Han ankom til kirken og fandt ud af, at ingen vidste, hvordan man satte undertekster på overheadprojektoren, så et fjernsyn blev rullet ind og sat op i hjørnet. Der var dog et mindre problem. Kablet, der skulle bruges til at forbinde fjernsynet, var uforsætligt blevet brugt til at sætte projektoren op, hvilket gjorde fjernsynet ubrugeligt. Min mand, der var vant til disse situationer, gik ind på biblioteket for at lede efter kablet til projektoren. Efter at have ledt i flere kasser og skabe, fandt han kablet, der var beregnet til projektoren.

Eftersom transmissionen skulle til at begynde, var alle ængstelige ved at frakoble og justere alting. Kablet, som min mand havde fundet, var for kort til at kunne nå fjernsynet på rullestativet, så fjernsynet måtte flyttes til et lavere bord. Han rullede bordet ud af kirkesalen og ind i et tilstødende lokale. Han begyndte at frakoble fjernsynet og tænkte på, om nogen ville komme og hjælpe ham med at løfte det. I det øjeblik fornemmede han en eller anden træde ind i rummet. Det var biskoppen. Min mands hjerte lettede, da de begge flyttede fjernsynet over på bordet. Min mand fik fjernsynet til at virke, mens biskoppen hev en stol frem foran fjernsynet.

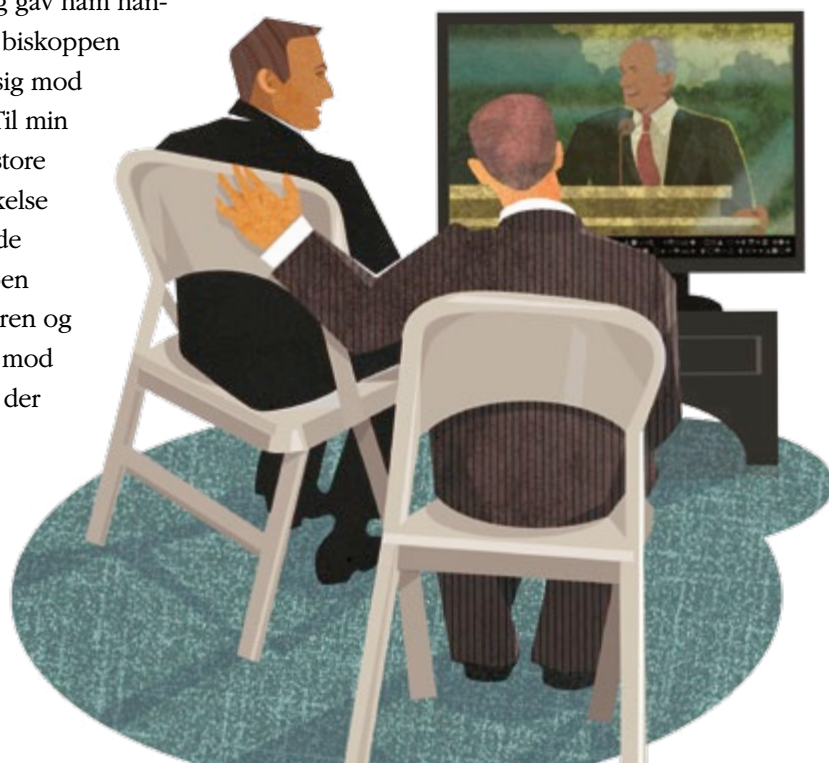
Min mand takkede ham for hans hjælp og gav ham hånden, og biskoppen vendte sig mod døren. Til min mands store overraskelse passerede biskoppen forbi døren og gik hen mod stolene, der

stod langs væggen. Han tog en stol og satte sig ned ved siden af min mand. De sad ved siden af hinanden under hele mødet.

I dag kommer min mand ivrigt til møderne. Biskoppens enkle og venlige gerning opløftede min mand og indgød taknemlighed i hans hjerte. Selv om der stadig opstår problemer, føler han sig ikke længere alene eller uvelkommen. Min mands perspektiv blev for altid forandret gennem en af Kristi hyrders inspirerede gerning. ■

*Forfatteren bor i Mississippi i USA.*

**F**å oplysninger om tilgængelige ressourcer for forskellige handicap ved at besøge [disabilities.lds.org](http://disabilities.lds.org).



## ÆRLIGHED OG RETSKAFFENHED

Ærlighed og retskaffenhed »kræver, at en person altid gør eller siger det rette, uanset omstændighederne, eller hvad andre tænker,« siger ældste Christoffel Golden jun. fra De Halvfjerds' i en artikel på s. 48-49 i denne måneds nummer.

Artiklen beretter om en episode i ældste Joseph B. Wirthlins liv (1917-2008). Ældste Wirthlin var medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Da ældste Wirthlin var gymnasieelev, spillede han i en mesterskabskamp i amerikansk fodbold. Han fik bolden, kastede sig fremad, men landede 5 cm fra målstregen. Han lå nederst under en bunke spillere, og i stedet for at skubbe bolden fremad, mindedes han sin mors ord, at han altid skulle gøre, hvad der var ret. Han lod bolden være, hvor den var.

Følgende forslag kan tillige med dit eget eksempel hjælpe dig med at undervise dine børn om disse evangeliske principper.

### Forslag til undervisning af de unge

- Læs afsnittet om ærlighed og retskaffenhed i *Til styrke for de unge* sammen med jeres teenagere. Drøft velsignelserne ved ærlighed og retskaffenhed.
- Overvej at bede dine teenagere om at forberede en

»Hvad-ville-du-gøre?«-quiz til familieaftenen. Brug *Til styrke for de unge* som vejledning og anfør en række situationer, der kunne være en mulighed for at udvise ærlighed og retskaffenhed. Løs quizen sammen som familie og drøft resultaterne.

- Præsident Thomas S. Monson har gentagne gange talt om ærlighed. Find et af hans budskaber og fortæl din familie om det. Herunder er nogle muligheder:

»Profeten Joseph Smith: Underviser ved eksemplets magt«, *Liahona*, nov. 2005, s. 67.

»Lykke – det evige mål«, *Liahona*, mar. 1996, s. 2.

»Søgen efter et liv i overflod«, *Stjernen*, aug. 1988, s. 2.

### Forslag til undervisning af børn

- Retkaffenhed indebærer at være ærlig over for sig selv. Overvej for at vise dette at holde en familieaftenlektion, hvor der stilles en lækkerbiscen foran børnene. Fortæl dem, at de ikke må tage for sig, før du siger til. Luk så øjnene eller giv dig selv bind for øjnene og spørg: »Er det i orden, at I spiser lækkerbiscenen nu, bare fordi jeg ikke kan se?« Tal



### SKRIFTSTEDER OM ÆRLIGHED OG RETSKAFFENHED

Job 27:4-5

Ordsp 20:7

1 Pet 2:12

Alma 53:20

L&P 124:15

TA 1:13

om retskafne ting, de kan gøre, når ingen holder øje med dem, såsom personlige bønner. Mind dem om, at vor himmelske Fader altid kan se dem.

- Overvej at anvende din teenagers quiz (se herover) eller lav en quiz, der er tilpasset yngre børn, som kan hjælpe dem med at genkende det, der er ærligt eller uærligt. Lad dem drøfte deres svar. Hvis I både har teenagere og yngre børn, så overvej at lade teenagerne hjælpe de yngre børn med quizen. ■





# MED GUD ER INTET UMULIGT

**Sang-ick Han**

**F**or omkring 12 år siden emigrerede jeg sammen med min hustru og fire sønner fra Republikken Korea til New Zealand. Mens jeg arbejdede som viceinspektør på en koreansk skole i New Zealand, mødte jeg mange koreanere, der kæmpede med at vænne sig til en ny kultur, nye retningslinjer og procedurer. Jeg ville gerne hjælpe dem og samtidig bidrage til New Zealand, så jeg tænkte, at det, at blive jurist, ville være en måde at bygge bro mellem to folkeslag og lande. Så efter at have bedt om bekræftelse på min beslutning, besluttede jeg i en alder af 53 år at begynde på jurastudiet.

Jeg vidste, at det ville være en udfordring. Men da jeg modtog modulhæfterne, indså jeg, at det ville blive meget sværere end forventet. Hvert eneste modulhæfte virkede meget tykt, og indholdet virkede uforståeligt for mig. Selv om jeg i næsten 10 år havde hjulpet med oversættelse af generalkonferencen fra engelsk til koreansk og havde afsluttet



*Herren velsignede bror Sang-ick Han på mange måder for at hjælpe ham med at få sin juraeksamen som 55-årig.*


en magistergrad i lingvistik i New Zealand, syntes termerne at være på et fuldstændig anderledes engelsk sprog.

Da jeg vendte hjem fra den første dag på studiet, overvejede jeg seriøst, om jeg skulle fortsætte eller stoppe, inden jeg for alvor begyndte. I den usikre tid fik jeg pludselig en tanke: Jeg kunne fuldføre studiet, hvis jeg satte hele min lid til Herren.

Fordi jeg ved, at Gud lever og besvarer vore bønner, bad jeg ham om hjælp. Jeg kom i tanke om et skriftsted fra Bibelen, der gav mig stor trøst: »Thi intet er umuligt for Gud« (Luk 1:37). Det skriftsted gav mig styrken til at fortsætte.

Når jeg mødte vanskeligheder under mit studium, beredte Gud altid en udvej eller sendte engle – hjælpsomme mennesker – til at få mig igennem det.

En dag kæmpede jeg med at færdiggøre en opgave. Jeg gjorde mit bedste, men jeg kunne ikke finde ud af, hvad det var, underviseren ønskede, vi skulle gøre. Da det blev søndag, tilsidesatte jeg mit studium for at fokusere på



mine kirkeansvar. Som høringsmedlem i staven, besøgte jeg en menighed for at tale til deres nadvermøde. Efter mødet, henvendte en bror sig til mig og sagde, at han havde set mig i klasselokalet. Jeg vidste ikke, at han også var jurastuderende. Da han spurgte, hvordan det gik med opgaven, måtte jeg ærligt fortælle ham, at jeg havde svært ved den. Han tilbød så at komme på besøg og hjælpe mig. Hvis jeg ikke havde besøgt denne menighed og havde mødt ham, havde jeg ikke kunne aflevere opgaven til tiden. Han var en engel, som Gud havde sendt for at besvare min bøn.

I et af mine sværeste fag underviste lektoren uden ophold i to timer, hver gang vi havde forelæsning. Det var ikke kun svært for mig at forstå forelæsningsindhold, men også lektorens accent. Så med hans tilladelse, optog jeg hans forelæsninger til senere gennemgang. En dag modtog jeg en e-mail fra en kvinde, jeg ikke kendte. Hun præsenterede sig selv som en klassekammerat og spurgte, om hun kunne låne mine optagelser, fordi hendes arbejdsskema nogle gange forhindrede hende i at deltage i forelæsningerne.

Jeg var selvfølgelig glad for at kunne give hende en kopi af mine optagelser. Jeg troede, at jeg hjalp hende, men jeg fandt hurtigt ud af, at hun var endnu en engel, som Gud

havde sendt for at hjælpe mig. For at bestå faget, skulle vi aflevere to opgaver og dertil tage en tretimers eksamen. Hun hjalp mig med at fuldføre opgaverne og forberede mig til eksamen. Jeg tror ikke, at jeg havde bestået uden hendes hjælp.

Ud over udfordringerne med at være en ældre studerende og med engelsk som andet sprog, havde jeg andre ansvar, der gjorde det svært at fuldføre programmet. Mit arbejde, samfundsforpligtelser og kirkekaldelser tog meget af min tid, og jeg forsøgte også at opfylde mine vigtigste ansvar som ægtefælle, far og bedstefar ved at yde den fornødne pleje og opmærksomhed, de behøvede. Da en af mine kolleger opdagede alt det, jeg skulle ud over mit studium, sagde han, at det var galskab, at jeg læste jura med alle mine andre forpligtelser. Jeg var dog fuldt overbevist om, at »det, som er umuligt for mennesker, er muligt for Gud« (Luk 18:27).

I en alder af 55, blev jeg jurist og advokat ved New Zealands højesteret. Jeg er taknemlig, fordi jeg blev jurist trods sprogbarrieren, og ligeledes fordi mit vidnesbyrd om, at Gud lever og besvarer vore retfærdige bønner, blev styrket. Jeg ved, at intet er umuligt med hans hjælp. ■

*Forfatteren bor i New Zealand.*



### **VANSKELIGHEDER GIVER UDVIKLING**

»Vi kan være nødt til at kæmpe for at nå vore mål, men vore kampe kan give lige så meget udvikling som vores læring. Den styrke, som vi udvikler ved at overvinde udfordringer, kan vi tage med os i evighederne.«

**Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum og Kristen M. Oaks, »Uddannelse og de sidste dages hellige«, Liahona, apr. 2009, s. 31.**





**Ældste M. Russell Ballard**  
De Tolv Apostles Kvorum

# Pionertro og sjælsstyrke før og nu

*Vi må stå sammen som vor tids pionerer, leve et Kristuslignende liv, støtte gode sager i vore samfund og styrke vore familier og hjem.*

**D**e tidlige år i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges historie var store prøvelsesår. Ledere, der overlevede disse tidlige dage, såsom Brigham Young, Heber C. Kimball, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow og Joseph F. Smith, blev måske derigennem i stand til at overleve de næsten uovervindelige prøvelser, der var på rejsen over sletterne og i oprettelsen af Kirken i Rocky Mountains.

Jeg føler, at gårsdagens pionerer ville smile over at se det, der er blevet opnået blandt de sidste dages hellige. Vi står i stor gæld til pionererne og må aldrig glemme, at den fremgang, vi har i dag, hviler på de skuldre og det mod,



**»Vi står i stor gæld til pionererne, og vi må aldrig glemme, at den fremgang, vi har i dag, hviler på de skuldre og det mod, som tilhørte fortidens ydmyge kæmper,« siger ældste Ballard, vist på billedet herover med unge pionerskuespillere.**

som tilhørte fortidens ydmyge kæmper.

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) har om vore trofaste pionerer sagt: »Det er godt at se tilbage på fortiden for at få påskønnelse for nutiden og perspektiv for fremtiden. Det er godt at se dyderne hos dem, der gik før os, for at opnå styrke til det, der ligger forude. Det er godt at reflektere over det arbejde, der blev udført af dem, der arbejdede så

hårdt og fik så lidt i denne verden, og ud fra hvis drømme og tidlig planlægning, der blev så vel næret, er opstået en storslået høst, som vi er begunstiget af. Deres storslåede eksempel kan være en virkelig motivation for os alle, for vi er hver især en pioner i vores eget liv.«<sup>1</sup>



Photograph  
The photograph shows a group of people and horse-drawn wagons in a dusty, open landscape. The wagons are loaded with goods, and the people are standing around them. The scene is likely a wagon train or a similar group of travelers in a frontier setting.



## Tro til at følge

Det var ikke blot dem, der var ledere, der havde tro nok til at følge Brigham Young ud i den golve ødemark. Mange almindelige, men modige kirkemedlemmer tog også med. Fra Kirkens historie får vi kendskab til Oliver Huntingtons forældre, der i 1836 forlod velstillede forhold i Watertown i New York, deriblandt en gård på 93 ha med et flot murstenshus og to lader, og sammen med familien drog de af sted for at tilslutte sig de hellige i Kirtland i Ohio.

Da de havde efterladt alt, skrev Oliver: »Det var med stor smerte for begge mine forældre at skulle se hinanden lide nød, og endnu værre, at skulle se deres børn græde efter brød og intet have at give dem eller ikke vide, hvor det næste skulle komme fra.« Oliver bekræftede sin families tro ved at sige, at han aldrig hørte sine forældre murre eller beklage sig mod nogen som helst autoritet i Kirken eller at udtrykke tvivl om værkets sandhed.<sup>2</sup>

Emily Partridge, datter af en af Kirkens første biskopper i denne uddeling, kunne huske, at de forlod deres magelige hjem i Painesville i Ohio for at flytte til Jackson County i Missouri i 1831, da hun blot var syv år gammel.<sup>3</sup> Ikke længe efter blev hendes familie drevet fra deres hjem af en pøbelhob og måtte flytte til Clay County. Hun beskrev, hvordan de til sidst fandt »en gammel hytte, der var blevet brugt som stald ... Der var et stort værelse og et skur med halvtag, men det kunne ikke bruges, eftersom gulvet næsten var brudt helt op, og rotter og klapperslanger boltrede sig. Der var et stort ildsted i et af de beboelige rum, og der var hængt tæpper op få meter fra ilden, så de to familier på i alt femten eller seksten kunne samles inden for tæpperne og holde sig varme fra den ekstreme kulde. En kulde, der var så kold, at blækket i fars pen frøs til is, mens han sad og skrev ved ilden.«<sup>4</sup>

Familien flyttede senere til Illinois. Emily opsummerede deres oplevelse: »Det var hårde tider, og vi led megen

nød, efter at være blevet berøvet og drevet fra vores hjem og ejendele så mange gange og efter at have lidt megen sygdom.«<sup>5</sup>

Phoebe Carter blev ligeledes ledt 1.200 km fra Scarboro i Maine til Kirtland i Ohio i 1835. Phoebe var 28 år, da hun besluttede sig for at tilslutte sig Kirkens medlemmer, selv om det indebar, at hun måtte tage rejsen alene. Hun skrev senere: »Mine venner undrede sig over min beslut-



**Phoebe Carter havde ingen ide om, at hendes trin i tro ville lede hende på en rejse på over 1.200 km fra hendes hjem i Scarboro i Maine til Kirtland i Ohio.**

ning, hvilket jeg også selv gjorde, men noget i mig tilskyndede mig. Min mors sorg over min afrejse var næsten mere end jeg kunne bære, og havde det ikke været for ånden i mig, ville jeg til sidst have bukket under. Min mor fortalte mig, at hun hellere så mig begravet end rejse ud i den hjerteløse verden alene ... »Phoebe,« sagde hun bestemt, »hvis du finder ud af, at mormonismen er falsk, kommer du så tilbage til mig?« Jeg svarede tre gange: »Ja, moder, det gør jeg.« ... Da det blev tid til afrejse, kunne jeg ikke få mig selv til at sige farvel, så jeg skrev et afskedsbrev til dem hver især og lagde dem på mit bord, løb ned ad trappen og sprang op i vognen. På denne måde forlod jeg mit elskede barndomshjem for at tilslutte mig Guds hellige.«<sup>6</sup>

På det tidspunkt havde Phoebe ingen idé om, at hendes trin i tro ville lede hende på en rejse til Kirtland på over 1.200 km. Ej heller at hun ville blive gift med Wilford Woodruff og slutte sig til ham på rejsen gennem Missouri til Nauvoo og derfra videre på den 2.200 km lange vandring gennem ødemarken til den store Saltsødal.

Min oldefar Henry Ballard tilsluttede sig som 17-årig Kirken i februar 1849 i Thatcham i England. For at kunne betale for sin rejse til Amerika, underskrev Henry en toårig arbejdskontrakt hos et selskab, der delvist var ejet af Lorenzo og Erastus Snow. Han blev hyret til at drive en flok får vestpå til Salt Lake Valley. Med følgende ord beskrev Henry sin entre ind i dalen:



»I oktober, da jeg drev fårene ned ad et lille bjerg og gennem indgangen til Emigration Canyon, så jeg for første gang Saltsødalen. Selvom jeg frydede mig over at se »det forjættede land«, frygtede jeg, at nogen skulle se mig. Jeg gemte mig bag buske og krat hele dagen indtil mørket faldt på, for de pjalter, jeg havde på, dækkede ikke min krop, og jeg skammede mig derfor over at vise mig frem. Efter mørkets frembrud krydsede jeg over marken til et hus, hvor der var lys ... og bankede forsigtigt på døren. Heldigvis åbnede en mand døren, og stearinsets skær afslørede mig ikke for familiens andre medlemmer. Jeg tiggede om tøj, der kunne skjule min nøgne krop, så jeg kunne fortsætte min rejse og finde mine forældre. Jeg fik noget tøj, og den næste dag fortsatte jeg min rejse, og jeg kom til Salt Lake City den 16. oktober 1852. Jeg følte stor tak til Gud for at have nået mit fremtidige hjem i sikkerhed.«<sup>7</sup>

Med vore mange velsignelser i dag, fyldes mit hjerte med kærlighed og beundring for så noble og modige forfædre.

Min oldemor var en pige fra Skotland ved navn Margaret McNeil, som kom til Utah med sine forældre i en alder af 13 år. Hun vandrede over sletterne og drev en ko, mens hun det meste af vejen bar sin yngre bror James på sin ryg. Hun og hendes familie slog lejr i udkanten af Ogden, og senere i sin biografi, skrev hun:

»Over for vores lejr lå der et lille hus på en mark, og i haven var der en stor bunke squash. Vi var alle dødeligt udhungrede. Min mor sendte mig derover for at tigge om en squash, for vi havde ikke en øre, og nogle af børnene var meget svage af mangel på mad. Jeg bankede på døren og en ældre dame åbnede og sagde: »Kom ind, kom ind, jeg vidste, at I var på vej, og jeg har fået besked om at give jer mad.« Hun gav mig et stort nybagt brød og bad mig om at sige til min mor, at

**Henry Ballard nåede Saltsødalen i pjalter. Da mørket faldt på, »tiggede jeg om tøj, der kunne skjule min nøgne krop, så jeg kunne fortsætte min rejse og finde mine forældre«.**



hun snart ville komme over. Det varede ikke længe før hun kom og havde medbragt et dejligt måltid mad, hvilket vi ikke havde fået i lang tid.«<sup>8</sup>

## Fysisk og åndelig redning

Fra pionerernes oplevelser kan vi lære, hvilken stor tro og hvilket stort mod det krævede at krydse sletterne for 165 år siden. Selv om håndkærre-pionererne kun repræsenterer mindre end 10 procent af de sidste dages hellige immigranter fra 1847 til 1868, er de blevet et vigtigt symbol i den sidste dages hellige kultur, der repræsenterer pionergenerationens trofasthed og offer.

Som I kan huske, løb Willies og Martins håndkærrekompagnier ind i den tidlige sne i Wyoming, og mange af de hellige døde i kulden. For få år siden, da vi var på en vandring, der fulgte deres rute, stod min familie og jeg og så ned på området omkring Sweetwater, hvor Willie-kompagniet var strandet, kolde og sultne. Vi læste i deres dagbøger om deres alvorlige trængsler og glæden ved deres redning. John Chislett skrev:

»Lige som solen gik smukt ned bag de fjerne høje ... så vi flere tildækkede vogne ... komme mod os. Nyheden spredte sig som en løbeild gennem lejren ... der hørtes høje glædesråb, stærke mænd hulkede og tårerne løb dem ned af deres furede, solbrændte kinder ...

Den aften lød Zions sange for første gang i lang tid i lejren ... med sult, der blev stillet og hjerter fyldt af taknemlighed til Gud og vore gode brødre, samledes vi alle i bøn og lagde os dernæst til at sove.«<sup>9</sup>

Da vi stod på højen, der nu kaldes »the Eminence«, blev jeg tilskyndet til at bære mit vidnesbyrd for min familie og dem, der var med os. Jeg sagde: »Lige så taknemlige som disse trofaste pionerer var for at se deres redningshold, hvor meget større er så ikke den redning, der kommer gennem Jesu Kristi forsoning.« Jeg mindede vores gruppe om, at Herren Jesus Kristus – verdens Frelser – uanset ens religiøse

tilhørsforhold er kernen i al kristen tro, og han redder hele menneskeheden. Gennem sin forsoning giver han os alle håb for dagen i dag og vished om evigheden.

## Overvindelse af vor tids ødemark

Pionerernes lidelser gav dem en styrke i deres liv, der er blevet videregivet til os. De fleste af os vil ikke blive bedt om at udvise tro og mod ved at pakke få ejendele ned i en vogn eller håndkærre og vandre 2.000 km.

Vi møder anderledes udfordringer i dag – andre bjerge, der skal bestiges, andre floder, der skal krydses og andre dale, vi skal få til at »blomstre som rosen« (Es 35:1). Men selv om den ødemark, som det er blevet givet os at overvinde, ser helt anderledes ud end den rå og usikre rute til Utah og det golde landskab, som vore pionerforfædre mødte, så er det ikke desto mindre lige så udfordrende og prøvende for os, som det var for dem.

Vores kamp består i at leve i en verden gennemsyret af synd og åndelig ligegyldighed, hvor vellevned, uærlighed og grådighed synes at være til stede overalt. Vor tids ødemark er fyldt med forvirring og modstridende budskaber. Pionererne måtte kæmpe med ødemarkens klippefyldte højdedrag og støv eller sneklædte bjergstier med en tro rettet mod Zion og oprettelsen af Kirken i Salt Lake-dalen.

Vi må forpligte os til at tjene Herren og i vore samfund med samme flid og tro som pionererne. Vi må altid være på vagt, så vi ikke bliver for afslappede i at overholde Guds befalinger, i altid at holde hans love og i at være ærlige og pålidelige i alt, hvad vi gør. Vi må undgå de onde fælder, der findes på internettet, som er så let tilgængelige via vore computere, tablet og mobiltelefoner. Hvis vi bliver skødesløse på disse områder, vil Lucifer finde en måde, hvorpå han kan sløve vores hengivenhed og ødelægge vores tro og vores kærlighed til Herren og til hinanden, og så vil vi fare vild i verdens ødemark.



**»Det var hårde tider, og vi led megen nød efter at være blevet berøvet og drevet fra vores hjem og ejendele så mange gange og efter at have lidt megen sygdom,« mindes Emily Partridge.**



Det kræver tro og styrke af en oprigtig, nutidig pioner at undgå verdens fristelser og ondskab. Vi må stå sammen som vor tids pionerer, leve et Kristuslignende liv, støtte gode sager i vore samfund og styrke vore familier og hjem.

Når vi virkelig har tro, spørger vi ikke: »Hvad skal jeg gøre?« men snarere: »Hvad mere kan jeg gøre?« Når vores tro bliver bekræftet i vores sjæl ved Guds Ånd, så bliver tro en underliggende kraft i vores liv, som fører enhver tanke, ord og gerning mod himlen. Vi beder tillidsfuldt om styrke og vejledning – præcis som vore forfædre gjorde. Det er betydningen af at gå med tro i hvert et fodtrin. Således forholdt det sig for vore forfædre, som var pionerer, og således må det forholde sig for os i dag. Vi må indgyde den samme ånd, der drev pionererne fremad, i vore børn og børnebørn.

Må vi stå sammen som vor tids pionerer og altid søge Guds hjælp til at vejlede vore familier. Må vi af fortiden lære vigtigheden

af at ære vore forældre, bedsteforældre og forfædre, og må vi finde styrken og modet til at møde vores fremtid, som de mødte deres. Må Herren Jesu Kristi liv og tjenestegerning brænde stærkt i vores hjerte og sind. Og må vores vidnesbyrds flamme brænde i vor indre – præcis som den gjorde i de tidlige sidste dages helliges liv. ■

*Fra en tale holdt i Ogden i Utah den 15. juli 2012.*

#### NOTER

1. Gordon B. Hinckley, »The Faith of the Pioneers«, *Ensign*, juli 1984, s. 3.
2. Se Oliver B. Huntington, *Oliver B. Huntington Diary and Reminiscences, juni 1843-jan. 1900*, s. 26-28.
3. Se Emily D. P. Young, »Autobiography«, *Woman's Exponent*, 1. dec. 1884, s. 102.
4. Se Emily D. P. Young, »Autobiography«, *Woman's Exponent*, 15. feb. 1885, s. 138.
5. Emily D. P. Young, »Autobiography«, *Woman's Exponent*, 1. aug. 1885, s. 37.
6. Phoebe Carter Woodruff, i Augusta Joyce Crocheron, *Representative Women of Deseret* 1884, s. 35-36.
7. Henry Ballard, i Douglas O. Crookston, red., *Henry Ballard: The Story of a Courageous Pioneer, 1832-1908*, 1994, s. 14-15.
8. Margaret McNeil Ballard, i Susan Arrington Madsen, *I Walked to Zion: True Stories of Young Pioneers on the Mormon Trail*, 1994, s. 127.
9. John Chislett, i LeRoy R. Hafen og Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration, 1856-1860*, 1960, s. 106, 107.

**»Vi var alle dødeligt udhungrede,« sagde Margaret McNeil efter hendes familie ankom til Utah. »Min mor sendte mig derover for at tigge om en squash, for vi havde ikke en øre, og nogle af børnene var meget svage af mangel på mad.«**









Ældste  
Erich W. Kopischke  
De Halvfjerds

# Miraklernes Gud

## DE SLOVAKISKE HELLIGE I SHEFFIELD

*Idet præstedømmeledere, missionærer, menighedsrådet og medlemmerne i Sheffield i England forenede deres bestræbelser på at forøge væksten, blev de velsignet på bemærkelsesværdige måder.*

Under en mægtig prædiken til en forsamling af troende stillede profeten of Mormon et enkelt spørgsmål: »Er mirakler hørt op?« Hans svar kom med det samme: »Se, jeg siger jer: Nej« (Moro 7:29).

Mormon forklarede derefter, hvordan det store frelsende værk i de sidste dage ville finde sted og dvælede ved forholdet og samspillet mellem Helligånden, englebetjening, vore bønner, vores tro og Herrens mirakler (se Moro 7:33-37, 48).

**Til venstre: Ældste Nicholas Pass og Joseph McKay (indsat foto nederst) har haft en fantastisk tid med at undervise slovakiske hellige og undersøgere – en tid, der begyndte, da missionærerne kontaktede Ludovit Kandrak (i foto øverst med sin hustru) i nærheden af Fargate gågade i Sheffield.**

*På et oplæringsseminar for missionspræsidenter, der blev afholdt i juni, rettede Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum atter fokus på det faktum, at medlemmer af Kirken som disciple af Jesus Kristus har et grundlæggende ansvar for at fortælle andre om evangeliet. Fuldtidsmissionærer hjælper medlemmerne med dette ansvar. Stavs- og menighedsråd er med til at organisere og lette arbejdet for missionærer og medlemmer.*

*Som det fremgår af denne artikel om en menighed i England, kan mirakler med omvendelse komme, når ledere, medlemmer og menighedsråd tager disse principper til sig og tilpasser dem til deres lokale forhold.*

I skrifterne minder profeterne os om, at Gud er den samme i går, i dag og for evigt (se 3 Ne 24:6; L&P 20:12). Når vi søger at opfylde befalingen om at »drag[e] ... ud i al verden ... døbe i Faderens og i Sønnens og i Helligåndens navn« (L&P 68:8), er det vigtigt at studere og huske på følgende principper:

- Gud forandrer sig ikke.
- Gud er miraklernes Gud.
- Guds største mirakel er at bringe evig frelse til sine børn.
- Gud udarbejder mirakler i forhold til vores tro, som vi viser i vores gerninger.
- Helligånden spiller en afgørende rolle i omvendelsen.



## Villig til at ofre

Da jeg tjente i Det Europæiske Område, var jeg så privilegeret at se disse principper i aktion, efterhånden som et mirakel skete i Sheffield i England. I slutningen af 2008 overvejede biskop Mark Dundon i Sheffield 1. Menighed, hvad han kunne gøre for at hjælpe sin menighed med at vokse. Ved lederoplæringen havde hans stavspræsident spurgt biskopperne: »Hvad er du villig til at ofre for at have fremgang med missionering?« Fra sine lederes undervisning vidste biskop Dundon, at en god missionsleder er nøglen, et velfungerende menighedsråd er vigtigt, og villigheden til at lytte til Helligåndens tilskyndelser er afgørende.

Efter megen overvejelse og bøn udøvede biskop Dundon sine præstedømmenøgler og fulgte Åndens tilskyndelser om at afløse sine to rådgivere, Gregory Nettleship

og Robert McEwen. Biskop Dundon kaldte derefter bror Nettleship som den nye missionsleder og bror McEwen som assisterende missionsleder. Medlemmerne af biskoprådet havde haft et tæt samarbejde, så det var ikke en nem forandring for dem. Men biskop Dundon vidste, at i denne specifikke situation var beslutningen rigtig, og begge rådgivere accepterede ydmygt deres nye kaldelse.

Biskoppen lagde med sine nye missionsledere og menighedsrådet bønsmønt planer og målsætninger for menighedens vækst. Da de gennemførte deres planer, begyndte de at se en betydelig fremgang. Antallet af nydøbte steg betydeligt, og mange mennesker kom tilbage til aktivitet i Kirken. Dengang vidste menighedens ledelse ikke, at deres tro og gerninger blev belønnet på en måde, de aldrig havde troet muligt.



## Grebet af kærlighed

I marts 2011 kontaktede en ung missionær og hans kammerat mennesker på gaderne i Sheffield. Ældste Nicholas Pass så en mand og hans kone gå forbi og havde en stærk følelse af, at han skulle tale med dem. Ældste Pass og hans kammerat løb for at indhente parret. Kommunikationen var vanskelig – parret var fra Slovakiet og talte ikke engelsk – men en ledsagende ven tolkede. I samtalen på gaden brugte missionærerne billeder til at introducere det første syn og budskabet om genoprettelsen. Parret sagde ja til en aftale med missionærer, der begyndte at undervise dem.

Ludovit Kandrac, faderen i familien, begyndte at læse Mormons Bog. Han holdte op med at ryge. I undervisningsprocessen brugte missionærerne flere tolke og lærte

selv lidt slovakisk. Den 14. maj 2011 blev Ludovit, en af hans døtre og to andre slægtninge døbt.

Ved sin dåb bar bror Kandrac sit vidnesbyrd. Ved hjælp af en tolk fortalte han om sit møde med missionærerne. Da han gik forbi ældste Pass og hans kammerat i Sheffield bycenter, havde han en varm følelse i brystet. Han ignorerede følelsen og fortsatte med at gå, men da han igen så over på missionærerne, blev han rørt over den kærlighed, de udviste, når de talte med folk. Selv om han gerne ville tale med dem, fortsatte bror Kandrac med at gå. Han blev overrasket, da missionærerne et minut senere henvendte sig til ham.

Sammen med en anden slovakisk familie, der havde tilsluttet sig Kirken et år tidligere, markerede disse dåb begyndelsen på et nutidigt omvendelsesmirakel blandt den slovakiske befolkning i Sheffield i England. Disse nye medlemmer kom i kirke hver uge og tog andre familiedlemmer og venner med sig. De åbnede deres hjem for missionærerne og inviterede andre i deres lokalsamfund til at lytte til evangeliet.

Ældste Pass og hans nye kammerat, ældste Joseph McKay, besøgte ofte disse familier. De underviste dem, tjente dem, hjalp dem og velsignede dem. Det var en fantastisk tid for undersøgere, nyomvendte og stavs- og menighedsledere og medlemmer, en tid med undervisning, læring og modtagelse af Åndens gaver.

### »Vær hos dem og styrk dem«

I løbet af sommeren og efteråret 2011 tilsluttede flere slovakker sig Kirken. Det stigende antal gjorde det vanskeligt for de lokale medlemmer fortsat at sørge for transport til og fra kirkebygningen. I flere uger gik de trofaste slovakiske hellige otte km hver vej for at

*Missionsindsatsen fra biskop Mark Dundon (foto herover), missionsledere og menighedsrådet blev belønnet på måder, de aldrig havde troet muligt, efter adskillige slovakker tilsluttede sig Kirken og begyndte at gå otte km til kirke, en rute, som førte forbi Darnell Road til venstre, for at overvære søndagens møder.*





komme til søndagsmøderne, der foregik på et sprog, de ikke kunne forstå.

I september 2011 blev stavspræsidentskabet i Sheffield reorganiseret, og biskop Dundon blev kaldet som den nye stavspræsident. En måned senere blev der holdt et foredrag for både engelske og slovakiske hellige, hvor der var tolke til stede.

Mens præsident Dundon sad på forhøjningen, følte han sig inspireret til at danne en gruppe af slovakker, der skulle være tilknyttet Sheffield 1. Menighed, men som kunne mødes et sted i det slovakiske kvarter. Man fandt hurtigt et egnet mødested, og lokaler blev lejet. Den 11. december 2011 blev de første møder afholdt i de nye lokaler. Sheffield 1. Menigheds ledere håbede optimistisk på, at 50 personer ville deltage. I stedet deltog 84 personer – deriblandt 63 slovakker.

Efter reorganiseringen af Sheffield Stav blev Robert McEwen kaldet som biskop i Sheffield 1. Menighed. Bror Nettleship fortsatte med at tjene som missionsleder. Under begge biskopper gjorde missionslederen og menighedsrådet et fantastisk arbejde med at lede menigheden til at »være hos og styrke« de slovakiske hellige (L&P 20:53).

Menighedsrådet tog fat på emner, som hvordan man sørger for nye medlemmers behov, hvordan man hjælper dem med at tage del i menighedens aktiviteter, hvordan man nærer dem i evangeliet, og hvordan man overvinder sprogbarrierer. Medlemmerne i rådet fastede og bad om guddommelig hjælp og arbejdede derefter hårdt. De besøgte de nye medlemmer og deltog i undervisningsaftaler med fuldtidsmissionærerne. De sørgede for transport. De bestilte kirkematerialer på slovakisk. De tog de nydøbte medlemmer med til templet for at udføre dåb for de døde.

Menighedens ledere organiserede også et juletjeneste-projekt. Menighedens medlemmer donerede midler og indsamlede legetøj, tøj og andre gaver. Store juleposer med mad til en julemiddag blev delt ud juleaften til de slovakiske hellige og andre familier inden for menighedens grænser.

Gamle og nye medlemmer forstod meget lidt af hinandens sprog, men de følte alle varmen fra kærlighedens

*Til højre: Faro Dunka, slovakisk gruppeleder i Sheffield, byder missionærer og medlemmer velkommen til nadvermødet. I marts 2013 blev gruppen organiseret til en gren. Øverste billede: Sheffield 1. Menigheds ledere til et menighedsråd. Nederste billede: En søster taler under nadvermødet.*

sprog. En utrolig følelse af glæde, lykke og begejstring omsluttede medlemmer og undersøgere.

I løbet af det næste års tid udviklede denne lille gruppe sig til en stærk kirkeenhed med familier, der blev døbt og forenet med Kirken. Fædrene blev ordineret til Det Aronske og Melkisedekske Præstedømme, sønner blev ordineret til Det Aronske Præstedømme, en Primary med flere end 20 børn blev oprettet, og Unge Mænd og Unge Piger blev organiseret med flere end 25 unge, der kom hver uge. Herren sørgede for en fuldtidsmissionær fra Tjekket, der kunne tale sproget og give gruppen yderlig støtte. På samme tid sendte disse familier henvisninger til deres hjemland.

## Miraklernes Gud

Hvorfor skete det? Fordi Gud ikke er hørt op med at være miraklernes Gud. Fordi trofaste missionærer flittigt søgte dem, der var forberedte til at modtage evangeliet. Fordi stavspræsidenten og biskopperne handlede i tro og fulgte Helligåndens vejledning. Fordi menighedsrådet tog ansvar og arbejdede i enighed. Fordi medlemmerne lærte kærlighedens sprog og handlede på opfordring fra deres ledere, havde tro og tillid til, at Gud mente det, han havde sagt: »Jeg er en Gud, der gør mirakler, og jeg vil vise i verden, at jeg er den samme i går, i dag og for evigt« (2 Ne 27:23).

Succesen i Sheffield behøver ikke at være et enestående tilfælde. Den minder os om de løfter, der er givet gennem profeterne, og kan tænde vores tro og vores ønske om at være redskaber i Guds hænder ved at invitere folk omkring os til at komme til Kristus. Hvis vi gør det, vil vi placere os selv i en position, hvor Herren kan velsigne os med mulighed for at undervise, aktivere og nære andre. Og vi vil se beviser på, at han fortsat er miraklernes Gud. ■





## ARBEJDE FOR HERREN

Min mand, Cyrus, og jeg blev viet i templet den 23. maj 2006. Før vi blev viet, krævede hans arbejde på et laboratorium, at han arbejdede på søndage. Han havde skiftende vagter, men han arbejdede normalt fra midnat til kl. 8 om morgenen. Efter arbejde tog han hjem og skiftede til søndagstøj og tog direkte i kirke, som begyndte kl. 9. Han fortsatte med denne rutine, efter vi blev gift.

Sommetider tog jeg alene i kirke,

Sommetider tog jeg alene i kirke, fordi min mand blev forsinket på arbejdet. Vi havde altid et stort ønske om, at han ikke behøvede arbejde på sabbatten.

fordi han blev forsinket på arbejdet. Vi havde altid et stort ønske om, at han ikke behøvede arbejde på sabbatten. Den første søndag i juni måned 2006, havde vi vores første faste som ægtepar. Vi bad i tro om, at Cyrus ville blive velsignet med et job, der ikke krævede, at han arbejdede om søndagen.

Et par dage senere ved 10-tiden, undrede jeg mig over, hvor Cyrus blev af, da han normalt kom hjem mellem 8 og 9. Pludselig kom en tanke til mig:

»Han er måske blevet forfremmet.« Cyrus kom endelig hjem ved 11-tiden. Da han kom ind, sagde han, at han havde både en god og en dårlig nyhed.

Jeg bad ham give mig den dårlige nyhed først. Han fortalte, at vi snart skulle flytte fra Iligan til Panay i Filippinerne. Til at begynde med, var jeg ikke glad for nyheden, for vi holdt meget af alle menneskene i vores stav. De var venlige imod os og behandlede os som familie, da de vidste, at Cyrus og jeg ikke havde familie i nærheden.

Da jeg spurgte ham, hvorfor vi skulle flytte til Panay, svarede han, at det var på grund af den gode nyhed. Hans chef havde haft ham til samtale om et arbejde, der lå i Panay. Det første jeg spurgte til, var ikke hans løn, men om arbejdet krævede, at han skulle arbejde om søndagen. Da hans svar var »nej!« blev jeg ovenud lykkelig. Jeg gav ham et kæmpe kram og sagde, at hans nye arbejde var svar på vore bønner og faste. To måneder senere begyndte Cyrus på sit arbejde i Panay.

Vor himmelske Fader er opmærksom på os, og han velsigner os, når vi udøver tro og adlyder hans befalinger. Jeg er taknemlig for bønnens og fastens princip. Min mands arbejde er en velsignelse for os. Nu har han tid til at højne sin kaldelse i vores menighed, og det eneste arbejde, som han udfører om søndagen, er Herrens arbejde. ■

Mary Jane Lumibao Suya, Filippinerne



# EN EVIG FAMILIE

Som 19-årig besøgte jeg mine bedsteforældre for sidste gang, inden jeg skulle af sted på en tre måneders humanitær rejse til Ecuador. Min bedstefar var kommet på plejehjem, fordi han havde et skrøbeligt helbred. Han var dement og led også af andre fysiske lidelser, der var kommet med alderen.

Da min familie og jeg trådte ind på plejehjemmet, blev jeg trist til mode, for jeg fornemmede, at dette nok ville blive mit sidste besøg hos min bedstefar. Jeg vidste, at han ville gå bort, mens jeg var væk, og jeg fik dårlig samvittighed over at skulle rejse.

Lige før vi trådte ind på hans værelse, havde en plejer sat min bedstefar i en kørestol. Vi kørte ham ind på plejehjemmets fællesstue. Min mor talte med en af plejerne, mens min 16-årige søster og jeg talte med bedstefar.

Han var ikke sig selv. Forværringen af hans mentale tilstand var tydelig, og han virkede forvirret. Da vi spurgte ham om, hvor mange børnebørn han havde, gav han et forkert svar. Vi drillede ham kærligt ved at lave et lille postyr over, hvor mange han i virkeligheden havde.

Jeg var ked af det på hans vegne. Men så midt i al forvirringen og midt i alle sine forkerte svar på vores spørgsmål, sagde min bedstefar pludselig: »En evig familie.«

Jeg var chokeret. En plejer, der stod i nærheden, forstod ikke, hvad

han mente, men min søster og jeg så på hinanden. Vi havde begge hørt ham tydeligt. Så gentog han: »En evig familie.« Denne gang hørte vores mor det også.

Jeg mindes ikke andet fra det besøg den dag. Det eneste jeg ved, er, at da vi gik fra plejehjemmet, hulkede jeg både af sorg og af glæde – sorg på grund af den mand, som vi efterlod, og som jeg aldrig i dette liv ville se igen, og af glæde for de enkle ords milde barmhjertighed og den fred,

som de efterlod i mit hjerte.

Jeg ved, at på trods af min bedstefars tilstand, så var han for sidste gang i stand til at dele sin stærke overbevisning og viden om, at familien er evig.

Jeg tog snart af sted på min humanitære rejse. Jeg følte fred, da jeg fik nyheden om min bedstefars død, en uge inden jeg vendte hjem. Jeg vidste og ved stadig, at jeg en dag skal se ham igen. Takket være tempelordnancerne, kan familien være evig. ■

Kellee H. Mudrow, Utah, USA



Min bedstefar var ikke sig selv. Forværringen af hans mentale tilstand var tydelig, og han virkede forvirret.



# DU MÅ IKKE KOMME HEROP

Min mand, John, var en stor mand. Han var 1,90 m høj og vejede over 90 kg. For ham var en flytur på økonomiklassen i bedste fald ubehagelig, og i værste fald smertefuld.

I august 2006 blev vi kaldet til at tjene en CES-mission ved Brigham Young University-Hawaii. Da vi skulle hjem, frygtede vi for, hvordan han skulle udholde flyturen tilbage til fastlandet. Under check-in blev vi glade for at høre, at der var én ledig plads på business class, så vi opgraderede

hans billet. Han kunne sidde i en behagelig stol med masser af plads til sine lange ben.

Midtvejs under turen, besluttede jeg mig for at se, hvordan han havde det. Da jeg nærmede mig business class, stod der en stewardesse ved indgangen, der stoppede mig.

»Kan jeg hjælpe dig med noget?« spurgte hun.

»Ja, jeg vil gerne lige se til min mand et øjeblik,« svarede jeg.

»Beklager,« sagde hun høfligt, men bestemt, »du må ikke komme herop.«

»Men han er min mand, og jeg vil bare lige se til ham et øjeblik.«

Hun stod stadig ved indgangen og gentog: »Beklager, men du må ikke komme herop. Jeg kan give din mand en besked, og hvis han har lyst, kan han komme hen til dig. Men ifølge reglerne er det kun passagerer på business class, der må være i dette område.«

Jeg var mundlam et øjeblik, men da jeg så hendes vedholdenhed, vendte jeg stille tilbage til min plads på økonomiklassen.

Jeg begyndte at tænke på de tre grader af herlighed, der nævnes i skriften og af profeterne. Vi læser, at Kristus vil besøge dem i det terrestriale rige (se L&P 76:77), og tjenende ånder vil besøge dem i det telestiale rige (se L&P 76:88), men de, der er i de mindre herlige riger, kan aldrig komme op til det celestiale rige (se L&P 76:112; se også L&P 88:22-24). Da jeg reflekterede over min oplevelse, følte jeg, at jeg havde oplevet et glimt af, hvordan det måtte være for dem i de mindre riger af herlighed. Hvordan ville de have det med at høre ordene: »Beklager, men du kan ikke komme herop?«

Min mand døde af cancer ca.

5 måneder efter. Min oplevelse på flyet tilskynder mig nu endnu mere til at leve på en måde, så jeg aldrig kommer til at høre de ord igen – i hvert fald ikke på den anden side af sløret. ■

Bonnie Marshall, Utah, USA

Da jeg nærmede mig business class, stod der en stewardesse ved indgangen, der stoppede mig.



## LYKKE HAR INGEN PRIS

**F**or nyligt tog jeg i banken for at hæve penge til mine ansatte. Før bankkassereren gav mig pengene, bad jeg ham veksle nogle 200 sol-sedler til 50 sol-sedler. Kassereren vekslede pengene for mig, men jeg syntes, jeg så ham tælle sedlerne forkert.

Han gav mig mine 50 sol-sedler, og jeg tog et skridt tilbage for at vente på mine penge. Mens jeg ventede, talte jeg de penge, jeg havde fået vekslet. Jeg havde givet kassereren 1.200 soles, men i stedet havde han givet mig 2.200 soles tilbage – 1.000 soles for meget. I det øjeblik følte jeg mig fristet. Jeg sagde til mig selv, at banken havde mange penge. Men jeg vidste

inderst inde, at pengene ikke var mine; jeg måtte aflevere dem tilbage.

Et par minutter senere kaldte kassereren mig tilbage for at fuldføre min transaktion. Han talte pengene, og da han gav mig dem, spurgte han: »Ellers andet?«

»Ja,« svarede jeg. »Jeg gav dig 1.200 soles, som skulle veksles til mindre sedler, men du gav mig 2.200 tilbage.«

Jeg gav ham de 2.200 soles. Med rystende hænder, talte han pengene to gange. Han kunne knap nok tro sine egne øjne. Han så på mig og forsøgte at sige noget, men det eneste, han kunne fremstamme to gange var: »Tusind tak.«

Jeg forlod glad banken. Den uge forberedte jeg en lektion til de unge mænd i min menighed, der handlede om at overvinde fristelse. Det var vidunderligt at kunne dele min oplevelse i banken med dem.

»Det må være din spøg!« sagde nogle af dem for sjov. »Du gav tusind soles tilbage igen!«

»Lykke har ingen pris,« svarede jeg med et smil.

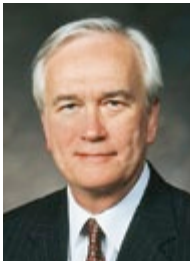
Jeg er utrolig taknemlig for denne oplevelse, der både styrkede mit vidnesbyrd og de unge mænds vidnesbyrd om vigtigheden af at modstå fristelse. ■

Abelino Grandez Castro, Peru

**B**ankkassereren gav mig 2.200 soles – et tusind for meget. I det øjeblik var jeg fristet til at beholde dem.







**Ældste  
Keith K. Hilbig**

Tjente som medlem  
af De Halvfjerds fra  
2001 til 2012

# LEV FOR evigt

*Jeg beder indtrængende jer unge voksne om regelmæssigt at visualisere jeres fremtidige tilværelse i det celestiale rige med jeres familie i evigheden.*

Verden for unge voksne (gifte eller enlige) er så anderledes og sværere i dag, når den sammenlignes med unge voksnes verden for to eller tre generationer siden. Mange af udfordringerne i dag eksisterede ikke engang eller var meget mindre intense, da jeg gik på universitetet.

Men I er her nu i dette øjeblik. I går fremad, alt imens jeres ældre går mod evighederne. I befinder jer her på dette tidspunkt, ikke ved en tilfældighed, men som en del af en evig plan – der blev udtænkt, aftalt og ført ud i livet, længe før jorden blev skabt.

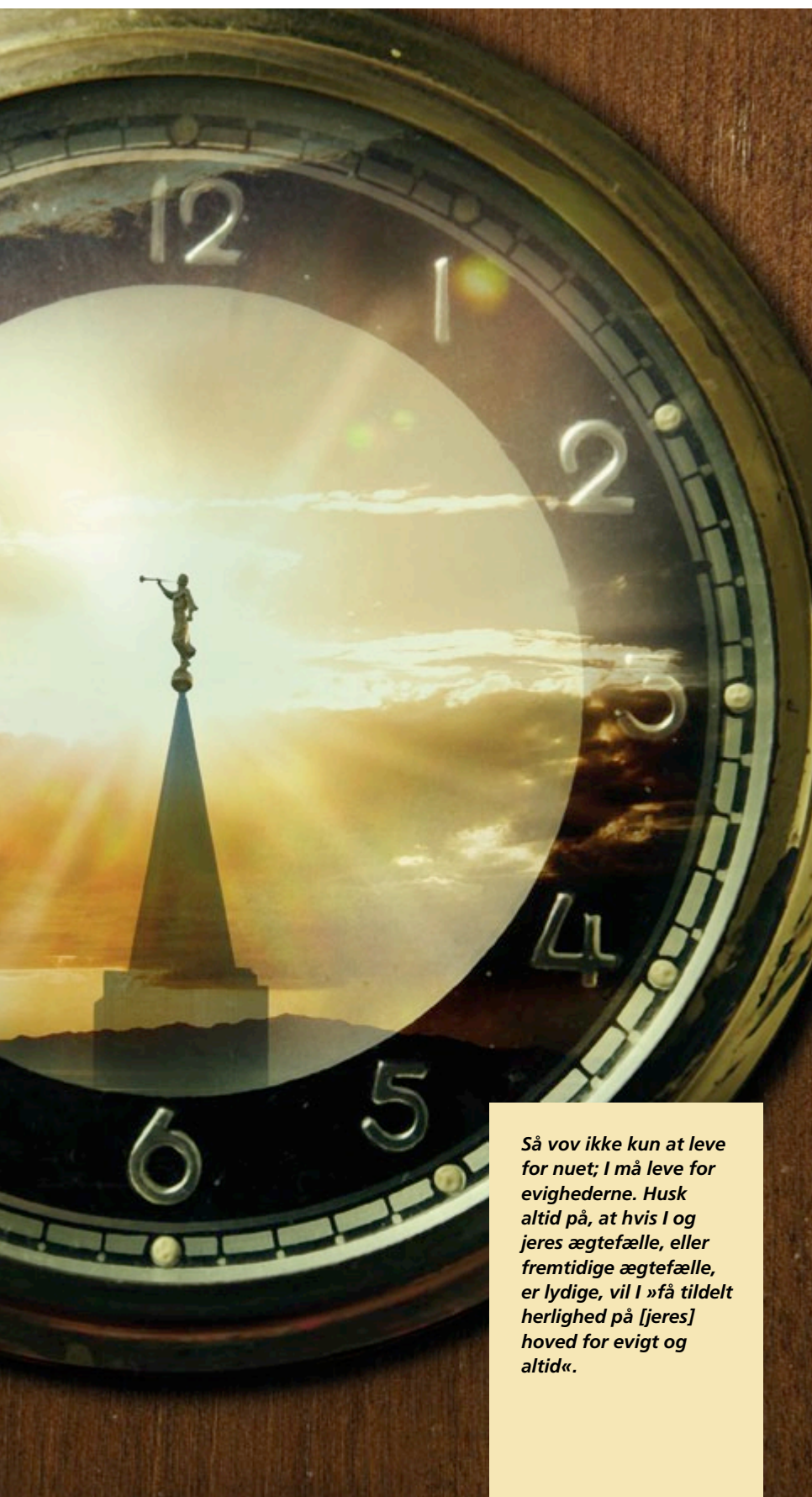
Hvor er I heldige at være vidende om evangeliets gengivelse! I ved, at der var en før-jordisk eksistens i vor himmelske Faders og Jesu Kristi nærhed. I blev undervist og prøvet. I lærte om de love, der ville tillade jer at udvikle jer og gøre fremskridt. I fulgte disse love, og derved blev I berettiget til at komme til jorden og følge en kurs, der fører til ophøjelse, herredømme og guddommelighed.

I kender formålet med livet her på jorden, og I er blevet belært om mulighederne i livet herefter. Kort sagt, I har evighedernes perspektiv – I kan se tilbage, og I kan se fremad.

De fleste af jeres jævnaldrende, er ikke medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og verden i al almindelighed kender meget lidt til disse realiteter. De lever som i en æske defineret af to begivenheder: Fødsel og død. De



FOTOILLUSTRATIONER: DAVID STOKER



*Så vov ikke kun at leve for nuet; I må leve for evighederne. Husk altid på, at hvis I og jeres ægtefælle, eller fremtidige ægtefælle, er lydige, vil I »få tildelt herlighed på [jeres] hoved for evigt og altid«.*

træffer beslutninger og giver sig af med holdninger, der præges af et indskrænket perspektiv. De lever hovedsageligt i nuet – tiden mellem deres fødsel og død, hvilket blot er et nanosekund i evigheden. De ved sandsynligvis ikke noget om deres før-jordiske eksistens og meget lidt om evigheden.

### Jeres evige potentiale

I kender dog til løftet om jeres personlige potentiale i evighederne. Til de par, der besegles i det hellige tempel, lover Herren:

»I skal komme frem i den første opstandelse ... og skal arve troner, riger, fyrstendømmer og magter, herredømmer, alle højder og dybder ... og hvis I forbliver i min pagt og ikke begår mord, hvorved uskyldigt blod udgydes, skal der i alle henseender ske det med dem, som min tjener har lagt på dem, i tid og i al evighed, og det skal have fuld kraft, når de er ude af verden; og de skal passere forbi de engle og de guder, som er sat der, til deres ophøjelse og herlighed i alle henseender, sådan som det er blevet beseglet på hovedet af dem, hvilken herlighed skal være en fylde og en fortsættelse af efterkommere for evigt og altid.

Da skal de være guder, fordi de ikke ophører; derfor skal de være til fra evighed til evighed, fordi de fortsætter; da skal de være hævet over alt, for alt er dem undergivet. Da skal de være guder, fordi de har al magt, og englene er dem undergivet« (L&P 132:19-20).



Jeg beder jer indtrængende om regelmæssigt at visualisere jeres fremtidige celestiale tilværelse med jeres familie i evigheden, en ubeskrivelig tilstand af herlighed og fordele, som vi endnu ikke fatter fuldt ud. Det, som vi kan være helt sikre på, er dog, at hver enkelt af jer bestod jeres »første prøvestand« (Abr 3:26). I bestod hver især alle det før-jordiske livs prøver, I udøvede hver især stor tro, og derved modtog I hver især det privilegium at få et fysisk legeme og komme ned i denne jordiske sfære.

Så vov ikke at leve for nuet; I må derimod leve for evighederne. Husk altid, at hvis I og jeres ægtefælle eller fremtidige ægtefælle er lydige, vil I »få tildelt herlighed på [jeres] hoved for evigt og altid« (Abr 3:26) – et storslået, personligt løfte fra Gud til hvert enkelt af hans børn.

Hvis I trofast holder Guds bud, vil hans løfter blive opfyldt til punkt og prikke. Problemet er bare, at den onde stræber efter at forblinde menneskenes sind. Hvis de tillader det, kaster Satan så at sige grus i øjnene på dem, og de forblændes af verdslige ting.

Den kristne verdens teologer og lærde kender ikke til det, som I ved om det, der hører evigheden til, men Satan ved det! Han kender til jeres før-jordiske forberedelser, jeres mål her på jorden og endda jeres evige potentiale.

Den hebraiske oversættelse af ordet *djævel* er »ødelæggeren.«<sup>1</sup> Djævlen



***Gud har ikke blot givet jer ret til at vælge mellem godt og ondt, men også kraften til at vælge det gode frem for det onde! I sidste instans bestemmer I, ikke Satan.***

søger at ødelægge jeres rejse til evighederne. Han forsøger at forstyrre jeres potentiale her og hinsides. Han søger at få jer til at anvende jeres handlefrihed uklogt. Nogle unge, der er ivrige efter at hævde deres selvstændighed, føler ofte, at deres selvstændighed demonstreres bedst ved at vælge at gøre noget forkert. Det kan enhver tåbe gøre; enhver menneskemængde kan gøre det.

I virkeligheden vises og opleves selvstændighed – ægte frihed – bedst ved altid at vælge det rette. Gud har ikke blot givet jer *retten* til at vælge mellem godt og ondt, men også *kraften* til at vælge det gode *frem for* det onde! Derved har Gud givet jer større kraft end Satan og hans følge. I sidste instans bestemmer I, ikke Satan.

Vor himmelske Fader har udtænkt dette jordeliv i en vis hensigt: At vi må blive prøvet og overvinde det onde. Han organiserer sjældent prøvelser eller fristelse, men han ved, at jordelivet byder på dem i overflod. Han

ønsker, at vi her på jorden må lære at overvinde det »naturlige« menneske i os (se Mosi 3:19), aflægge verdslighed og bevise vores værd. Satan har andre planer. Han vil gøre alt for at forpurre vores fremgang.

### **Verdens fristelser**

Med Satans kvikke og skumle støtte og opmuntring, frister denne verden jer til at søge accept, at følge med strømmen, at nyde nuets spænding. Måske i form af upassende film eller videospil, moralsk taktløshed (deriblandt pornografi), bandeord, uanstændig fremtoning eller uærlighed. Satan vil søge at sløre jeres forståelse af familiens guddommelige konstellation: At ægteskabet mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at børn har ret til at blive opdraget af en mor og en far.<sup>2</sup>

Hvis I for nuets skyld tankeløst tager imod Lucifers invitation, kan han berøve jer evighedens velsignelser. Satan har ingen personlig udsigt til evigheden. Husk, at han

*tabte* krigen i himlen, en krig, der blev udkæmpet på vidnesbyrd (se Åb 12:11), i hvilken Kristi trofaste tilhængere besejrede ham og hans tilhængere. Tabstallene var høje: Alle Satans tilhængere – en tredjedel af himlens hærskere – blev kastet ud. De vil aldrig få et fysisk legeme eller få muligheden for evigt liv.

Lehi, der talte til sin søn Jakob, sagde:

»... jeg, Lehi, [må] nødvendigvis tro, at en af Guds engle, ifølge det der står skrevet, var faldet fra himlen; derfor blev han en djævel, fordi han havde stræbt efter det, der var ondt for Gud.

Og fordi han var faldet fra himlen og var blevet elendig for evigt, stræbte han også efter at gøre hele menneskeslægten elendig« (2 Ne 2:17-18).

Lehi lærte os også: »Derfor er menneskene frie, hvad angår kødet ... Og de er frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død i overensstemmelse med Djævlens fangenskab og magt; for han stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er« (2 Ne 2:27).

I vor tid søger alle narkohandlere, distributører af pornografi, fortalere af ondsindet underholdning, støtter af løgne, annoncører af upassende klædning, umoralske forførelere og kritikere af den traditionelle familie – at fremme valg, der mindsker Guds sønners og døtres åndelige liv, og som endda fører til åndelig død.

Husk på, at Satan ler af den ulykke, som de, der har ladet sig narre af sådanne tillokkelser, lider (se Moses 7:26). Han gør brug af forskellige metoder, men formålet er altid det samme: Ulydighed og det dertil hørende tab af velsignelser.

### Velsignelser ved lydighed

Lydighed giver velsignelser og bringer fred. Tænk over en bestemt, bevidst beslutning, som I traf om at gøre det rigtige til trods for, at I følte stor fristelse til at gøre det, der var forkert. Det kan have været en beslutning om at udrydde uanstændige tanker eller at fortælle sandheden, når det ville have været lettere at fortælle en løgn. Det var måske en beslutning om at rejse sig og forlade en film (eller andet uheldigt sted), der var blevet anmeldt som acceptabel, men som faktisk viste sig at være upassende.

#### DOKTRINÆRE KERNEPUNKTER

Takket være genoprettelsen ved sidste dages hellige at -

- vor himmelske Fader lover de lydige evig herlighed.
- Satan stræber efter at gøre hele menneskeslægten elendig.
- Guds børn har kraften til at overvinde fristelse.

Når I tænker tilbage på jeres gode beslutninger, hvad føler I så? Opmuntring? En følelse af selvkontrol eller at evne noget? En øget selvtillid for Herren? En større evne til at modstå ondskab? Dét er kraft, dét er frihed!

Hvis I regelmæssigt modstår fristelse, bliver det lettere at modstå – ikke fordi det at modstå har ændret sig, men fordi jeres kraft til at modstå er blevet større.<sup>3</sup> I kan overvinde enhver fristelse, I møder (se 1 Kor 10:13).

I har kundskab om jeres guddommelige oprindelse. I er fuldstændig bevidst om jeres guddommelige skæbne. Jeg indbyder jer til at »leve op til det guddommelige i jer«<sup>4</sup> og *ikke* leve for nuet, men snarere for evighederne.

I vidunderlige unge voksne, I fremtidige ledere i riget og i samfundet, må ikke blive ofre i kamp gennem alle tider. I overlevede krigen i himlen; og I kan vinde krigen på jorden. Lev ikke kun for nuet, men for evighederne.

I kan være sikre på, at det er anstrengelserne værd at holde befallingerne, for jeres belønning er at vende tilbage til Guds nærhed i den højeste herlighed i det celestiale rige. ■

*Fra en tale holdt på Brigham Young University-Idaho den 20. marts 2007. Hele den engelske tekst findes på [web.byui.edu/devotionalsandspeeches](http://web.byui.edu/devotionalsandspeeches).*

#### NOTER

1. Bible Dictionary, »Devil«.
2. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
3. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant*, 2003, s. 34.
4. Gordon B. Hinckley, »At hver enkelt må blive et bedre menneske«, *Liahona*, nov. 2002, s. 99.





DET FØRSTE SKRIDT, AF DAVID LINN © IRI, MED TILLADELSE FRA KIRKENIS HISTORISKE MUSEUM

# Erfaring med dyb tillid

**Melissa Zenteno**  
Kirkens Tidsskrifter

**D**a Claire (navnet er blevet ændret) var seks år gammel, blev hendes forældre skilt. I de efterfølgende år var hun vidne til mange mislykkede ægteskaber såvel som familiemedlemmers kamp med afhængighed, inaktivitet i Kirken og depression. Claire var ked af det og forvirret og mistede sin tro på familien generelt.

»Jeg fortalte mig selv, at ægteskabet ikke var noget for mig,« siger hun. »Men jeg skjulte blot min frygt for, at min fremtid ville blive på samme måde som det, jeg havde oplevet.«

Ud over at føle sig ulykkelig over sin familiesituation følte Claire sig også alene. En dag som teenager faldt hun på knæ og bad desperat om at vide, om hendes himmelske Fader var der. »Da jeg holdt op med at græde og tale, blev jeg overvældet af en brændende følelse, der var fredfyldt, stærk og så direkte,« siger hun. »Jeg vidste, at min himmelske Fader var der og altid ville elske mig og hjælpe mig gennem mine prøvelser.«

Det svar, som Claire modtog, gav hende et ønske om at styrke sit vidnesbyrd og tillid til Gud og hans befalinger angående familien. Hun fortsatte ikke blot med at bede, men læste også i skrifterne, deltog i seminar og holdt befalingerne.

Claire er nu gift, og hun er ved at lære at møde sine udfordringer med tro. »Jeg bekymrer mig ikke om det er muligt at opdrage en stærk familie, fordi min mand og jeg har besluttet os for altid at være vore vidnesbyrd, at

inddrage vor himmelske Fader og vor Frelser i vores liv og huske på evangeliets unægtelige sandhed.«

For Claire begyndte en tillid til Gud med en enkel og oprigtig bøn. Men hvad kan vi ellers gøre for at opbygge tillid til vor himmelske Fader? Unge voksne fra hele verden – der hver især dør med prøvelser – fortæller her om deres oplevelser med at udvikle tillid til Herren og at lære at stole på hans vilje, hans handlemåde og hans tidsplan.

### Bevar taknemligheden

At reflektere over sine velsignelser hjælper Stefanie Elly fra Hessen i Tyskland til at have tillid til vor himmelske Faders plan og hans tidsplan.

Da et forhold med en god ven ikke holdt, begyndte Stefanie at skrive sine velsignelser ned. »Selv om vi ikke havde datet, havde jeg altid håbet på, at vores forhold ville udvikle sig til noget mere. Min håb brast, da han fortalte mig, at han havde en kæreste.«

Med et knust hjerte, fandt Stefanie trøst efter at have læst en artikel om taknemlighed i *Liahona*. Hun følte sig tilskyndet til at nedskrive, hvordan hun var blevet velsignet – især om, hvordan det havde været en velsignelse at være enlig.

Hendes liste hjalp hende til at forstå, at hun ikke var blevet nægtet velsignelser, blot fordi hun ikke havde haft muligheden for at blive gift. Stefanie forstod, at Herren havde velsignet hende med muligheden for at blive folkeskolelærer og arbejde med

børn. Hun har kunnet rejse, tage del i generalkonferencer og deltage som vejleder i EFY-programmet. Nogle af hendes mest værdsatte venskaber har udviklet sig gennem UV-konferencer, som hun har deltaget i.

Men den største velsignelse, siger hun, var muligheden for at bruge tid sammen med sin bedstemor, kort tid inden hun gik bort, noget hendes søskende og kusiner og fætre ikke havde mulighed for, da de enten boede langt væk eller havde familier, som de skulle tage sig af.

Der er gået fem år siden Stefanie begyndte at nedskrive sine velsignelser. Hun venter stadig på den dag, hvor hun vil få mulighed for at blive viet i templet. Hun siger: »Jeg ved ikke, hvornår jeg møder min evige partner, men jeg har tillid til, at dagen vil komme. Indtil da, ved jeg, at jeg fortsat vil få oplevelser, som jeg kan lære og udvikle mig af.« Vor himmelske Fader har velsignet hende umådeligt, og hun ved, at han fortsat vil velsigne hende, hvis hun er trofast.

### Læs Guds ord hver dag

Daniel Martuscello fra Colorado i USA var lige blevet skilt og fandt det svært at finde fred med sine nye omstændigheder. Nu var han ikke blot skilt, men han var også nyligt blevet far og var arbejdsløs. Han kunne ikke forstå, hvorfor alt dette var sket – især fordi han altid havde stræbt efter at være retskaffen.

Daniel, der følte sig alene og fortabt, tyede til skrifterne. »Jeg huskede





den trøst, jeg tidligere havde følt, når jeg havde læst i skrifterne, så jeg gjorde det til et fokus hver dag,« siger han. At få tid til at læse dagligt i skriften indebar en begrænsning af underholdning, såsom fjernsyn og internettet. Men det var ikke et offer, fortæller han. »Når jeg læste, modtog jeg trøst og vejledning. Andre ting blev mindre vigtige. Jeg læste ikke bare for at læse. Jeg søgte svar. Der var et formål med min læsning.«

Daniel fandt trøst i skrifterne, da han indså, at alle oplever modgang,

»Profeterne og andre var retskafne, men havde stadig prøvelser,« siger han. »Ved at læse deres oplevelser, forstod jeg, at vi alle på et eller andet tidspunkt i livet lider, men vi kan komme Kristus nærmere i vores lidelse.«

Derudover fortæller Daniel, at dagligt studium lettede hans byrde, fordi det blev en måde at inddrage Frelseren på i hans daglige liv. »Efterhånden som Gud talte til mig gennem versene, havde jeg tillid til, at tingene ville blive bedre, og at der ved hans hjælp,

ville komme noget godt ud af denne oplevelse.«

### Sæt Gud først

Po Nien fra Kaohsiung i Taiwan oplevede frygt, efter han havde friet til sin kæreste Mei Wah. »Jeg havde tidligere datet andre piger, og havde også haft tre seriøse forhold, der dog gik i stykker. Disse oplevelser havde rystet min tillid til at kunne have et varigt forhold, der kunne føre til et evigt forhold,« indrømmer han.

Selv om Po Nien følte fred, da han

bad til Herren om at kunne gifte sig med Mei Wah, begyndte han at tvivle på sine svar. Havde han følt en bekræftelse fra Ånden? Eller havde hans følelser forvirret ham? Ville denne forlovelse føre dem til templet? Eller ville dette forhold også gå i stykker?

Det var i denne periode, at Pi Nien huskede et citat af præsident Ezra Taft Benson (1899-1994), som han havde hørt i institut: »Vi må sætte Gud før alt muligt andet i livet ... Når vi sætter Gud først i livet, vil alt andet falde på rette plads eller forsvinde ud af vores liv.«<sup>1</sup>

Dette råd var et vendepunkt i Po Niens liv. »Jeg vidste, at hvis jeg satte Gud først i mit liv og var trofast og tro mod ham, ville de forkerte ting forsvinde ud af livet, og de gode ting ville falde på plads,« fortæller han. Hvis han satte Gud først og hans forhold til Mei Wah var godt, ville vor himmelske Fader hjælpe det til at lykkes. Po Nien gik fremad med tillid

og giftede sig med Mei Wah i templet i Hong Kong i Kina. »Jeg er blevet rigt velsignet ved at have sat min lid til Herren,« siger han.

### Søg at gøre hans vilje

En anden måde at opbygge tillid til vor himmelske Fader på er ved at gøre hans vilje. For Marta Fernández-Rebollos fra Tarragona i Spanien kom det at have tillid til sin himmelske Fader ud fra en beslutning om at holde sine standarder.

Den unge mand, som hun datede, var ikke medlem af Kirken og var ikke interesseret i at tilslutte sig Kirken.

»Min ånd begyndte at kæmpe mellem det, som jeg var blevet undervist i omkring evige ægteskaber og hundredvis af undskyldninger, som mit hjerte gav mig for at opgive det hele og gifte mig med denne mand, indtil døden os skiller,« siger hun. »Det var måneder fyldt med forvirring, smerte og mange tårer.«

Splittet af ubeslutsomhed gik Marta ind på sit værelse for at søge vejledning fra sin patriarkalske velsignelse. Hun læste det, der blev hende lovet, hvis hun valgte det rette. Hun brød ud i tårer, da hun vidste, hvad hun skulle gøre. »Konsekvenserne ved at slå op betød ikke længere noget for mig. Jeg vidste ikke, hvad der lå forude, men jeg var overbevist om, at så længe jeg var på Herrens side, ville det uden tvivl være noget godt. Jeg har fundet ud af, at hvis vi løfter blikket og følger Helligåndens tilskyndelser, vil vi opdage, at retfærdighedens frugt er yderst sød, mere end alt andet, som [vi] nogen sinde før [har] smagt« (1 Ne 8:11).«

I Ordsp 3:5-6 læser vi:

»Stol på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt.

Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.«

Det er ikke altid let at opbygge tillid til Herren og hans planer. Vi møder hver især vore egne udfordringer. Måske har du endnu ikke fundet en kompatibel person i din menighed eller gren, som du kan date. Måske er ægteskabet kommet, men ikke børnene. Måske ligger du i skilsmisse. Eller måske har tidligere oplevelser har gjort dig bange for at forpligte dig. Herren kender dine kampe og beder dig stole på ham. Når du lærer at have tillid til vor himmelske Fader, vil fred og vejledning komme. ■

#### NOTE

1. Ezra Taft Benson, »Det største bud – du skal elske Gud«, *Stjernen*, juli 1988, s. 3.



### DIN TILLID TIL GUD MÅ VÆRE STÆRK OG UDHOLDENDE

»Dette liv er en erfaring med dyb tillid – tillid til Jesus Kristus, tillid til hans lærdomme, tillid til vores evne til, med Helligåndens hjælp, at adlyde lærdommene for at kunne opnå lykke nu og få et meningsfyldt, enestående lykkeligt og evigt liv. At have tillid vil sige, at man villigt adlyder uden at vide, hvad det vil føre til (se Ordsp 3:5-7). For at bære frugt må ens tillid til Herren være stærkere og mere varig end ens tillid til egne følelser og erfaringer ...

Hvis man stoler på Herren og udøver tro på ham ... vil han hjælpe én.«

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »Stol på Herren«, *Liahona*, jan. 1996, s. 16.



»Hvad er det rigtige at gøre her? Og hvad er det rigtige at sige?«





**Ældste  
Jeffrey R. Holland**  
De Tolv  
Apostles Kvorum

# BARMHJERTIG OVERBEVISNING

*Måden, hvorpå vi reagerer over for mennesker og situationer, må afspejle den fulde bredde af vores religiøse overbevisning og vore evangeliske forpligtelser.*

**F**or et stykke tid siden blev jeg inviteret til at tale til et møde for unge voksne i en stav. Da jeg trådte ind ad bagdøren til stavscentret, trådte en ung kvinde i 30'erne ind i bygningen på samme tid. Selv i massen af mennesker, der bevægede sig mod kirkesalen, var det ikke svært at bemærke hende. Som jeg husker det, havde hun et par tatoveringer, flere øre- og næseringe, strithår i alle regnbuens farver, en nederdel, der var for kort og en bluse, der var for nedringet.

Var denne kvinde en kæmpende sjæl tilhørende en anden tro, der var blevet ledt – eller endnu bedre, var blevet bragt hertil af en anden – til dette foredrag gennem Herrens vejledning i en indsats for at hjælpe hende med at finde evangeliets fred og retning, som hun havde brug for i sit liv? Eller var hun var et medlem, der var afveget en smule fra nogle af de håb og standarder, som Kirken anbefaler for dens medlemmer, men som, Herren være lovet, stadig var tilknyttet Kirken og havde valgt at deltage i kirkeaktiviteten den aften?

Uanset, hvordan man ville reagere over for den unge kvinde, må den evige regel være, at vi i al vores omgang og i alle vore handlinger må afspejle den fulde bredde af vores religiøse overbevisning og evangeliske forpligtelser. Derfor må måden, hvorpå vi reagerer i enhver situation, gøre tingene bedre, ikke værre. Vi kan ikke handle eller reagere på en sådan måde, at vi bliver skyldige i en større krænkelse

i denne situation, end hun. Det betyder ikke, at vi ikke må have meninger, at vi ikke må have standarder, at vi på en eller anden måde fuldstændig skal tilsidesætte de guddommelige befalinger »Du skal« og »Du må ikke« i livet. Men det betyder, at vi må leve med de standarder og forsvare de »Du skal« og »Du må ikke« på retfærdig vis og af bedste evne på samme måde, som Frelseren efterlevede og forsvarede dem. Og han gjorde altid, hvad der skulle gøres for at bedre situationen – lige fra at undervise i sandheden, til at tilgive syndere, og til at rydde templet. Det er en stor gave at vide, hvordan man gør noget sådant på den rette måde!

Så angående vores nye bekendtskab med den usædvanlige påklædning og fremtoning, så begynder vi frem for alt med at huske på, at hun er en Guds datter og af evig værdi. Vi lægger ud med at huske på, at hun er en eller andens datter her på jorden og kunne under andre omstændigheder være min datter. Vi lægger ud med at være taknemlige, fordi hun deltager i en kirkeaktivitet frem for at undgå den. Kort sagt, vi forsøger at være det bedste, *vi* kan være i denne situation med et ønske om at hjælpe hende til at være det bedste, *hun* kan være. Vi vedbliver med at bede stille: Hvad er det rigtige at gøre her? Og hvad er det rigtige at sige? Hvad vil *i sidste instans* gavne denne situation og gavne hende? Ved at stille sig selv disse spørgsmål og virkelig forsøge at gøre, hvad Frelseren ville gøre, er, hvad jeg tror, at han mente, da han sagde: »Døm ikke efter det



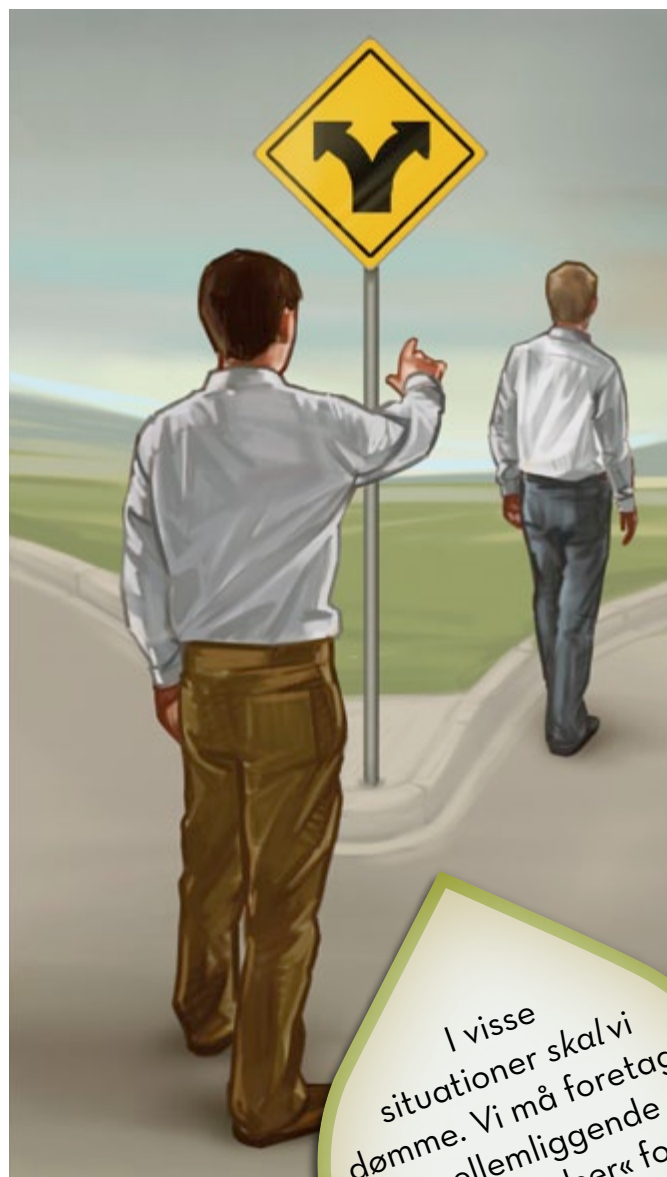
ydre, men fæld en retfærdig dom!» (Joh 7:24).

Når det nu er sagt, minder jeg os alle om, at når vi rækker ud efter og hjælper med at bringe det lam tilbage, der er faret vild, har vi også et stort ansvar over for de 99, der ikke fór vild og over for Hyrdens ønsker og vilje. Der er en fold, og det er meningen, at vi alle skal være i den, for ikke at tale om den tryghed og de velsignelser, der kommer til os, der er der. Mine unge brødre og søstre, denne kirke kan aldrig ændre sine lærdomme som svar på social goodwill eller politisk hensigtsmæssighed eller af nogen anden grund. Det er kun den åbenbare sandheds sikkerhed, der giver os fodfæste, så vi kan løfte en anden, der måske føler sig besværet eller forladt. Vores medfølelse og vores kærlighed – kristendommens grundlæggende egenskaber og krav – må *aldrig* tolkes som et kompromis med befalingerne. Som den suveræne George MacDonald engang sagde om sådanne situationer: »Vi er ikke forpligtede til at sige alt, hvad vi [tror] på, men vi er forpligtede til ikke at [ligne], hvad vi ikke [tror] på.«<sup>1</sup>

### Når vi må fælde dom

I denne henseende er der nogle gange en mulighed for misforståelse, især blandt unge, der måske tror, at det ikke er meningen, at vi må dømme noget som helst, at vi aldrig bør foretage os en saglig bedømmelse af nogen slags. Vi må hjælpe hinanden med dette, fordi Frelseren gør det klart, at vi i nogle situationer *skal* dømme, vi er forpligtede til at dømme – som da han sagde: »Giv ikke hundene det hellige, og kast ikke jeres perler for svin« (Matt 7:6). For mig lyder det som en dom. Det uacceptable alternativ er at overgive sig til en postmoderne, relativistisk moral, som, hvis den skubbes langt nok, til sidst erklærer, at intet er evigt sandt eller særligt helligt, og derfor kan ingen holdning om et hvilket som helst emne betyde mere end det andet. Og i Jesu Kristi evangelium passer dette ganske enkelt ikke.

I denne evalueringsproces bliver vi ikke bedt om at dømme andre, men vi bliver bedt om at træffe beslutninger hver dag, der afspejler dømmekraft – god dømmekraft, håber vi. Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, henviste engang til den slags valg som »mellembedømmelser«, som vi ofte foretager på vegne af vores egen eller andres



I visse situationer skal vi dømme. Vi må foretage »mellemliggende bedømmelser« for vores egen og andres sikkerheds skyld.

tryghed i modsætning til det, han kaldte for »endelige bedømmelser«, som kun kan foretages af Gud, som kender alle kendsgerningerne.<sup>2</sup> (Husk på at Frelseren i det tidligere nævnte skriftsted sagde, at disse skulle være »retfærdige domme«, *ikke* selvretfærdige domme, som er noget helt andet).

Fx ville ingen bebrejde en forælder, der bremsede sit barn i at løbe ud på en trafikeret vej. Så hvorfor skulle man bebrejde en forælder, der nogle år senere interesserer sig for, hvilket tidspunkt deres børn kommer hjem på om aftenen, eller i hvilken alder de dater, eller om de eksperimenterer med sex, stoffer eller pornografi? Nej, vi træffer valg

og tager standpunkter og genbekræfter vore værdier – kort sagt, foretager »mellemliggende bedømmelser« – hele tiden, eller det burde vi gøre.

**»Har andre ikke deres handlefrihed?«**

Unge undrer sig måske over den universelle anvendelse af en holdning eller en bestemt politik, som Kirken har, og siger: »Vi ved, hvordan vi bør opføre os, men hvorfor skal vi få andre mennesker til at acceptere vore standarder? Har de ikke deres handlefrihed? Opfører vi os ikke selvtværdigt eller fordømmende ved at tvinge vore overbevisninger ned over andre og kræve, at de ligesom os opfører sig på en bestemt måde?« I disse situationer må man pænt forklare, hvorfor visse principper forsvares, og at man modsætter sig visse synder, *hvor end de måtte findes*, fordi emnet og de involverede love ikke blot har sociale eller politiske, men evige følger. Og mens vi ikke ønsker at fornærme nogen, der har en anden overbevisning end os, så er vi mere optaget af ikke at fornærme Gud.

Det er ligesom, når en teenager siger: »Nu hvor jeg må køre bil, så ved jeg, at jeg skal holde for rødt lys, men behøver vi virkelig at være fordømmende og få alle andre til at holde for rødt?« Ja, så må man forklare hvorfor, og ja, vi håber virkelig, at *alle* standser for rødt lys. Og det må

man gøre uden at nedgøre dem, der overtræder eller har en anden overbevisning end os, for, jo, de har deres handlefrihed. Og vær aldrig i tvivl om, at der er fare overalt, hvis nogle vælger ikke at adlyde.

Mine unge venner, der er en bred mangfoldighed af overbevisninger i denne verden, og alle har handlefrihed, men ingen har ret til at handle, som om Gud er stum over for disse emner, eller som om befalingerne kun betyder noget, hvis der er almindelig enighed om dem.

Jeg kender ikke nogen vigtigere evne og større retskaffenhed, vi kan udvise end at træde på den varsomme sti – at tage et moralsk standpunkt ifølge det, som Gud har sagt, samt de love, som han har givet, men gøre det med barmhjertighed, med forståelse og stor kærlighed. Det er en udfordring – fuldkomment at kunne skelne mellem synd og synderen! Jeg kender kun få sondringer, der er sværere at foretage og endnu sværere at forklare, men vi må på kærlig vis forsøge at gøre netop det. ■

*Tilpasset fra et CES-foredrag den 9. sep. 2012. Læs hele talen med titlen »Israel, Israel, Gud nu kalder« ved at besøge cesdevotionals.lds.org.*

**NOTER**

1. George MacDonald, *The Unspoken Sermons*, 2011, s. 264.
2. Se Dallin H. Oaks, »Judge Not' and Judging«, *Ensign*, aug. 1999, s. 6-13.

»Jeg ved, at jeg skal holde for rødt lys, men skal vi virkelig være fordømmende og forsøge at få alle andre til at holde for rødt?«





David Dickson  
Kirkens Tidsskrifter

# TILGIV PERSONEN I SPEJLET

*Hvis vi har omvendt os og føler, at Herren allerede har tilgivet os, hvorfor er det så sommetider så svært at tilgive os selv?*



## Forbedre sig ét skridt ad gangen

I dag er det for mange mennesker svært at forestille sig et liv uden elektrisk lys. På et øjeblik kan et mørkt rum blive oplyst, blot ved et tryk på en kontakt. Enkle opgaver, der for ikke længe siden måtte udsættes til daggry eller måtte udføres ved stearinlysets svage lys, kan nu nemt udføres ved hjælp af en opfindelse, der var alt andet end let at udvikle.

Thomas Edison arbejdede i flere år og prøvede flere end 1.000 forskellige materialer, før han fandt en passende glødetråd (den tynde tråd, der sidder midt i en el-pære), der kunne give varigt og prisbilligt lys. Edison, der var evig optimist, betragtede blot ethvert materiale, der ikke fungerede, som et skridt tættere på det, der ville komme til at fungere. Og da han endelig fandt det, blev verden aldrig den samme igen.

## Se på det indre

Der findes utallige andre inspirerende beretninger om sportsfolk, tænkere, kunstnere og andre, der vidste, hvordan man lærte af sine fejl og blev ved med at prøve. Prøv, prøv, prøv og så lykkes det – det er en historie, vi aldrig bliver trætte af høre, medmindre helten i den pågældende historie tilfældigvis er os selv.

Med hensyn til overholdelsen af befalingerne, er der alt for mange af os, der uafbrudt kræver fuldkommenhed af os selv. Det er som at forvente

at skabe den næste millionindbringende opfindelse uden nogen sinde at skulle justere på det oprindelige koncept eller håbe på at vinde det store mesterskab uden nogen sinde at tabe en eneste kamp under sæsonen. Når vi synder og fejler, fejler vi ofte i at tilgive os selv og vedblive at prøve.

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Når Herren forlanger, at vi tilgiver alle mennesker, omfatter det også at tilgive sig selv. Sommetider kan det af alle mennesker i verden, være sådan, at den, det er sværest at tilgive – og som måske trænger mest til vores tilgivelse – er den person, som stirrer tilbage på os, når vi ser os selv i spejlet.«<sup>1</sup>

## En forandret sjæl

Men hvordan gør vi det? Det kan give perspektiv at studere Ammons liv, profeten fra Mormons Bog.

Ammons missionæroplevelser blandt det lamanittiske folk er lige så

mirakuløse, som de er inspirerende. Lige fra at forsvare kongens får til at prædike for kong Lamoni og til at hjælpe med at bringe evangeliet til en hel nation, er beretningen om Ammons liv og tjenestegering en af de største og mest inspirerende i hele skriften.

Og dog havde Ammon ikke altid været den retskafne, trofaste mand, der prædikede så kraftigt for lamanitterne. Han havde begået fejl – alvorlige fejl. Som en af Mosijas sønner, hørte Ammon engang til dem, der drog rundt »for at tilintetgøre kirken og føre Herrens folk på afveje i modstrid med Guds befalinger« (Mosi 27:10).

Ammon forstyrrede sammen med sine brødre og Alma den yngre Guds værk så meget, at en Herrens engel viste sig for dem og talte »som med en tordenrøst, hvilket fik jorden, hvorpå de stod, til at ryste« (Mosi 27:11) og kaldte dem til omvendelse.

Det var tydeligt, at Ammon havde alvorlige overtrædelser, som han skulle omvende sig fra, og det gjorde han. Hvad nu, hvis han havde undladt at tilgive sig selv? Hvad, hvis han aldrig var taget på mission, fordi han mente, at det var for sent for ham? Hvis han ikke havde gjort det, ville han ikke efter mange år have kunnet fryde sig sammen med sine brødre over deres fremgang blandt lamanitterne. »Se nu, vi kan se tilbage og se frugterne af vort arbejde, og er de få?«





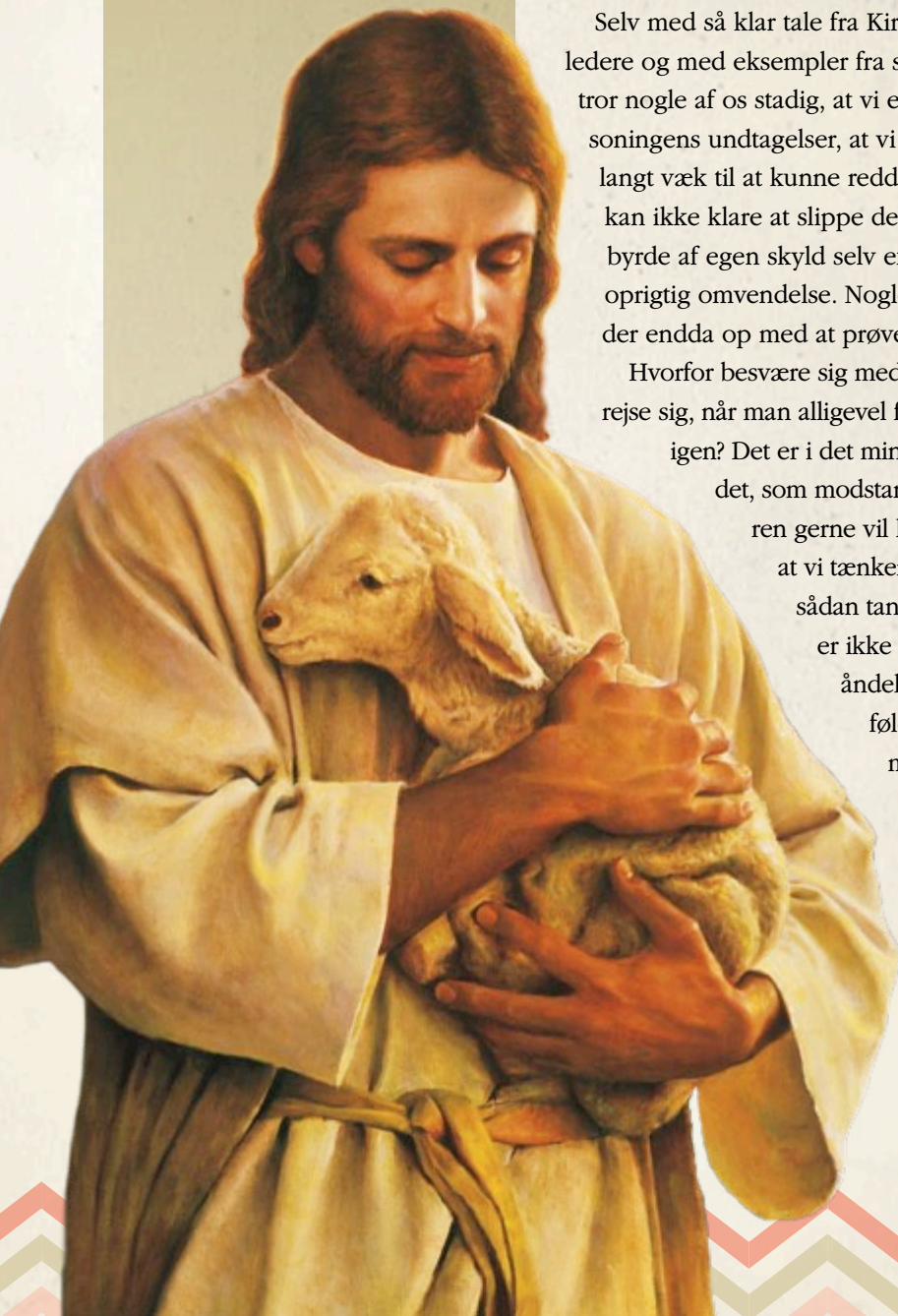
## GENVUNDET

Ældste Shayne M. Bowen fra De Halvfjerds' har forklaret, hvordan forsoningen kan

genvinde og helliggøre vores liv.

Se videoen »Reclaimed« på lds.

[org/pages/mormon-messages#reclaimed](http://org/pages/mormon-messages#reclaimed).



spurgte Ammon sine brødre. »Jeg siger jer: Nej, de er mange; ja, og vi kan se deres oprigtighed på grund af deres kærlighed til deres brødre og også til os« (Alma 26:31). Som følge af deres missionærindsats, fandt tusindvis frem til sandheden.

### Faren ved at udsætte

Selv med så klar tale fra Kirkens ledere og med eksempler fra skriften, tror nogle af os stadig, at vi er forsoningens undtagelser, at vi er for langt væk til at kunne reddes. Vi kan ikke klare at slippe den tunge byrde af egen skyld selv efter oprigtig omvendelse. Nogle holder endda op med at prøve.

Hvorfor besvære sig med at rejse sig, når man alligevel falder

igen? Det er i det mindste

det, som modstande-

ren gerne vil have,

at vi tænker. En

sådan tankegang

er ikke blot

åndeligt og

følelses-

mæssigt

lammende, den er også en løgn.

Skriften lærer os, at Frelserens forsoning er uendelig og tilgængelig for alle. »Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er jeres synder som skarlagten, kan de blive hvide som sne; er de røde som purpur, kan de blive som uld« (Es 1:18). Det *kan* lykkes os. Vi kan prøve igen. Og vi har Herrens hjælp på hvert skridt af vejen.

### Det er aldrig for sent

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har klart udtrykt, at vi ikke må give op over for os selv. »Uanset hvor mange chancer du synes at have forfejlet, hvor mange fejl du føler, at du har begået, eller talenter, du ikke synes du har, eller uanset hvor langt væk fra hjemmet, fra familien eller Gud, du synes at være kommet, så vidner jeg om, at du aldrig kommer så langt væk, at den guddommelige kærligheds arme ikke kan nå dig. Det er umuligt for dig at falde uden for rækkevidden af Kristi forsonings uendelige lys.«<sup>2</sup>

Ældste Holland belærer os desuden om at holde øjnene rettet mod Guds



# VARIGE MÆRKER

Dani Dunaway Rowan

*De mærker, som vores fejltagelser efterlader, behøver ikke være permanente. At have rene hænder er prisen værd, selv om den er smertefuldt.*

godhed: »Troens formel er at holde ud, arbejde videre, færdiggøre tingene og lade tidligere tiders sorger – hvad enten de er virkelige eller indbildte – drukne i den endelige belønnings overdådighed.«<sup>3</sup>

## Fyldt med håb

Selv om man ikke kan tage let på synd, så er omvendelse virkelig. Tilgivelse er virkelig. Frelserens forsoning kan give os en mulighed for at begynde forfra med ren tavle. Ligesom Ammon fandt tilgivelse, kan du også gøre det.

Vi kan virkelig håbe på en lysere fremtid. Apostlen Paulus belærte os: »Håbets Gud fylde jer med al glæde og fred i troen, så I bliver rige i håbet ved Helligåndens kraft!« (Rom 15:13).

Takket være omvendelsesgaven kan vi alle tro på os selv igen. ■

## NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, »De barmhjertige skal møde barmhjertighed«, *Liahona*, maj 2012, s. 75.
2. Jeffrey R. Holland, »Arbejderne i vingården«, *Liahona*, maj 2012, s. 33.
3. Jeffrey R. Holland, »Arbejderne i vingården«, s. 32.

**E**n uge efter have færdiggjort gymnasiet flyttede jeg til den anden ende af landet for at bo sammen med min storesøsters familie i sommerferien, før jeg begyndte på universitetet til efteråret.

Jeg fik nye venner, hvoraf de fleste var ældre og læste på universitetet. En lørdag aften hentede to af mine nye venner mig for at tage til koncert med et godt band, der spillede på det lokale diskotek.

Da vi parkerede, begyndte jeg at føle mig lidt nervøs, men jeg ville ikke modsætte mig og ødelægge aftenen. Vi gik ind på diskoteket, og manden i døren så mit kørekort. Uden varsel, satte han en sort streg med permanent tusch på knoerne på begge mine hænder.

Jeg så overrasket ned. Jeg fandt ud af, at stregen betød, at jeg var for ung til at købe alkohol oppe ved baren.

Jeg fik det straks ubehageligt. Folk drak og røg.

Jeg er ked af at indrømme, at jeg på det tidspunkt ikke havde modet til at gå. En halv time efter spurgte en af mine venner mig, om jeg havde det godt. Jeg fortalte ham, at jeg havde fået hovedpine af musikken og røgen. Han tilbød at køre mig hjem, et tilbud jeg taknemligt tog imod.

Jeg skyndte mig ind på badeværelset i min søsters hjem og skrubbede løs på de sorte streger, indtil det

gjorde ondt. Jeg skulle tage nadveren med de her hænder den næste dag, og jeg ønskede desperat at få dem rene. To svage, sorte streger forblev synlige på min skrubbede, lyserøde hud.

Før jeg gik i seng, bad jeg om tilgivelse for ikke at have haft modet til at gå – og mere passende, for ikke at have haft modet til ikke at tage derind i det hele taget. Jeg lovede min himmelske Fader, at jeg aldrig ville lade mig selv komme i lignende situation igen.

Den næste dag lykkedes det mig at fjerne resten af mærkerne, og min hænder var næsten fuldstændig rene, da jeg tog nadveren. Jeg tænkte på, hvordan synd er som disse sorte mærker. Det kræver en indsats, og det kan endda være smertefuldt, men vi kan omvende os og få vore synder fjernet gennem forsoningens kraft og blive rene for sorte mærker i livet. ■

*Forfatteren bor i Utah i USA.*







# ÆRLIGHED OG RETSKAFFENHED

*Som en Kristi discipel er disse personlige egenskaber et udtryk for, hvem du virkelig er.*

**Ældste  
Christoffel  
Golden jun.**  
De Halvfjerds



Ved en mesterskabskamp i amerikansk fodbold havde Joseph B. Wirthlin, hvad han kaldte for »en afgørende oplevelse« under en vigtig kamp.

»Vi var nået til et punkt i kampen, hvor jeg skulle løbe frem midt på banen for at score en touchdown,« sagde han. »Jeg modtog bolden og kastede mig mod stregen. Jeg vidste, at jeg var tæt på målstregen, men jeg vidste ikke, hvor tæt. Selv om jeg lå fastklemmt under bunken, strakte jeg mine fingre

fem centimeter frem, og jeg kunne mærke stregen. Målstregen var fem centimeter væk.

I det øjeblik var jeg fristet til at skubbe bolden fremad. Det kunne jeg have gjort ... Men så kom jeg i tanke om min mors ord. »Joseph,« havde hun ofte sagt til mig, »gør hvad er ret uanset følgerne. Gør hvad er ret, og alting ordner sig.«

Jeg ønskede så inderligt at score den touchdown. Men jeg ville hellere være en helt i min mors øjne end i mine venners. Så jeg lod bolden være,

hvor den var – 5 cm fra målstregen.«<sup>1</sup> Ældste Wirthlin (1917-2008) tjente senere som medlem af De Tolv Apostles Kvorum.

### Gør, hvad er ret

Ældste Wirthlins beslutning er et strålende eksempel på en, der ikke går på kompromis med sin retskaffenhed. Ærlighed og retskaffenhed prøver vores karakter. Begge dele kræver, at en person altid gør eller siger det rette, uanset omstændighederne eller, hvad andre måtte tænke.

En af standarderne i *Til styrke for de unge* er ærlighed og retskaffenhed. Som sidste dages hellig og som Kristi tilhænger forventes det, at du »altid [er] ærlig over for dig selv, andre og Gud. At være ærlig betyder at vælge ikke at lyve, stjæle, snyde eller bedrage på nogen som helst måde ...

Retskaffenhed er tæt forbundet med ærlighed. Retskaffenhed betyder, at man tænker og gør det, der er rigtigt på alle tidspunkter uanset konsekvenserne. Når du er retskaffen, er du villig til at efterleve dine standarder og tro, selv når ingen ser det.«<sup>2</sup>

### At blive en discipel

Formålet med jordelivets prøvestand er at blive »en hellig ved Herren Kristi forsoning« (Mosi 3:19). At blive en hellig er intet mere eller mindre end at blive en sand Kristi discipel. Dette er ikke så svært, som du måske tror; du ved højst sandsynligt allerede, hvordan man gør det. Det kræver dog en indsats, og sommetider kræver denne indsats

utrolig meget af os. Men det kan lade sig gøre.

I Mormons Bog læser vi: »For se, Kristi ånd er givet til enhver, så han kan kende godt fra ondt; derfor viser jeg jer, hvordan man skal dømmes; for alt, hvad der tilskynder til at gøre godt og formår til at tro på Kristus, udgår ved Kristi gave og kraft; derfor kan I med fuldkommen kundskab vide, at det er af Gud« (Moro 7:16).

Som en Kristi discipel kan du finde ud af, hvordan du skal tale og handle ved at spørge dig selv: »Hvad ville Jesus gøre?« Du vil få nogle indtryk, og efterhånden som du handler på disse indtryk, vil du få et vidnesbyrd om, at du har handlet ret. Det forholder sig dog også sådan, at man sommetider må vente en tid for at se de egentlige konsekvenser og velsignelser, der kommer af dine ærlige handlinger.

### At være fuldstændig ærlig

*Til styrke for de unge* minder os om: »Uærlighed skader dig og også andre. Hvis du lyver, stjæler eller snyder, skader du din sjæl og dit forhold til andre. Når du er ærlig, forøges dine

**Daglig bøn, skriftstudium og anvendelse af levende profeters lærdomme opbygger ærlighed og retskaffenhed hos os.**

fremtidige muligheder og din evne til at blive vejledt af Helligånden.«<sup>3</sup>

Den sande målestok for oprigtig retskaffenhed og fuldstændig ærlighed er, hvad du gør, når der ikke er nogen omkring dig, der ved, hvad du tænker, siger eller gør. Som sande disciple af Herren Jesus Kristus kan vi ikke være eller gøre mindre end det, som Frelseren har vist os. Vi har Helligåndens enestående gave. Frelseren forkyndte: »Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer« (Joh 14:26).

Vor Frelser har også givet os stor styrke, der kommer af daglig bøn, skriftstudium og af at læse ordene fra levende profeter og apostle. Disse positive daglige skikke opbygger ærlighed og retskaffenhed hos os. Husk, som en Kristi discipel og medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er din ærlighed et udtryk for din retskaffenhed, og for hvem du virkelig er. ■

#### NOTER

1. Joseph B. Wirthlin, »Livets lektier«, *Liahona*, maj 2007, s. 46.
2. *Til styrke for de unge*, hæfte, 2011, s. 19.
3. *Til styrke for de unge*, s. 19.





# VENDTE TILBAGE MED ÆRE

*Jeg ville ikke være en tyv, end ikke ved et uheld.*

**Valerie Best**

**D**a mine klasse sluttede sent på eftermiddagen, smuttede jeg forbi en antikvitetsbutik lige inden jeg tog hjem – et ærinde, som jeg gerne ville have overstået trods den tunge regn. Jeg var den eneste kunde i butikken og kvinden, der arbejdede der, hjalp mig med lampen, som jeg havde udset mig.

Da hun åbnede posen, lagde jeg mærke til de udstillede, farverige armbånd, der lå på disken. Jeg rakte ud efter et, idet hun lagde lampen i posen. Hun strejfede armbåndene, og omkring halvdelen af dem faldt på gulvet. Hun så lidt forfjamsket ud, men gjorde købet færdigt. Jeg forlod butikken med en paraply i den ene hånd og posen med lampen i den anden.

Jeg gik hjem, smed støvlerne og satte noget musik på. Da jeg tog lampen ud, lagde jeg mærke til noget i bunden af posen. Det var et rødt armbånd. Det måtte være faldet fra disken ned i min pose. Jeg smilte, da jeg tænkte på, hvor meget dette øjeblik begyndte at ligne en historie fra det gamle lektionshæfte i Unge Piger: *»Så tænkte Viktoria på den lektion, de lige havde haft i Laurbærpigeklassen.«*

Jeg smed armbåndet på sengen og satte min lampe til. Den gav et varmt lys på denne grå eftermiddag. Jeg så ud af vinduet. Nu regnede det endnu mere, og sneen på vejen forvandlede sig til sjap.

Jeg så på armbåndet. Det var kirsebærrødt. Jeg satte det mit håndled. Prisskiltet dinglede – \$20. Jeg ville selvfølgelig aflevere det tilbage. Det faldt mig aldrig ind ikke at aflevere det. Jeg tog det af og lagde det øverst på en stabel af bøger, der skulle lægges væk. Jeg gik ind i det andet værelse for at lave en varm kop kakao.

Så gik jeg tilbage.

Hvor længe havde jeg egentlig udskudt at lægge bøgerne væk? Et stykke tid. Hvor længe ville armbåndet ligge der, hvis jeg udskød at aflevere det tilbage?

Det var min *hensigt* at aflevere det tilbage. Men hvornår skulle det være? Ville jeg vente lang tid nok til, at det blev pinligt at aflevere det tilbage? Ville jeg glemme det?

Jeg tøvede lidt længere. Jeg så igen ud af vinduet. Jeg tænkte på, hvor varme mine fødder endelig var blevet. Jeg tænkte på min lækre, varme kop kakao.





Så tog jeg armbåndet, tog støvlerne på igen og tog af sted.

Da jeg trådte ind i butikken, var kvinden i gang med at hjælpe en kunde. Jeg stod og ventede. Da hun var færdig, tog jeg armbåndet frem af jakkelommen og forklarede, hvordan det var endt der. Hun så overrasket ud, en smule forvirret, sagde tak, og

det var det. Hun tilbød mig ikke en belønning for min ærlighed. Hun var ikke overdreven i sin tak. Og der var ikke andre omkring os, der så det.

På vej hjem, tænkte jeg på, hvordan jeg altid havde anset mig selv for at være en ærlig person. Det er en egenskab, jeg sætter pris på og ser efter hos andre. Men ægte ærlighed, som

ægte kærlighed, er en aktiv egenskab. Uanset, hvor hæderlige og oprigtige mine hensigter var, så var jeg først en ærlig person, da jeg tog gummistøvlerne på og handlede på min hensigt.

Jeg kunne fornemme mit bare håndled indvendigt i jakken og smile lidt. ■

*Forfatteren bor i New York i USA.*



# PAGTERNES KRAFT



**N**år du hører ordet *pagt*, hvad tænker du så på? Hvis du svarede: »Et gensidigt løfte med Gud«, så har du ret.

Men en pagt med vor himmelske Fader er også meget mere. I det hellige løfte er der kraft, styrke, tryghed og fred. Når du tager dig tid til at tænke over de pagter, som du allerede har indgået og vil indgå i dit liv, og når du holder din del af pagten, så vil du begynde at føle dig anderledes og leve anderledes. Pagter påvirker den måde, du handler på og inspirerer dig i dine valg.

Her er nogle måder, hvorpå pagter gjorde en forskel i nogle unges liv.



»En pagt holder dig på den snævre og trænge sti, hjælper dig til en bedre tilværelse og giver dig en større forståelse.«

**Marcus A., 17 år, Utah, USA**

»Det, at jeg har indgået pagter med vor himmelske Fader, har givet mig mulighed for at udvikle mig åndeligt og til at være et mere trofast medlem. Hver gang jeg skal til at gøre noget, tænker jeg på de pagter, som jeg har indgået med vor himmelske Fader, og spørger mig selv, om jeg holder de løfter, som jeg indgik med ham, da jeg blev døbt, og da jeg modtog præstedømmet. De pagter, jeg har indgået med vor himmelske Fader,

hjælper mig til at forblive stærk i evangeliet, og en dag kan jeg vende tilbage til ham.«

**Efrain V., 14 år, New Zealand**



»Jeg kan huske, da jeg blev døbt – jeg var lykkeligere en nogen sinde, fordi det var min første pagt. Den næste gang var, da jeg modtog præstedømmet. Det var den samme lykkefølelse. Jeg smilede stort, da jeg indså, at jeg havde indgået en pagt med Gud. Når jeg hører børn gøre grin med Kirken, husker jeg på den lykkefølelse, og jeg husker på, at det er en pagt med Gud og ikke med mennesker.«

**Bradford A., 16 år, Arizona, USA**

»Det bringer os og vores familie mange velsignelser at indgå pagter. Fx giver dåben os evnen til at forandre os til det bedre. De pagter, som vi indgår med vor himmelske Fader, opbygger den tro, som vi har brug for til at forblive stærke i evangeliet.«

**Naomi A., 15 år, Guadalajara, Mexico**



»Sidste sommer tog jeg ofte til templet for at gøre dåb for de døde. Ved at holde mine pagter ved at tage til templet og gøre det, jeg bliver bedt om, blev jeg

velsignet. Jeg var virkelig stresset over de afsluttende eksaminer. Jeg tog til templet, og det gjorde bare det hele bedre. At holde mine pagter gør mit liv så meget lettere og meget mere lykkeligt.«

**McKenna M., 18 år, Californien, USA**

»Jeg var meget nervøs på min første dag som diakon, hvor jeg skulle omdele nadveren. Så kom jeg i tanke om den dag, da jeg blev døbt og følte Helligånden. Jeg følte mig straks roligere og var i stand til at gøre det godt.«

**Seth A., 12 år, Mexico City, Mexico**



**En pagt er et løfte, men det er også meget mere.**

**DELTAG I SAMTALEN**



**H**ele juli måned skal I læse om Ordinancer og pagter i jeres klasser i jeres præstedømmekvorummer, i Unge Piger og i Søndagsskolen. Lav en liste over de pagter, du har indgået, og som du håber på en dag at indgå. Hvad fortæller listen dig om den måde, som du gerne vil leve på? Overvej at dele dine tanker med andre ved at bære vidnesbyrd derhjemme, i kirken eller gennem sociale medier.



**GUDDOMMELIGE PAGTER SKABER STÆRKE KRISTNE**

»Jeg opfordrer inderligt jer alle til at være værdige til og modtage alle de præstedømmeordinancer, som I kan, og derefter trofast holde de løfter, som I har indgået ved pagt. Lad i tider med lidelser jeres pagter være altoverskyggende, og lad jeres lydighed være fuldkommen. Da kan I bede i tro uden at tvivle i henhold til jeres behov, og Gud vil svare jer. Han vil støtte jer.«

**Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum, »Styrken i pagter«, Liahona, maj 2009, s. 22.**



»Jeg har modtaget mange velsignelser ved at holde mine pagter. På grund af min dåbspagt, har Helligånden hjulpet mig til at træffe beslutninger.

Når man får overdraget præstedømmet, er pagten en forpligtelse til at anvende præstedømmet til at hjælpe og tjene andre. Det får ens vidnesbyrd til at vokse, når man tjener.«

**Erik N., 15 år, Alberta, Canada**

»Man kan ikke bare gøre, hvad man vil og forvente, at Gud holder sin del af løftet. Han forventer meget af dig, fordi han ved, hvilket potentiale du har. Det holder mig virkelig på et højere plan.«

**Jolee H., 15 år, Colorado, USA**

FRA VENSTRE: FOTOILLUSTRATIONER: CHRISTINA SMITH OG CRAIG DIMOND © IRI; DETALJE FRA KRISTUS KALDER PETER OG ANDREAS, AF HARRY ANDERSON © IRI





**FAVORIT-  
FAMILIEAFTEN**

**FORSIGTIG**

## ÅNDELIGE SUPERHELTE

I år kom der fantastiske superhelte på besøg hjemme hos os mandag aften! Hver enkelt superhelt lignede et familiemedlem, havde en særlig superkraft og gav en superlektion, der styrkede vidnesbyrdet og opfordrede os til at forbedre vores forhold til hinanden.

Fx underviste Mediemand os en uge om, hvordan man beskytter sine øjne mod upassende film, tv-programmer og blade. En anden uge underviste Fit Miss os i, hvordan man udvikler superkræfter ved at dyrke regelmæssig motion. Superstille Bi, en superhelt klædt som en humlebi, underviste os i, hvordan man holder op med at summe omkring og i stedet være *superærbødige* i kirken og i hjemmet. Superheltinden Or(d)akel, forklarede os, hvornår og hvordan vi kunne give hinanden flere komplimenter. Superheltinden Tanya Tak, Gør-det-selv-gut, Skriftsteds-lærde Lars, Minus Fræk-Frida, Missionærmand og andre superhelte tog også del i vores lektioner til familieaften.

Jeg er taknemlig for min familie, der tænkte længe og omhyggeligt over, hvordan de kunne håndtere familiens problemer som superhelte. Vi så alle frem til familieaften, og vi havde det rigtig hyggeligt, når der kom en superhelt på besøg. Jeg er taknemlig for, at hver eneste gang, vi har tænkt over et problem i vores

familie, har vor himmelske Fader inspireret os med en ide til, hvordan vi kunne undervise hinanden mere effektivt. Vi vil altid skatte disse superhelte-minder. ■  
Victor W., USA

## MIN BRORS VIDNESBYRD

Min mor arbejder hver aften fra kl. 15 til kl. 23. Selv om hun ikke kunne være hjemme mandag aften, besluttede min storebror og jeg at holde familieaften selv – blot os to. Min bror var ikke aktiv i otte år, men han havde for nylig været til institut og besluttede at gengive budskabet en mandag aften. Han fremlagde en åndelig tanke fra Mormons Bog, som jeg aldrig havde overvejet, selv om jeg havde gået til seminar i fire år og arbejdet på min Personlige fremgang. Den ånd, jeg mærkede, var præcis det, jeg havde håbet at opleve, når tiden kom, hvor jeg havde en værdig præstedømmebærer i mit hjem.

Jeg er taknemlig for, at min himmelske Fader giver mig mulighed for at styrke min familie hver uge gennem familieaften. Jeg elsker Jesu Kristi evangelium, og jeg er glad for, at jeg havde denne ydmyge og enkle familieaftenoplevelse sammen med min bror. ■  
Isadora A., Brasilien

## OPLYST I MØRKET

Jeg glemmer aldrig den familieaften, vi havde under en strømafbrydelse. Uden strøm kunne vi intet læse, og jeg tænkte, at familieaftenen ville blive en katastrofe.

»Hvordan kan vi holde familieaften uden at kunne læse budskabet fra *Liahona*, eller synge fra salmebogen uden lys?« tænkte jeg ved mig selv.

Heldigvis kom min søster os til undsætning. Hun fik den gode ide, at vi skulle synge alle de salmer, vi kunne udenad og så tale om det, vi havde lært sidste søndag. Vi fortalte alle om et princip og lærte af hinanden. Efter min mening er det at lære sammen formålet med familieaften. Jeg er sikker på, at Herren var meget tilfreds med, at vi holdt befalingen om at holde familieaften, selv uden lys.

Jeg ved, at det ikke er Herrens ønske, at vi vender tilbage til hans nærhed alene. Han ønsker, at vi skal vende tilbage med vores familie, og han ønsker, at vi skal gøre, hvad vi kan for at dette sker, deriblandt at holde ugentlig familieaften. ■  
Hérica S., Brasilien

Disse oplevelser viser, at familieaften kan være opløftende - og masser af sjov!







# MIN SOMMER VED TEMPLET

*Vi fik store velsignelser ved, at min familie brugte ferien på at tage til templet hver sommer.*

## David Isaksen

**J**eg voksede op i Norge. Det nærmeste tempel var i Stockholm, en køretur på 8-10 timer fra vores hjem. Det siger sig selv, at enhver tur til templet krævede omhyggelig planlægning og overvejelse. Vores stav arrangerede to tempelture for de unge hvert år; flere menigheder lejede en bus og tog en weekendtur til templet. Det var sjovt at tage med andre unge, men min familie og jeg ville gerne tage til templet sammen en dag.

Så et år besluttede vi os for at tage til Stockholm i vores sommerferie. Det blev en dejlig oplevelse, og det blev hurtigt en fast del af vores sommerferie. Vi slog lejr ved en campingplads, der lå tæt på templet. Hver morgen stod vi tidligt op og tog til en dåbs-session med andre familier fra Norge, som også var taget til templet. Bagefter spillede vi fodbold og svømmede ved campingpladsen.

Disse sommerferier er nu skattede minder. Selv om vi ikke boede tæt nok på templet til at tage af sted hver måned, så var det altid en særlig

lejlighed for os, når vi kunne tage af sted. Og selv om bilturen var lang og kedelig, velsignede Herren os for vores offer. De åndelige oplevelser, jeg havde i templet, hjalp mig til at udvikle min kærlighed til templet og dets ordinancer. De bragte os også tættere sammen som familie.

Jeg husker en særlig oplevelse, hvor jeg gennemgik en kort oprørsk periode. Jeg syntes, jeg kunne se så mange af mine forældres fejl, og jeg følte, at de ingen ret havde til at vejlede mig i, hvordan jeg skulle leve mit liv. Selv om jeg levede værdigt til at komme i templet, satte jeg spørgsmålstegn ved min fars rolle som familiens overhoved. Men da vi tog til templet sammen for at udføre dåb og bekræftelser, følte jeg en kærlig ånd. Da min far lagde sine hænder på mit hoved for at bekræfte mig på vegne af alle de mennesker, der var gået bort, følte jeg Ånden bekræfte for mig, at han handlede gennem den rette præstedømmemyndighed. Dette fik mig til at indse, at selv om min far ikke var fuldkommen, så

var han stadig en god far, og jeg var velsignet ved at være hans søn. Jeg følte et behov for at omvende mig fra min oprørske opførsel og prøve at se visdommen og kærligheden i hans formaninger.

Efter alle disse år, stråler disse sommerferier ved templet stadig i min erindring. Templet er virkelig blevet et af de smukkeste steder i verden, som Mormons vande var det for Almas folk: »Hvor smukke er de ikke i deres øjne, de, som dér kom til kundskab om deres forløser« (Mosi 18:30). ■  
*Forfatteren bor i Utah, USA.*

## TEMPLETS VELSIGNELSER

**H**vilke velsignelser har du oplevet, når du er taget til templet? Overvej at fortælle din familie om dine følelser eller at skrive dem ned i din dagbog.



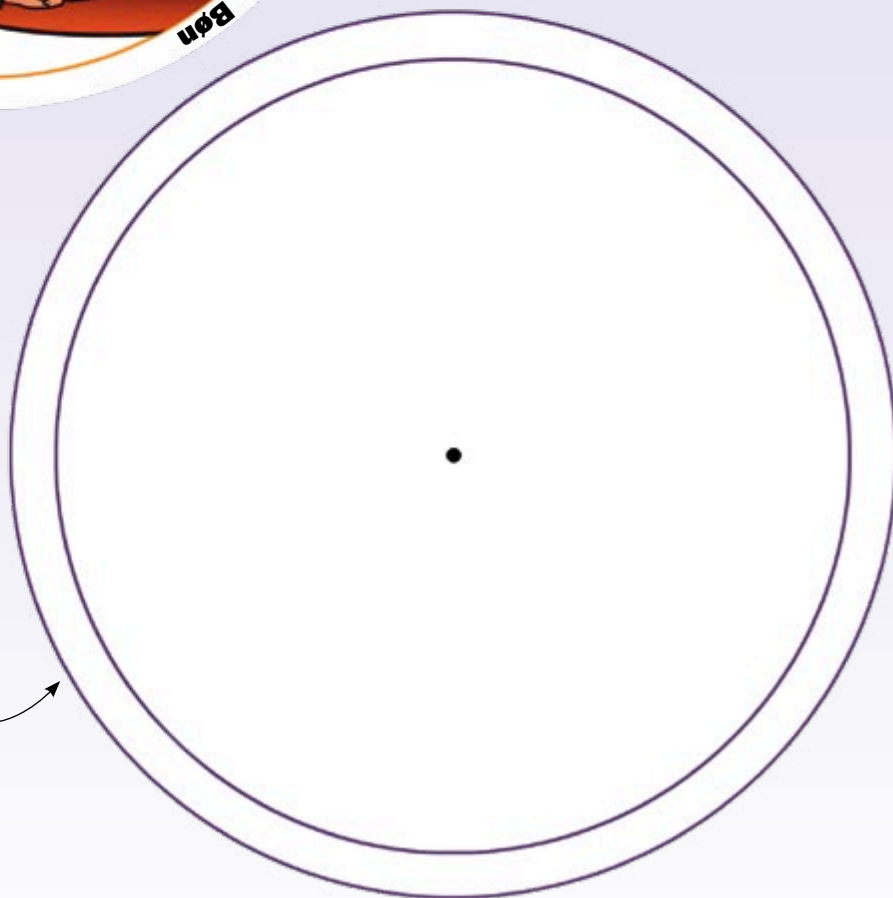
# Familietaftenens hjul



**D**u kan lave et opgave-hjul, der kan være med til at planlægge jeres familieaften. Lim disse cirkler på karton og fastgør dem i midten med en lukkeklemme. Skriv hvert familiemedlems navn på kanten af cirklen. Drej på hjulet for at ændre på opgaverne for hver uge.



Skriv navnene i din familie rundt på den yderste kant.





# RED HENDE!

Heidi S. Swinton

**H**ver sommer tilbragte familien Monson to måneder i familiens hytte, der lå ved Provo-floden. Tommy Monson lærte at svømme i flodens stærke strøm. En varm eftermiddag, da Tommy var omkring 13 år, tog han en kæmpe, oppustet badering og flød ned ad floden.

Den dag havde en stor gruppe mennesker samlet sig på et picnicråde ved floden, hvor de spiste og legede. Tommy var ved at flyde gennem flodens hurtigste del, da han hørte en, der råbte i panik: »Red hende! Red hende!« En lille pige var faldet ned i de farlige strømhvirvler. Ingen af dem på bredden kunne svømme ud og redde hende.

Det var i det øjeblik, at Tommy dukkede op og så pigens hoved forsvinde ned under vandet. Tommy rakte sin hånd ud, fik fat i pigens hår og hev hende op over

baderingen. Så padlede Tommy hen til bredden. Først kastede familien deres arme omkring pigen og kysede hende og græd. Så begyndte de at kramme og kysse Tommy. Han var pinlig berørt over al den opmærksomhed og vendte hurtigt tilbage til sin badering.

Mens Tommy flød videre ned ad floden, fyldtes han af en varm følelse. Han indså, at han havde været med til at redde en andens liv. Vor himmelske Fader havde hørt råbene: »Red hende! Red hende!« Han gjorde det muligt for Tommy at flyde forbi lige i det øjeblik, hvor der var brug for ham. Den dag lærte Tommy, at den dejligste følelse er at indse, at Gud, vor himmelske Fader, kender os hver især og lader os hjælpe ham med at redde andre. ■



## Gør jeres pligt

Da Tommy var 11 år gammel, havde han den særlige opgave med at hjælpe sine klassekammerater over vejen. Se på billedet herunder. Kan du finde to ting, som Tommy brugte til at udføre sin opgave med?



## Sikkerhedscirklen

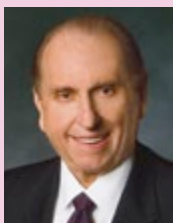
Da Tommy lærte at svømme i Provofloden, omringede hans familie ham, så der altid var nogen tæt på, hvis han fik brug for hjælp. Du kan også gøre som Tommy og lege Sikkerhedscirkel-legen.

### Du skal bruge:

Fire eller flere personer  
Et åbent område

### Sådan leger man:

Dan en cirkel og hold hinanden i hænderne. En person stiller sig i midten af cirklen. Personen i midten får bind for øjnene og går langsomt rundt i forskellige retninger – som han eller hun gerne vil gå. De andre personer, der danner cirklen, skal blive ved med at holde hænder, men skal prøve ikke at blive rørt af personen i midten. I skiftes til at stå i midten.



### ORD FRA PRÆSIDENT MONSON

»Vore muligheder for at give af os selv er virkelig ubegrænsede ... Der er hjerter, der skal glædes. Der er venlige ord, som skal siges. Der er gaver, som skal gives. Der er gerninger, som skal udføres. Der er sjæle, som skal frelses.«

Fra »First Presidency Christmas Devotional«, *Ensign*, feb. 2001, s. 73.



# Familien er en del af vor himmelske Faders plan

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

**M**ormons Bog fortæller os om en ugudelig mand, der hed Amalikija. Han ville ødelægge Kirken og regere som konge over nefitterne.

Hærføreren Moroni var en stærk og retskaffen leder for den nefitiske hær. Hærføreren Moroni ønskede at minde folket om, hvor vigtigt det var at forsvare deres familier og deres tro. Han rev sin kjortel itu og lavede den om til et flag, eller et banner. Han skrev disse ord på det:

»Til erindring om vor Gud, vor religion og frihed og vor fred, vore

hustruer og vore børn.«

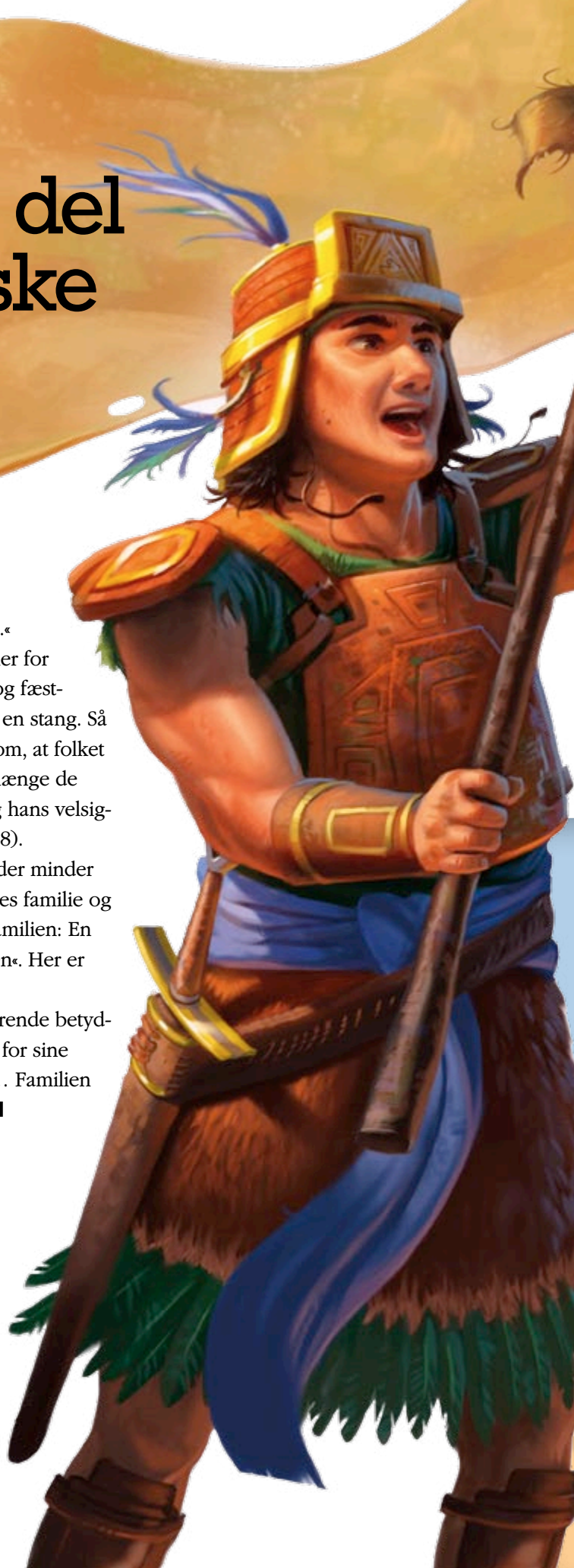
Han kaldte sit banner for »frihedserklæringen«, og fæstnede det for enden af en stang. Så knælede han og bad om, at folket måtte forblive frie, så længe de tilbad Gud og modtog hans velsignelser (se Alma 46:3-18).

I dag har vi noget, der minder os om, hvor vigtig vores familie og vores tro er. Det er »Familien: En proklamation til verden«. Her er nogle af dens ord:

»Familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne ... Familien er indstiftet af Gud.« ■

## Ideer til familieaktiviteter

I kunne som familie læse »Familien: En proklamation til verden«. I kunne også tale om måder, hvorpå I alle kunne arbejde på at gøre jeres familie stærk. Så kunne I vælge én af disse måder og lave en plan for at arbejde på det.





TIL VENSTRE: ILLUSTRATION: BRANDON  
DORMAN; TIL HØJRE: ILLUSTRATION:  
RACHEL HOFFMAN-RAVIES

## Sang og skriftsted

- »Vores familie kan være sammen for evigt«, *Børnenes sangbog*, s. 98
- Alma 46:3-18

## Familiebanneraktivitet

Brug et stykke papir eller stof til at lave et banner, der repræsenterer jeres familie. Brug tuscher eller farveblyanter til at tegne ting, der er vigtige for din familie. Tilføj et citat eller et ordsprog, der udtrykker jeres families tro på Jesus Kristus og vor himmelske Fader eller om velsignelserne ved at være en familie.



# Udfordringer i Missouri

Jennifer Maddy

*Kom med og udforsk et vigtigt sted i Kirkens historie!*

**T**uren fra Kirtland i Ohio til Independence i Missouri var lang og hård for Joseph Smith. Han kørte i hestevogn, sejlede med flodbåd og kørte med diligence. Og han måtte gå de sidste 400 km. Men Herren havde bedt ham tage til Missouri for at grundlægge Zions by, så Joseph Smith adlød.

I 1831 begyndte der at komme flere

kirkemedlemmer til. De pløjede jorden, byggede huse og høstede afgrøder.

Efterhånden som der kom flere og flere kirkemedlemmer til Independence i Missouri, blev nogle af indbyggerne, der allerede boede der, mistænksomme og vrede. Pøbelhobe smadrede de helliges hjem og beordrede dem til at forsvinde. ■



*Denne udstilling på besøgscentret i Independence viser de hellige, der var flittigt i gang med at bygge deres bjælkehytte.*





*William W. Phelps åbnede et trykkeri i Independence, hvor han udgav en avis. Han trykte også nogle sider til Befalingernes Bog, som indeholdt nogle af de åbenbaringer som Joseph Smith modtog fra Herren. I dag indeholder Lære og Pagter disse åbenbaringer.*

## FÆNGSLET I LIBERTY

I vinteren 1838 blev Joseph Smith og fem andre kirkeledere anholdt på grundlag af falske anklager og taget til fængslet i Liberty. Fængslet var mørkt, beskidt og iskoldt, og fangerne havde hverken varme tæpper eller god mad. Fængslet havde tykke stenvægge. Værelset ovenpå var til fangevogteren og hans familie, og kælderens – »fangehullet« – var til fangerne. En lem var den eneste vej ned til og op fra fangehullet.

Mens profeten var fængsel, sagde Herren til ham: »Frygt derfor ikke for, hvad mennesket kan gøre, for Gud vil være med dig for evigt og altid« (L&P 122:9).

Kirken genopbyggede en del af fængslet af nogle af de oprindelige sten og af nytilhuggede sten og opførte besøgscentret omkring det. I dag kommer der mange besøgende for at se det sted, hvor en Guds profet modtog trøstende åbenbaringer, mens han sad i fængsel.

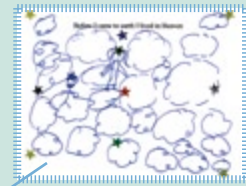




# VORES SIDE



**Ricardo O., 3 år, fra Mexico, kan godt lide at tjene. Hver lørdag hjælper han, sammen med sin lillesøster Olea, sine forældre med at feje bygningen, hvor hans gren mødes til nadvermøde. Han tjener med et smil – ikke kun i kirken, men også derhjemme.**



**Primarybørnene i Junction gren i Mandeville distrikt i Jamaica i Vestindien lærer om Frelseren og prøver at følge hans eksempel ved at blive døbt og forberede sig på at komme i templet.**



**Loi P., 7 år, Cambodja**

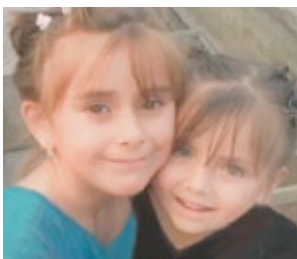


**Nguyen L., 7 år, Cambodja**



**Maria C., 4 år, fra Brasilien, talte til nadvermødet, hvor hun imponerede alle ved at fremsige den 13. trosartikel uden at glemme et eneste ord. Marias primarypræsident fortæller, at Maria beder inderligt og bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus.**

**Der er meget smukt uden for templet – der er mange blomster. Men da jeg blev beseglet til min familie, så jeg, at det var endnu smukkere indenfor.**



Jeg kan godt lide at gå i kirke og i Primary. Jeg er ved at lære at læse, og jeg elsker historierne fra Mormons Bog. Min lillesøster og jeg kan godt lide at hjælpe vores mor. Vi elsker at læse børnesiderne i *Liahona*. Vi beder begge for præsident Monson og søster Monson.  
**Alison A., 6 år og Juana A., 3 år, Argentina**



**Renato og hans familie ved hans dåb.**

En dag besøgte vores Primary templet i São Paulo i Brasilien. Haverne var smukkere end noget, jeg nogen sinde før havde set. Vi lærte, at gennem templets pagter kan vi være sammen med vores familie i al evighed. Tempelpræsidenten talte til os i venteværelset, hvor vi så på de smukke malerier. Jeg havde en meget varm og dejlig følelse, og min mor fortalte mig, at det var Helligånden, der vidnede for mig om, at det, som jeg lærte, var sandt. Jeg fik et vidnesbyrd om, at templet er Herrens hus.

**Renato B., 8 år, Brasilien**



**Der er meget smukt uden for templet – der er mange blomster. Men da jeg blev beseglet til min familie, så jeg, at det var endnu smukkere indenfor.**  
**Nicolas M., 5 år, Colombia**



**Ældste  
David A. Bednar**

De Tolv Apostles  
Kvorum



# Hvorfor er slægtshistorie så vigtigt?

*Medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum er særlige vidner om Jesus Kristus.*

**P**rofeten Joseph Smith erklærede, at vores »største ansvar ... her i verden, er at finde frem til vore døde«. <sup>1</sup>

Slægtshistorie er en vigtig del af frelsens og ophøjelsens værk.

Vi har det pagtsansvar at søge vore forfædre og sørge for, at de får evangeliets frelsende ordinancer.

Jeg opfordrer Kirkens unge til at lære om og opleve profeten Elias' ånd. <sup>2</sup>

Jeg opmuntrer jer til at studere, til at søge jeres forfædre og til at forberede jer til at udføre stedfortrædende dåb i templet for jeres afdøde slægtninge.

Når I tager imod denne opmuntring i tro, vil jeres hjerte vende sig til jeres fædres.

Jeres kærlighed og taknemlighed for jeres forfædre vil blive styrket.

I vil blive beskyttet i jeres unge år og gennem resten af livet.

Jeres vidnesbyrd og omvendelse til Frelseren vil blive dybere og varigt. ■

*Tilpasset fra »Børnenes hjerte skal vende sig«, Liahona, nov. 2011, s. 24-27.*

#### NOTER

1. Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 470.
2. Se I&P 2:1-2.







# Historie- tæppet

## Hvem kunne vide, at så mange historier kunne indhylles i ét tæppe?

**Kay Timpson**

Bygger på en virkelig begivenhed

»Vi kan som børn søge slægten så kær ved at finde et navn, som vi tænker på« (*Sandhed fra Elias*, Lille Liahona, okt. 2001, s. 10-11).

**K**aya hoppede af sted langs fortovet mod det store egetræ, der stod på hjørnet af hendes gade. Det gamle træ gjorde det let at finde bedstemors hus.

Som sædvanlig sad bedstemor i sin stue og flettede lige så stille og syede strimler af farverigt stof. I bedstemors hus var de polerede trægulve beklædt med smukke tæpper, som bedstemor selv lavede.

»Hej, min skat,« sagde bedstemor, da Kaya kom ind. Snakken faldt hurtigt på det, som bedstemor kaldte for »gamle dage«. De så på sort/hvide billeder sammen. Kaya kunne særlig godt lide at se på tøjet og frisurerne, som hendes slægtninge havde, da de var unge.

»Alt var meget anderledes dengang,« sukkede bedstemor. »Vi havde jo ikke biler eller fjernsyn eller mobiltelefoner.«

Kaya kunne slet ikke forestille sig at skulle gå til alle steder. »Hvad gjorde I, når I skulle have det sjovt, bedstemor?« spurgte Kaya.

»Vi kunne rigtig godt lide at synge sammen. Vi samledes omkring klaveret om aftenen og sang vores yndlingsange. Nogle gange sang vi, så vi blev helt hæse! Det var virkelig hyggeligt.«

Bedstemor så ud mod haven, som om hun kunne skrue årene tilbage og gense dem igen og igen.

Kaya sad ved siden af det sammenrullede tæppe, der hang fra bedstemors skød. Hun fulgte de fine syninger med sine fingre.

»Jeg har tænkt på noget,« sagde bedstemor langsomt, »kunne du tænke dig at lave dit helt eget flettede tæppe?«

Kaya sprang op og klappede i hænderne.

»Det vil jeg rigtig gerne, bedstemor! Kan vi begynde i dag?«

Bedstemor lo. »Der er lige nogle ting, du først må gøre. Gå hjem og find noget gammelt tøj, som vi kan klippe i strimler.«

Hendes øjne strålede, da hun lænede sig frem mod Kaya, hun hviskede, som om hun fortalte en hemmelighed.

»Det er det, der gør tæppet til noget særligt. Fordi det er lavet af tøj, kan tæppet fortælle historien om dit liv. Hver enkelt fletning er som et kapitel i en bog, der handler om dig. Ved at se på stoffet fra en gammel kjole, kan du huske de steder, hvor du havde kjolen på, og hvad du gjorde, da du havde den på.«

Kaya gjorde store øjne. Hun pegede på tæppet, som bedstemor var ved at flette.

»Kan du huske alt om stoffet i det her tæppe?«

Bedstemor smilede. »Det kan du tro! Det her røde stykke stof er fra den kjole, som jeg havde på, da du blev født. Jeg kan huske, at jeg satte næsen mod ruden ind til børnestuen, så jeg bedre kunne se dig. Du var stadig helt lyserød og rynket.«

Kaya og bedstemor grinede sammen, mens bedstemor fortalte historier fra tæppet. Så snart Kaya kom hjem den aften, lagde hun og mor tøj til side, som Kaya kunne bruge.

Den næste dag tog Kaya tøj med hen til bedstemor. Bedstemor viste Kaya, hvordan man klippede stoffet i lange strimler, flettede dem og syede fletningerne sammen.

Hver dag efter skole arbejdede Kaya på tæppet hjemme hos bedstemor.

Lidt efter lidt begyndte tæppet at vokse. Som dagene gik, lærte Kaya mange af bedstemors historier udenad. Nogle dage var det hende, der fortalte mange historier for bedstemor.

En dag, efter at have tilføjet en blå fletning, der engang var hendes yndlingsbukser, til tæppet, gned Kaya sin håndflade mod de farverige fletninger.

»Tror du ikke, at tæppet er ved at være færdigt nu?« spurgte bedstemor og så op fra sit arbejde.

»Ikke endnu,« sagde Kaya med et smil. Hun ønskede ikke at denne tid sammen med bedstemor nogensinde skulle slutte. ■



# UDVEKSLING AF SLÆGTSHISTORIE

**B**edstemors farverige tæppe hjalp hende med at fortælle historier til Kaya (se s. 66-67). Her er et spil, det kan hjælpe din familie med at fortælle oplevelser til hinanden!

## Du skal bruge:

- Mange små, ensfarvede genstande. Prøv at finde mindst seks forskellige farver. Du kan bruge knapper, malede småsten eller farvet slik.
- En pose til genstandene.

## Sådan gør man:

1. Udfyld skemaet nederst på denne side ved at skrive farven på en genstand ud for hvert stikord.
2. Lad familien sætte sig i en rundkreds. Læg de små genstande i posen.

3. Lad posen gå rundt. Lad hver person skiftes til at trække en genstand og svare på stikordet, der matcher farven på den genstand, som de trak. Bliv ved, indtil der ikke er flere genstande i posen.

## UDVEKSLING AF SLÆGTSHISTORIE – SKEMA

Kan du huske de forskellige historier, der blev fortalt for hver farve?

**Farve:**

**Stikord:**

	Fortæl os om din bedste ven.
	Hvornår skulle du engang være modig?
	Fortæl os om noget fjollet eller pinligt, som du engang gjorde.
	Hvad er din yndlingshistorie fra skrifterne? Hvorfor?
	Fortæl os om et skoleprojekt, der var sjovt at lave.
	Hvis du kunne være et dyr, hvilket dyr skulle det så være og hvorfor?

# Hej, jeg er Erika

## fra El Salvador



Hjælpeforeningsøstrene i min gren spurgte mig, om jeg kunne lære at indtaste navnene ved at bruge FamilySearch programmet. Jeg ville gerne hjælpe. Min mor ville også gerne have, at jeg hjalp til, så vi begyndte at lære at indtaste sammen.

Til at begynde med, tog det mig en hel dag at indtaste ni navne. Men efter at have arbejdet hårdt og øvet mig, kan jeg nu indtaste 300 navne på en dag.

Når jeg er færdig med mine lektier, bruger jeg tid på at indtaste navne. Det er lige så sjovt for mig at indtaste, som det er at lege eller se fjernsyn. Og jeg ved, at det her har et vigtigere formål.



Mit navn er Erika Z., og jeg bor i byen San Salvador i El Salvador, og jeg kan godt lide at forberede navne til tempelordinancer.



Jeg ved, at min himmelske Fader velsigner mig med mulighed for at være med til at forberede navne til tempelordinancer for flere end 2.000 forfædre fra El Salvador i ånde verdenen.



# Jesus kalder sine disciple

Margo Mae

*Fra Luk 5:1-11.*

Simon og Andreas var brødre, der begge var fiskere. En nat havde Simon og Andreas slet ikke fanget nogen fisk, efter at have fisket hele natten.



Jesus var på Simons båd. Han sagde til brødrene, at de skulle sætte deres garn i vandet én gang til. Da de hev garnene op, var de fyldt med fisk!

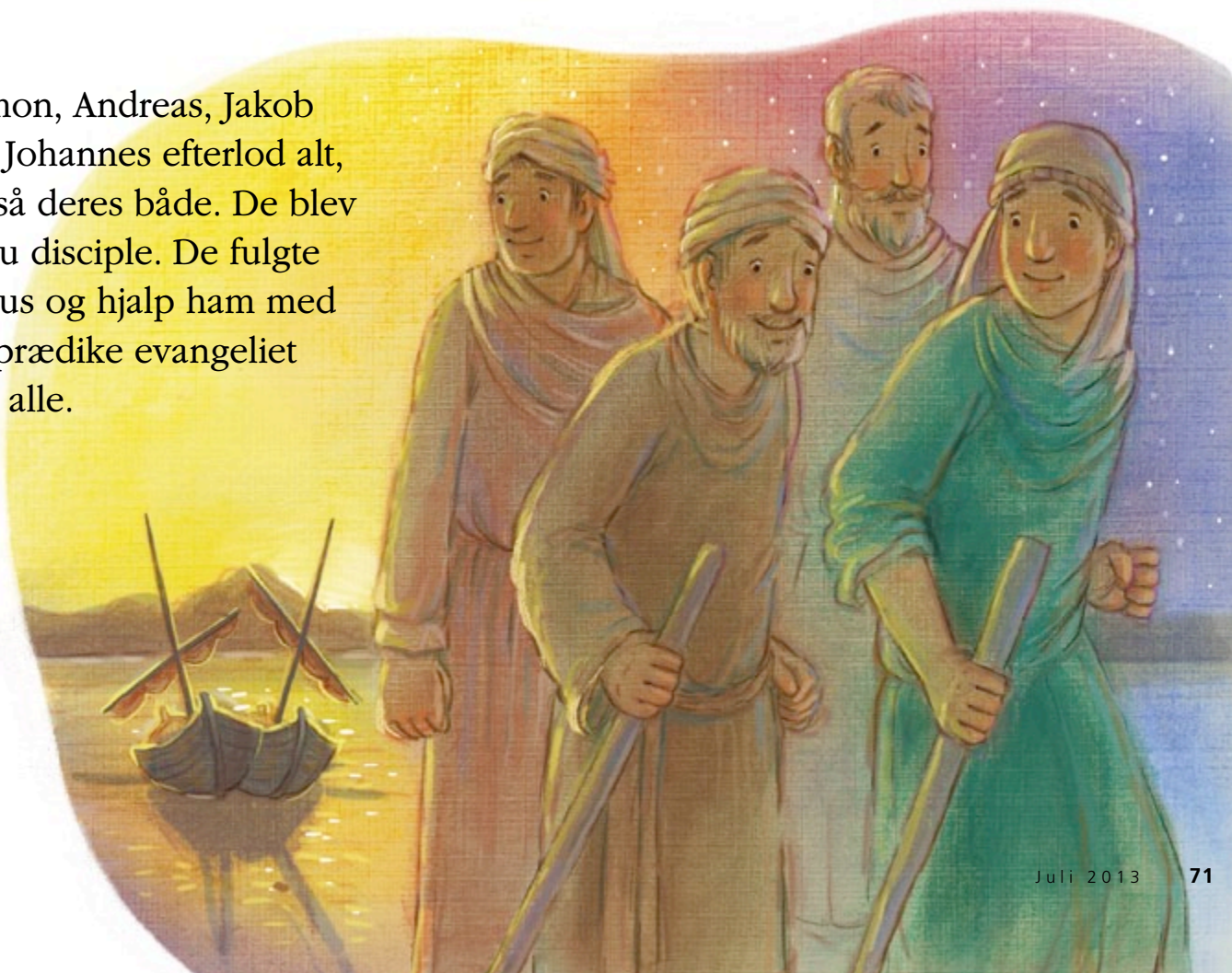






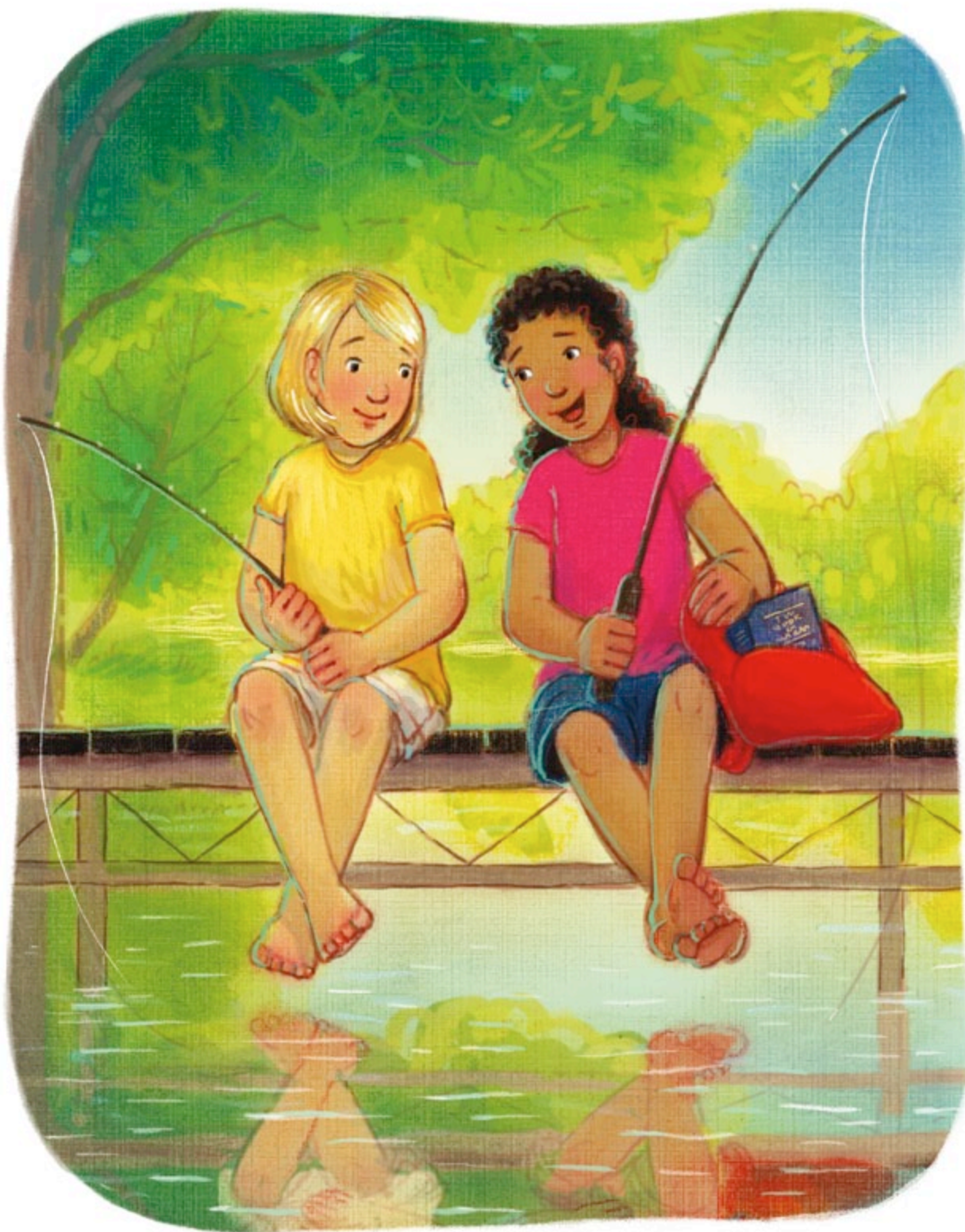
Simon og Andreas kaldte på deres venner, Jakob og Johannes, for at de kunne hjælpe med at tømme garnene på båden. Der var så mange fisk, at de fyldte to både op! Jesus fortalte mændene, at hvis de fulgte ham, ville de kunne fiske efter noget, der var bedre end fisk. De skulle være menneskefiskere.

Simon, Andreas, Jakob og Johannes efterlod alt, også deres både. De blev Jesu disciple. De fulgte Jesus og hjalp ham med at prædike evangeliet for alle.





Præcis som fiskere, der får fisk i garnet, kan vi være med til at bringe evangeliet til mennesker ved at være gode eksempler og lære dem om Jesus. Vi kan også være menneskefiskere! ■



**JESUS KALDER SINE DISCIPLE**

»Men Jesus sagde til Peter: »Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker.«  
Og de ... forlod alt og fulgte ham« (Luk 5:10-11).



## Nye missionspræsidenter kaldet til at tjene

Kirken har kaldet følgende nye missionspræsidenter, som begynder at virke i deres tildelte områder i denne måned.

MISSION	NY PRÆSIDENT
Alabama Birmingham	Richard D. Hanks
Angola Luanda	Danny L. Merrill
Argentina Buenos Aires Nord	David S. Ayre
Argentina Buenos Aires Syd	Larry L. Thurgood
Argentina Comodoro Rivadavia	Mark F. Rogers
Argentina Córdoba	Rubén V. Alliaud
Argentina Posadas	Lee R. LaPierre
Arizona Gilbert	K. Brett Nattress
Arizona Mesa	Kirk L. Jenkins
Arizona Scottsdale	Karl R. Sweeney
Arizona Tempe	James L. Toone
Armenien Jerevan	J. Steven Carlson
Australien Brisbane	Lon E. Henderson
Australien Melbourne	Cory H. Maxwell
Australien Sydney Nord	Philip F. Howes
Australien Sydney Syd	Larry J. Lew
Bolivia La Paz	Julián A. Palacio
Bolivia Santa Cruz	Jason A. Willard
Bolivia Santa Cruz Nord	Richard C. Zambrano
Botswana Gaborone	Merrill A. Wilson
Brasilien Curitiba	Anderson M. Monteiro
Brasilien Curitiba Syd	Leonel R. Fernandes
Brasilien Fortaleza Øst	Carlos Fusco
Brasilien Goiânia	David Kuceki
Brasilien João Pessoa	Izaías P. Nogueira
Brasilien Juiz de Fora	Luciano Cascardi
Brasilien Londrina	C. Alberto de Genaro
Brasilien Natal	Saulo Soares
Brasilien Piracicaba	Kennedy F. Canuto

MISSION	NY PRÆSIDENT
Brasilien Ribeirão Preto	Mauro T. Brum
Brasilien Santa Maria	Adalton P. Parrela
Brasilien Santos	Celso B. Cabral
Brasilien São Paulo Vest	José Luiz Del Guerso
Californien Bakersfield	James M. Wilson
Californien Carlsbad	Hal C. Kendrick
Californien Irvine	Von D. Orgill
Californien Long Beach	Ryan M. Tew
Californien Los Angeles	David N. Weidman
Californien Rancho Cucamonga	Bruce E. Hobbs
Californien Redlands	Daniel J. Van Cott
Canada Edmonton	Larry G. Manion
Canada Montreal	Victor P. Patrick
Chile Antofagasta	Craig L. Dalton
Chile Concepción	Kent J. Arrington
Chile Rancagua	Thomas R. Warne
Chile Santiago Syd	David L. Cook
Chile Santiago Vest	José A. Barreiros
Colombia Barranquilla	Kent R. Searle
Colorado Denver Syd	J Blake Murdock
Colorado Fort Collins	Kelly W. Brown
Tjekkiet/Slovakiet	James W. McConkie III
Den Demokratiske Republik Congo Kinshasa	W. Bryce Cook
Ecuador Guayaquil Syd	Maximo C. Torres
Ecuador Guayaquil Vest	Jorge Dennis
Ecuador Quito Nord	Brian A. Richardson
El Salvador San Salvador Øst	David L. Glazier
El Salvador San Salvador Vest/Belize	Kai D. Hintze
England Leeds	Graham Pilkington
Florida Jacksonville	Paul W. Craig
Florida Orlando	Michael J. Berry
Florida Tallahassee	Bradley J. Smith
Florida Tampa	Mark D. Cusick
Georgia Macon	Brent T. Cottle

<b>MISSION</b>	<b>NY PRÆSIDENT</b>
Ghana Accra Vest	Norman C. Hill
Guatemala Cobán	John F. Curtiss
Guatemala Retalhuleu	Johnny F. Ruiz
Hawaii Honolulu	Stephen R. Warner
Honduras San Pedro Sula Øst	Norman S. Klein
Honduras San Pedro Sula Vest	James M. Dester
Idaho Boise	John Winder
Idaho Nampa	Stuart B. Cannon
Idaho Twin Falls	Glen R. Curtis
Illinois Chicago	Paul S. Woodbury
Illinois Chicago Vest	Jerry D. Fenn
Indien Bangalore	David M. Berrett
Indiana Indianapolis	Steven C. Cleveland
Indonesien Jakarta	Christopher L. Donald
Iowa Des Moines	John R. Jensen
Italien Milano	Bruce L. Dibb
Italien Rom	Michael Waddoups
Jamaica Kingston	Kevin G. Brown
Japan Nagoya	Kazuhiko Yamashita
Japan Tokyo Syd	Takashi Wada
Kansas Wichita	Michael L. Bell
Kenya Nairobi	Gary C. Hicken
Korea Daejeon	Yong-In S. Shin
Korea Seoul Syd	Marshall R. Morrise
Liberia Monrovia	Roger L. Kirkham
Marshalløerne Majuro	Thomas L. Weir
Mexico Aguascalientes	Juan Villarreal
Mexico Cancún	Dale B. Kirkham jun.
Mexico Chihuahua	Ulises Chávez
Mexico Ciudad Juarez	Rodolfo Derbez
Mexico Ciudad Obregón	Mauricio Munive
Mexico Culiacán	Jesús Velez
Mexico Mérida	Sergio A. Garcia
Mexico Mexico City Chalco	Jerald D. Crickmore
Mexico Mexico City Øst	Sergio M. Anaya
Mexico Mexico City Nordvest	Brad H. Hall
Mexico Mexico City Vest	George F. Whitehead

<b>MISSION</b>	<b>NY PRÆSIDENT</b>
Mexico Monterrey Øst	Larry C. Bird
Mexico Pachuca	Andrew E. Egbert
Mexico Querétaro	Javier L. Mejorada
Mexico Reynosa	Abelardo Morales
Mexico Saltillo	L. Fernando Rodriguez
Mexico Villahermosa	Israel G. Morales
Michigan Detroit	Nolan D. Gerber
Missouri St. Louis	Thomas W. Morgan
Mongoliet Ulan Bator	Joseph P. Benson
Nevada Las Vegas Vest	Michael B. Ahlander
New Hampshire Manchester	Philip M. Stoker
New Mexico Albuquerque	Steven J. Miller
New York Rochester	Arthur R. Francis
New Zealand Hamilton	Charles A. Rudd
Nicaragua Managua Nord	Monsop Collado
Nicaragua Managua Syd	Bryan G. Russell
Nigeria Benin City	Akingbade A. Ojo
Nigeria Enugu	Freebody A. Mensah
Nigeria Lagos	Richard K. Ahadjie
Ohio Cincinnati	John P. Porter
Oklahoma Oklahoma City	Stewart R. Walkenhorst
Oregon Salem	Michael R. Samuelian
Panama Panama City	Curtis Carmack
Papua Ny Guinea Lae	Mark P. Peteru
Paraguay Asunción Nord	Garn H. McMullin
Pennsylvania Philadelphia	T. Gary Anderson
Peru Arequipa	Richard Zobrist
Peru Cusco	Robert C. Harbertson
Peru Huancayo	David Y. Henderson
Peru Iquitos	Alejandro Gómez
Peru Lima Nord	John R. Erickson
Peru Lima Vest	Blake D. Archibald
Peru Trujillo	D. Kurt Marler
Filippinerne Baguio	Anthony John Balledos
Filippinerne Butuan	Pastor B. Torres
Filippinerne Cagayan de Oro	Alberto C. Bulseco
Filippinerne Cauayan	George R. Rahlf



MISSION	NY PRÆSIDENT
Filippinerne Cavite	Douglas C. Tye
Filippinerne Cebu Øst	Richard L. Tanner
Filippinerne Iloilo	Jaime R. Aquino
Filippinerne Legaspi	Jovencio A. Guanzon
Filippinerne Naga	L. Barry Reeder
Filippinerne Quezon City	Carlos Revillo
Filippinerne Urdaneta	William J. Monahan
Polen Warszawa	Steven C. Edgren
Puerto Rico San Juan	P. Knox Smartt III
Rusland Moskva	Garry E. Borders
Rusland Samara	Michael L. Schwab
Rusland Jekaterinburg	Val J. Christensen
Sierra Leone Freetown	David B. Ostler
Sydafrika Durban	John A. Zackrison
Taiwan Taichung	Kurt L. Blickenstaff
Texas Fort Worth	Rodney A. Ames
Texas McAllen	Fernando Maluenda
Texas San Antonio	James E. Slaughter
Tonga Nuku'alofa	Leitoni M. Tupou
Uganda Kampala	Robert F. Chatfield
Ukraine L'viv	Daniel E. Lattin
Uruguay Montevideo Vest	Thomas A. Smith
Utah Salt Lake City	Stephen W. Hansen
Utah Salt Lake City Øst	John C. Eberhardt
Utah Salt Lake City Syd	Robert E. Chambers
Utah St. George	John R. Center
Venezuela Valencia	Guillermo I. Guardia
Virginia Chesapeake	Alan J. Baker
Virginia Richmond	E. Bradley Wilson
Washington DC Nord	Peter S. Cooke
Washington Everett	Mark Bonham
Washington Federal Way	Robert I. Eaton
Washington Kennewick	Boyd S. Ware
Washington Seattle	Yoon Hwan Choi
Washington Vancouver	Derlin C. Taylor
Wisconsin Milwaukee	Raymond A. Cutler
Zambia Lusaka	Leif J. Erickson

## Ældste Cook taler til medlemmer og undersøgere i Elfenbenskysten

R. Scott Lloyd

Kirkenyt

Ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum rejste til Abidjan i Elfenbenskysten i februar 2013. Under besøget præsiderede han ved et præstedømmelederskabsmøde, afholdt et særligt møde for medlemmer og undersøgere og besøgte centrale embedsmænd.

Ældste Cook rejste sammen med ældste L. Whitney Clayton fra De Halvfjerds' Præsidium, ældste John B. Dickson fra De Halvfjerds, præsident for Det Vestafrikanske Område, og ældste Joseph W. Sitati fra De Halvfjerds, førstærådsgiver i områdepræsidentskabet for Det Vestafrikanske Område.

Det samlede antal deltagere ved præstedømmelederskabsmødet og mødet for medlemmer og undersøgere var 9.693, hvoraf 619 var undersøgere. Mange medlemmer ofrede meget for at deltage. Virginie Oulai Tongo fra Meagui Gren i Abidjan-missionen i Elfenbenskysten sagde, at hendes familie sparede penge sammen for at komme og opleve en apostel. »Vi rejste i 12 timer, men jeg er glad,« sagde hun.

Mange af dem, der deltog i konferencen, fortalte om de bemærkelsesværdige tilkendegivelser fra Ånden, som de havde oplevet. Biskop Leon Kouadio fra Dokui Menighed i Cocody Stav sagde: »Jeg ved, at vi havde en af vor Frelasers fremtrædende tjener iblandt os.«

Kirkens medlemstal i Elfenbenskysten har vokset fra en familie i 1984 til fem stave og et distrikt i dag.

I de seneste år har de trofaste i Elfenbenskysten især deltaget i slægtshistorie og tempeltjeneste. Tre af fem stave



*Eldste Quentin L. Cook fra de Tolv Apostles Kvorum taler til flere tusinde forsamlet i Abidjan i Elfenbenskysten i februar.*

er blandt Kirkens top 25 af voksne, der indsendte familienavne til tempelordinancer i løbet af 2012. Af alle Kirkens stave har Cocody Stav den højeste procentdel af voksne, som på et eller andet tidspunkt har indsendt navne til tempeltjeneste.

De unge gør også deres del. Procentdelen af de unge i Elfenbenskysten, der indekserer, er mere end dobbelt så stor som Kirkens gennemsnit på trods af, at så godt som ingen af dem har personlig adgang til en computer og internettet, men skal tage til slægtshistorisk center for at udføre arbejdet.

Medlemmerne er blevet undervist i, at slægtshistorie er en afgørende del af at efterleve evangeliet. De arbejder hårdt på at have familienavne klar, før de tager bussen den lange vej til templet i Accra i Ghana – og typisk ikke blot nogle få navne, men mange.

Ældste Cook og ældste Clayton opmuntrede de hellige til at gå fremad på fire hovedområder: Øge deres tro på Herren Jesus Kristus, styrke deres familie, aktivt fortælle andre om evangeliet og fortsætte deres utrolige indsats med slægtshistorie og tempeltjeneste. ■



## Frances J. Monsons nylige bortgang

»Den første gang jeg så Frances, vidste jeg, at jeg havde fundet den rette,« sagde præsident Thomas S. Monson, da han beskrev deres forhold.<sup>1</sup> Den vished blev bekræftet igen og igen i søster Frances Beverly Johnson Monsons livslange tjeneste sammen med og som støtte for sin mand.

Hendes liv på jorden endte den 17. maj 2013, da søster Monson som 85-årig stille gik bort af naturlige årsager i sin høje alder.

Selv om søster Monson aldrig gjorde opmærksom på sig selv, ledsagede hun ofte præsident Monson på besøg hos ældre og syge. Hun var en kilde til styrke for ham, da han som meget ung blev kaldet til biskop, og hun tjente ved hans side, da han præsiderede over Den Canadiske Mission fra 1959 til 1962. Hendes støtte fortsatte, da hendes elskede »Tommy« blev kaldet som generalautoritet, og mens han tjente i De Tolv Apostles Kvorum, i Det Første Præsidentskab og som Kirkens præsident.

»Hun elskede min far højt og anerkendte hans talenter og de gaver, han havde fået, og glædede sig ved at støtte og hjælpe ham udvikle de talenter, der var hans,« udtalte deres datter Ann Monson Dibb.<sup>2</sup>

Frances blev født den 27. oktober 1927 som datter af Franz E. Johnson og Hildur Booth Johnson. Hun og Thomas S. Monson blev gift i templet i Salt Lake City den 7. oktober 1948. Hun tjente i kaldelser i Hjælpeforeningen og Primary, havde musikalske evner, en god humoristisk sans og elskede frem for alt at være hustru, mor, bedstemor og oldemor.

Søster Dibb beskrev sin mor således: Hun »lyttede altid og kom måske med nogle få ord om, hvad hun ville gøre i samme situation ... Hendes konstante eksempel ... blev den største indflydelse i mit liv. Det var aldrig tvivl om,



Præsident og søster Monson efter et møde ved aprilkonferencen 2010.

hvad hun troede på, hvad hun ville gøre, hvad hun forventede, at andre gjorde. Hun var et eksempel på, hvad man bør være som sidste dages hellig, som kristen.«<sup>3</sup>

»Ikke én eneste gang har jeg hørt Frances klage over mine ansvar i Kirken,« sagde præsident Monson. Han beskrev hende som »en kvinde med en stille og utrolig stærk tro.«<sup>4</sup> ■

#### NOTER

1. Thomas S. Monson, »Velsignet i overflod«, *Liahona*, maj 2008, s. 111.
2. Ann M. Dibb, i »Frances J. Monson, Wife of President Thomas S. Monson, Passes Away«, 17. maj 2013, mormonnewsroom.org.
3. Ann M. Dibb, i »Frances Monson: Through the Eyes of Daughter, Ann Monson Dibb«, Mormon Times video, 12. maj 2013, ksl.com.
4. Thomas S. Monson, citeret i Jeffrey R. Holland, »Præsident Thomas S. Monson: I Mesterens fodspor,« supplement til *Liahona*, juni 2008, s. 8.



**Ældste Neil L. Andersen (i midten) fra De Tolv Apostles Kvorum præsiderer over afsløringen af en plade, der mindes Kirkens 30 år i Haiti.**

### Haiti fejrer 30 år med Kirken

For tre årtier siden besøgte præsident Thomas S. Monson – dengang medlem af De Tolv Apostles Kvorum – Haiti og indviede landet til forkyndelse af det gængs evangelium.

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum besøgte for nylig Haiti for at mindes årsdagen. Ældste Andersen præsiderede over afsløringen af en mindeplade, der vil tjene som et evigt minde om Kirkens begyndelse i Haiti. Medlemmerne, der var samlet til afsløringen, så et båndet budskab fra præsident Monson, der var optaget for begivenheden.

### Kirken reagerer på flere end 100 naturkatastrofer i 2012

Hvert år yder Jesu Kristi Kirke af Sidste dages Hellige nødhjælp til mennesker over hele verden, som er ramt af naturkatastrofer, krig og hungersnød. I løbet af 2012 sørgede Kirken for flere hundredetusinde kilo fødevarer, tøj, medicinsk udstyr, hygiejnesæt og anden nødhjælp for ofre for 104

naturkatastrofer i 52 lande. Tusindvis af frivillige medlemmer donerede desuden 1,3 millioner timers arbejde.

Kirkens største nødhjælpsindsats i 2012 var til ofrene for orkan Sandy på USA's østkyst. Udover orkanen Sandy blev Kirkens største nødhjælpsindsats i 2012 ydet i Japan, Filippinerne, samt andre områder af USA og Syrien.

### FamilyTree tilgængeligt for offentligheden

FamilyTree, en længe ventet forbedring af Kirkens internetside, FamilySearch.org, blev lanceret for offentligheden i marts 2013. Der er gratis adgang via FamilySearch.org.

FamilyTree er efterfølger til New FamilySearch, der indtil nu kun har været tilgængeligt for kirkemedlemmer.

Andre besøgende på FamilySearch.org »vil nu være i stand til at begynde deres familietræ online ved at begynde med dem selv og udvide til tidligere generationer,« sagde Paul M. Nauta, marketingleder for FamilySearch.

### Det hjælper mig at anstrenge mig

Jeg elsker *Liahona*! Det føles så godt, når jeg læser tidsskriftet. Jeg kan lide at tage det med mig på universitetet og give det til mine venner. Artiklerne hjælper mig med at blive et bedre menneske, at missionere og vælge det rigtige. Når jeg studerer tidsskriftet, opdager jeg, at jeg forsøger at blive bedre for hver dag og anstrenge mig for at følge Jesus Kristus.

Anastacia Naprasnikova, Ukraine

### Åndeligt og timeligt kompas

*Liahona* styrker mit vidnesbyrd. Det er et kompas – åndeligt som timeligt. At læse generalautoriteternes ord hjælper mig til at komme tættere på Jesus Kristus. Og som missionær trøster det mig at læse de mange nyomvendte helliges vidnesbyrd, og det hjælper mig til at arbejde mere effektivt i Mesterens vingård.

Ældste Gomun, Cotonou-mission i Benin

### Rettelse

På side 27 i *Liahona* i februar står der, at Dima Ivanov bor i Vladivostok i Rusland, men han bor faktisk i Ulan-Ude i Rusland.



## VANDRINGEN AD HÅBETS STI – SAMMEN

**LaRene Porter Gaunt**

Kirkens Tidsskrifter

Det var tidligt på foråret, da jeg første gang gik på Håbets sti. Lyset var gyldent og skyggerne var varme, mens jeg gik på stien med træer langs siden. Som fotograf var jeg kun fokuseret på lukkehastighed, blændeåbningen og det fantastiske lys, der fyldte min linse.

Gradvist begyndte tankerne om mine forfædre, der havde gået på denne sti at fylde min hjerte. Først var det Jared og Cornelia med deres toårige søn. Jeg kunne mærke en kølig brise, men den kølighed var intet sammenlignet med de iskolde forhold, som Jared og hans lille familie oplevede under deres flugt. Cornelia døde på vejen mellem Nauvoo og Salt Lake. Jeg forestillede mig Jared, der hulkede, mens han samlede sin søn op og fortsatte rejsen.

Idet jeg var bange for, at følelsen af deres tilstedeværelse ville forlade mig, holdt jeg ikke inde med at tage billeder, selv om tårerne slørede mit syn. Så kom jeg i tanke om unge Sarah, der var taget af sted med sin elskede stedmor i den sidste gruppe af hellige, der forlod Nauvoo. På et tidspunkt fyldte en kærlig himmelsk Fader deres lejr med vagtler for at brødføde dem, hvorpå de kæmpede sig fremad med taknemlige hjerter.

Jeg var meget følelsesladet; det føltes som om Sarah var med mig. Jared og Cornelia og

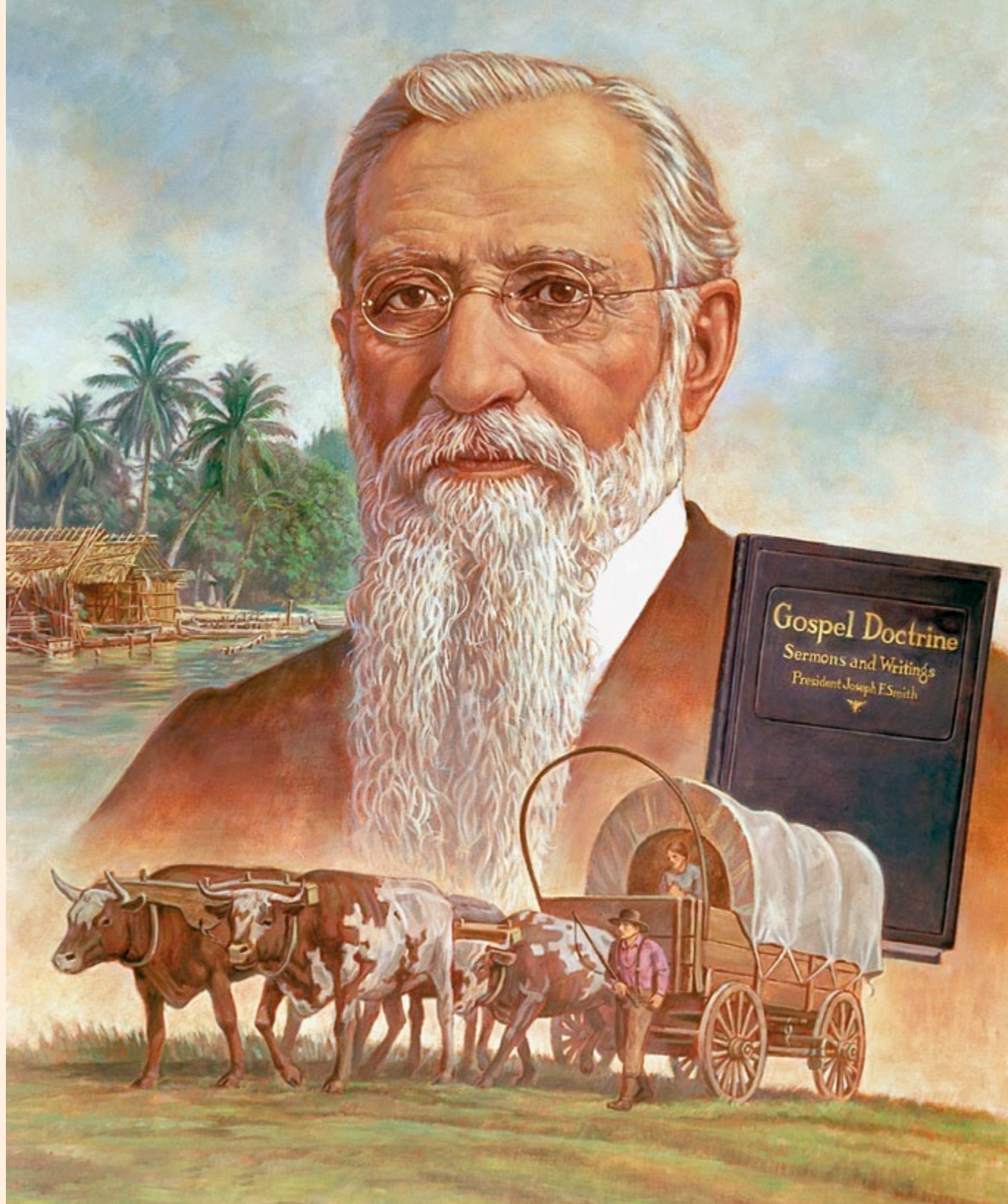


*I februar 1846 blev sidste dages hellige pionerer fordrevet fra Nauvoo. De var fyldt med håb om, at de kunne finde fred i Zion, da de gik ned ad Parley Street – der nu kaldes the Trail of Hope (Håbets sti) – og krydsede Mississippifloden.*

deres lille søn var også med mig. Vi gik sammen midt i lyset og skyggen, fortid og fremtid faldt sammen på denne sti – denne sti af håb, denne sti af tårer. På en måde, som jeg ikke kan forklare, var de med mig og vækkede i mig vores fælles kærlighed til Jesu Kristi evangelium. Jeg indså, at mit vidnesbyrd brænder i mig, fordi det havde brændt i dem – det var gået i arv fra generation til generation – som hver især lægger fundamentet for den kommende. Jeg græd af taknemlighed.

Min mand, der havde taget billeder andetsteds, indhentede mig. Jeg stod tæt op ad ham, da jeg fortalte ham om min oplevelse. Han var, som disse hellige fra Nauvoo, den første i sin familie, der troede på evangeliet. Og han ville, ligesom dem, der havde gået ad denne sti for mere end 150 år siden, ikke være den sidste, der troede. Hans og mit vidnesbyrd nærrede de vidnesbyrd, der nu brænder i vore børns hjerte, på samme måde som Jared og Cornelias og Sarahs vidnesbyrd nærrede tusindvis af deres efterkommeres vidnesbyrd.

Vi glemte alt om vores billeder, og min mand og jeg gik langsomt resten af turen på Håbets sti sammen, mens vi stille mindedes dem, der havde gået ad den før. ■



## JOSEPH F. SMITH

**Joseph F. Smith** var syv år gammel, da han drev familiens **oksespand** fra Nauvoo i Illinois til Salt Lake City i Utah. Da han var 15, tjente han på en mission i **Hawaii**. Senere indviede han som Kirkens præsident det sted, hvor templet i Laie Hawaii blev bygget. Joseph mente, at mennesker ville forfølge Kirken mindre, hvis de forstod de sidste dages helliges overbevisning. Noget af hans lære, der forklarede Kirkens tro, blev sammenfattet i en bog, der hedder ***Evangeliske principper***.





» *N*år vores overbevisning bliver bekræftet i vores sjæl ved Guds Ånd,« skriver ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »bliver tro en årsagsbestemt kraft i vores liv, som fører hver tanke, ord og handling mod himlen. Vi beder tillidsfuldt om styrke og vejledning – præcis som pionererne gjorde. Det er betydningen af at gå med tro i hvert et fodtrin. Således forholdt det sig for vore pionerforfædre, og således må det forholde sig for os i dag.« Se »Pionertro og sjælsstyrke – før og nu«, s. 16.

JESU KRISTI  
KIRKE  
AF SIDSTE DAGES HELLIGE